

Raid

KRISTEN ASHLEY

serija "Nesavršeni muškarci", knjiga 3.

Raid

Knygoteka

Kristen Ashley

Posveta

Posvećujem ovu knjigu svojoj baki Mildred Moutaw.
Živjela je daleko od mene pa je nisam dobro poznavala.

Ali ono što sam znala o njoj, voljela sam.

Bako, tvoja je deka još uvijek na mom kauču. Prošla je dvije zemlje, tri grada.

Uvijek će ostati sa mnom.

I točno je ono što si htjela da bude:

Dom.

Toplina.

Ugoda.

Utjeha.

Ljubav.

Knjižoteka

POGLAVLJE 1

RAIDEN

Sjedila sam u Rachellinom kafiću. Danas sam bila okrenuta prema vratima.

Mijenjala sam poziciju da me ne ulovi.

Ako su mi leđa okrenuta vratima kad me jednog dana konačno primijeti, neće misliti da ga čekam u nadi da ću ga ugledati na tren.

Makar jesam.

Raiden.

Raiden Ulysses Miller.

Famozno ime za famoznog tipa.

Zazvonilo je zvonce nad vratima, i mjeseci vježbe da ne pokažem nadu i čežnju pomogli su da polako dignem pogled, iako se srce malo steglo.

Nije bio on.

Prinijela sam kavu usnama i otpila, krijući razočaranje. Zatreskala sam se u Raidena Millera kad sam imala šest godina, došao je na godišnji piknik kod moje bake.

On je imao devet.

Bio je prekrasan.

S vremenom, postao je još ljepši. Jedan od onih dečki koji krenu zgodni i samo postaju sve bolji i bolji.

Do vremena kad sam krenula u srednju a on bio maturant, bila sam gotova. Bio je najpopularniji dečko u školi. Visok. Jako visok. Metar devedeset tri. Širok. Mišićav. Bogata, tamno smeđa kosa s bakrenastim pramenovima, kao da se frizirao kod Betsy.

A nije. To mu je bilo prirodno, i još uvijek je tako izgledala. Njegova sestra Rachelle imala je istu takvu kosu, i svi su im bili zavidni.

Čak i ja.

To jest, zavidjela sam Rachelli.

Raidenovu kosu sam samo htjela dodirnuti i uvjeriti se, je li doista tako gusta i svilenkasta kako se čini.

Samo jedan dodir i bila bih sretna.

Nakon srednje, svi su mislili kako je odlično što je otišao u marince. Da mu to savršeno odgovara. Čak i kao dječak, bio je pravo muško. Tata mu se pokupio i nakon toga svi su vidjeli kako se brinuo za mamu i sestru. Održavao je okućnicu, popravljao po kući, i uz sezonu američkog nogometa ujesen i bejzbola u proljeće nalazio je vremena za honorarne poslove da malo zaradi.

Bio je dobar dečko, odrastao brzo jer oca više nije bilo, i preuzeo je tu odgovornost s lakoćom zbog koje su ga svi voljeli. Zato su marinci bili prirodan izbor, Raiden je odlučio služiti svojoj zemlji i naravno da se pridružio najopakijima od opakih, svi znaju da su marinci takvi. Dobro, možda se to samo meni čini tako opak jer se tako mlad brinuo za svoju obitelj, ali mislim da se skoro svi slažu sa mnom.

No, ljudi su se iznenadili kad je napustio marince.

Čula sam govorkanja.

- On sad živi u sjeni. – Čula sam Paula Moyera, koji je držao poljoprivrednu apoteku, kad je pričao. - Valjda nije ni čudo, kad uzmeš što se sve tamo dogodilo, kako je ostao bez svojih ljudi. Kad je dobio medalju. Šta je prošao zbog toga. Ali ipak, baš žalosno da se takav čovjek izgubi...

Znala sam što se dogodilo. Njegova desetina je stradala, skoro svi su poginuli. Pričalo se da je Raiden sam izvukao tih par koji su preživjeli, a ne samo to, pobrinuo se i da tijela ostalih suboraca ne ostanu neprijateljima.

Znala sam zato jer su svi pričali, ali i zato jer je to bila velika vijest, po svim novinama.

Ali čim se mogao izvući odande, nestao je.

Svi su bili mislili da će napraviti karijeru u vojsci.

Nije.

A onda se prije šest mjeseci vratio u Willow.

Prvi put kad sam ga ugledala, svrativši do Rachele po kavu, prestala sam disati.

Nije bio ništa manje fantastičan, nakon svih tih godina, a skoro petnaest je prošlo. Jednako visok, ali još mišićaviji. Ramena tako široka da si mogao nasaditi stol na njih i ostao bi lijepo ravan. Čvrsta bedra. Žilave podlaktice. Velike, grube ruke.

Fenomenalan.

A oči.

Proučavala sam ih u godišnjaku. Tako neobične zelene boje koja se mijenjala od zjenice do ruba šarenice.

Izgledale su još bolje na njegovom starijem, preplanulom licu. Jaku liniju čeljusti naglašavao je izrast brade, kao da se brije samo jednom tjedno tek toliko, nema vremena ni volje da se time zamara i boli ga briga što ljudi misle. Par linija bora smijeha pored očiju činile su ih samo zanimljivijima.

To nevjerovatno lice i gusta, preduga kosa služili su samo kao okvir za te predivne oči.

Jako dobar okvir, dobro je radio svoj posao.

Izvorsno.

Mogla sam to reći jer sam se razumjela u tu problematiku, kao i svaka druga slobodna ili ne tako slobodna ženska osoba u Willowu, Colorado, našem gradiću.

Ali možda sam ipak ja bila jedina koja ga je sumanuto, malo jezivo (priznajem) iščekivala u kafiću njegove sestre, samo da ga ugleda na tren.

Dobro, možda mrvicu više nego samo na tren.

Bilo je blesavo, ali nisam se mogla prestati nadati da će jednog dana ući, ugledati me, nasmiješiti se i stati kraj mog stola da malo popričamo, gdje bih ga osvojila svojom genijalnošću. Šarmirala nastupom. Onda bi me pitao da se nađemo. A na kraju tog sastanka bih valjda, pretpostavlja se, konačno dobila priliku dodirnuti tu kosu (uz ostalo).

To se nije dogodilo.

Par puta su te divne oči pogledale u mom smjeru. Jednom, neugodnjak, nisam otklonila pogled dovoljno brzo i uhvatio me kako ga gledam.

Malo je kimnuo i otklonio pogled.

To je bilo to.

Da, izgledao je odsutno duhom. Nikad nije dolazio u kafić malo se družiti, jesti, ništa slično. Obično bi samo prošao, osmjehnuo se sestri ako je bila tu, i nestao u stražnjoj prostoriji.

Naravno da je to bilo intrigantno, zašto bi dolazio u kafić i samo nestajao.

Ali opet, sve u vezi Raidena Millera bilo je intrigantno.

Također je značilo i da nikad nije sjeo jesti i usput me slučajno ugledao i ludo se zaljubio.

Upravo u tom trenutku shvatila sam da se to neće dogoditi ni tog dana. Već sam bila tamo neko vrijeme, a nikad ga nisam vidjela da dolazi kasno.

Dohvatila sam torbicu i ostavila novac za račun koji je ležao na stolu, s izdašnom napojnicom. Za svaki slučaj, ako me Raiden ikad primijeti, dobra volje njegove sestre nije na odmet. Bila je godinu ispred mene u školi, znale smo se cijeli život i bile smo si dobre.

A bilo je i zasluženno, i hrana i posluga bili su izvrsni.

Dograbila sam kaput s naslona stolice, navukla ga i prebacila torbicu preko ramena.

– Vidimo se, Hanna! – doviknula je Rachele za mnom kad sam krenula van.

– Vidimo se! – doviknula sam natrag smiješeći se, pružajući ruku prema vratima.

Gurnula sam ih, izašla na pločnik, osvrnula se oko sebe i zaledila se na mjestu.

Raiden je bio preko puta ceste pored svog džipa, u zagrljaju s vrlo zgodnom, vrlo mršavom, malecnom plavušom s velikom kosom i velikim grudima.

Dah mi je stao, a želudac se digao.

Imala je na sebi čizme s visokom petom, i svejedno je bila tako mala da se morao duboko sagnuti. Bili su ozbiljno stisnuti. Vidjela sam da ima velike grudi samo zato jer je imala usku majicu, raskopčanu jaknu i jedna dojka joj je bila zgurana ustranu pritiskom na njegova prsa.

Isuse Bože.

Bila je totalna drolja, i to sam vidjela, i to ne samo po čizmama na ubojitu petu (a koje nisu bile moderne za normalne ljude, nego baš za drolje), super uskoj odjeći i natapiranoj kosi, nego i preko ceste vidljivoj fasadi od šminke.

Ali bila je jedna od onih droljastih drolja koje dobro izgledaju. Koja zna nositi droljasto. Koja čini da droljastost izgleda zgodno i poželjno, nešto čemu bi se moglo težiti.

Da i ne spominjem, droljastost ju je dovela do klinča s Raidenom Ulyssesom Millerom.

A on nije izgledao ništa manje fantastično nego uvijek. Uska termo majica dugih rukava, kargo hlače i čizme, sunčane naočale gurnute u tu divnu kosu. Bez jakne, kao da mu nivo testosterona poništava osjećaj hladnoće.

Bože.

Bože!

Otrgnula sam pogled i naslijepo, stegnutog želuca otišla napamet do svog terenca, ušla i pukom srećom odvezla se kući bez nezgode.

Makar ne znam kako.

Jer ovo je zaboljelo.

Baš je *zapeklo*.

Mili Bože, zašto to tako boli?

Boreći se sa činjenicom da sam si sama kriva za ovu opeklinu otišla sam kući ravno u svoju cifrastu, ženskastu, ruralno raskošnu dnevnu sobu. Sjela sam prekrivenih nogu na svoj kauč, zurila u prazno i pustila da me bol preplavljuje.

Prošlo je neko vrijeme, i konačno sam shvatila što mi je.

Znala sam što je to.

To je kao kad se zatreskaš u nekog glumca ili sportaša, znaš da je solo pa si fantaziraš kako ćeš ga jednog dana susresti i kako će se zaljubiti u tebe.

A onda saznaš da se oženio, ili nekog napumpao pa onda (možda) oženio, i tvoja fantazijica krepa.

A to boli, kad fantazije umiru. I to jako.

Ali to je sad bilo bas to.

Smrt fantazije.

Raiden Ulysses Miller nije bio slavan glumac ili sportaš, no svejedno.

Nikad neće biti moj.

To je bilo jasno, jer su mu se sviđale žene kojima droljasto dobro stoji.

Natapirane super-mršave minijaturne plavuše s velikim sisama.

Moja kosa nije loša. Sjajna je, zdrava i gusta, boje meda, ali nije upadljiva.

I imam dobre grudi, ali ne *toliko* dobre.

Nisam super-mršava.

Nisam ni najmanje droljasta i nikad ne bih mogla biti, bez obzira kako to bilo kul i kako bi to moglo osvojiti Raidena Millera. Znala sam savršeno dobro da nisam tip cure u kojoj se skriva latentna drolja, čekajući na šminku, lak za kosu i pripijenu majicu da se konačno pojavi.

Nisam bila mala.

– *Chere* – govorila je moja prabaka (više nego jednom) – zahvali dobrom Bogu na tim nogama. Žene na cijelom svijetu ubile bi za takve noge. Vjeruj ti svojoj staroj baki, zlato moje, jednog dana bit ćeš sretna što imaš tako duge noge.

Kako god ja voljela svoju bakicu i znala da je ona skoro uvijek u pravu, taj dan još nije došao.

Polako sam se ustala s kauča i otišla u kupaonicu. Uključila sam svjetlo, stala pred umivaonik i pogledala u ogledalo.

Imala sam tri veze, i sve su, očigledno, započele prvim sastankom.

Sve tri su potrajale neko vrijeme.

Svaki muškarac s kojim sam izašla htio se ponovo naći sa mnom.

Ali je i svaki na kraju prekinuo sa mnom.

I sad sam, zureći u ogledalo u kupaonici, upravo shvatila zašto su moji dečki prekidali sa mnom, isto kao što sam shvatila zašto toliko boli vidjeti Raidena Ulyssesa Millera kako se ljubi s droljastom (ali zgodnom) plavušom.

Zato jer sam sjedila u kafićima nadajući se da ću ugledati zgodnog tipa, ali nisam ništa *poduzimala* oko toga.

Zato jer nisam tapirala kosu.

Zato jer sam u srednjoj školi sjedila doma i učila. Nisam išla na tulum. A kad nisam učila, išla sam u kino ili čitala. Kasnije, nisam išla po barovima i pila runde tekile i očijukala preko stola za biljar. Družila sam se s devedeset sedmogodišnjom prabakom, prijateljicom KC, ili opet, išla u kino ili čitala. Nisam putovala za praznike, nije bilo prilike za lude ljetne afere za dobre uspomene i još bolje priče. Išla sam do roditelja u Tucson, do brata u Kaliforniji ili unajmljivala kućicu u planinama Colorado do kojih ima dva sata vožnje i tamo, pogađate, sjedila i čitala.

Živjela sam malen život i zbog toga sam bila nezanimljiva.

Dosadna.

Nitko i ništa.

Imala sam dvadeset i osam godina i moja prabaka, živa skoro puno stoljeće, imala je aktivniji i zabavniji život od mene.

Suludo.

To je bilo luđe čak i od toga da se izdaleka zaljubite u devetogodišnjaka i nadate se svim srcem da ćete biti izabrani u njegov tim za potezanje konopca na bakinom godišnjem pikniku. Što ja jesam, s bolesnim veseljem, tri godine za redom, makar me on nije uopće primijetio pa shodno nije ni mario. To je bilo luđe od toga da sam tu zatreskanost uzgajala cijelu srednju školu i godinama kasnije kad ga nije bilo *nigdje* u blizini.

Baš sam pacijent.

– A sad je dosta – rekla sam svom odrazu.

Onda sam napravila nešto što nikad nisam.

Donijela sam odluku i poduzela nešto u vezi s njom.

Otišla sam u kuhinju, uzela blok i napravila listu zadataka.

Kad sam završila, odmah sam krenula s prvom stavkom na popisu.

Nazvala sam Betsy i rekla joj da trebam novi friz i ona je zadužena za to.

– Ajme meni, Hanna! *Smjesta* ću ti osloboditi termin! Moraš doći sutra! Ne mogu *dočekati!* – uzviknula je.

Otišla sam sutra i ošišala se, lepršavo i stepenasto, sa svijetlim pramenovima.

Onda sam otišla do Bobovog salona automobila i kupila si biserno bijeli Nissan Z.

Bio je predivan.

Idućeg dana sam odvezla moj novi Z u grad, ušla u agenciju i rezervirala si krstarenje.

Nakon toga sam se odšetala niz ulicu. Nešto mi je zapelo za oko u dućanu s biciklima, i makar nije bilo na mojoj listi ušla sam ravno unutra.

Nisam više redovno išla u Rachellin kafić, samo na povremenu kavu.

Nisam viđala Raidena Ulyssesa Millera.

Pet mjeseci.

Ono što nisam znala...

On je mene vidio.

Knjigoteka

POGLAVLJE 2

HRANA ZA MAČKE

Pet mjeseci kasnije...

– Voila! – viknuo je Bodhi.

Nagnuo se natrag. Ugledala sam rezultat njegovog rada, zabacila glavu i naglas se nasmijala prije nego sam vratila pogled na svoju bebicu. Moj ružičasto bijeli Schwinn sad je na ručkama imao vijoreće sedefasto bijele i ružičaste trakice pomiješane sa srebrnima.

Pogledala sam Bodhija, koji se odmaknuo od bicikla. Poskočila sam plješćući rukama i povikala, – Savršen je!

I bio je. Bio je pretjeran, presladak, kao za male curice – savršen. *Jako* mi se sviđao.

Toliko mi se sviđao da sam ga zaobišla, bacila se na Bodhija i zagrlila ga, vičući, – Divan je!

Bodhi me zagrlio natrag, njišući me lijevo desno.

Otkad sam kupila Schwinna prije pet mjeseci, Bodhi i ja smo postali prijatelji.

Dobri prijatelji.

Nije bio kao moji ostali prijatelji. Bio je opušteni (vrlo opušteni) ljubitelj bicikliranja kosa crta bordanja, vlasnik dućana i servisa kojeg je imao uglavnom zato, da ga može na miru zatvoriti kad god poželi i otići na vožnju ili snijeg, što je bilo često.

Kad je bio u radnji, nije bila rijetkost ući unutra, pozvati ga da bi izašao iz stražnjeg ureda u oblacima mirisnog dima. Miris trave bio je tako neskriven da mi doista nije bilo jasno kako nije na meti šerifa. Ali nije bio.

To mora da je bila karma. Nijedna inkarnacija Bodhija ne bi ni mrava zgazila, koliko god puta on mislio da se reinkarnirao, a prema njemu to je bilo puno puta.

Te zime su me Bodhi i njegova cura Heather učili bordati.

Znala sam skijati, donekle. Išla sam na skijanje s roditeljima i bratom kad sam bila mlađa. Kasnije, kako mi to baš i nije bilo veliki užitak, obično sam se motala po dućanima i planinarskim domovima, pijuću kakao i čitajući dok bi se oni spuštali.

No bordanje je bilo odlično. Jako mi se sviđjelo, a kako se Bodhiju i Heather sviđalo još puno više, super smo se zabavljali.

A kad se snijeg počeo topiti i moglo se početi biciklirati, njih dvoje me uputilo kako da se snađem na Schwinnu. Posudili su mi terenski bicikl i povelu po stazama u okolici.

Bilo je predivno. Cijeli život provela sam u Willowu, Colorado a da nisam nikad prije vidjela fantastična mjesta i vidike koje su mi pokazali Bodhi i Heather.

Uglavnom zato što ih prije nisam ni potražila.

Sad jesam, stalno. Čak i kad Bodhi i Heather nisu mogli ići, unajmila bih terenski bicikl i otišla u brda.

Raj.

Osim toga, zadnjih pet mjeseci naporno sam radila na proširenju svog posla da bih mogla financirati stil života koji je osim osnovnih stvari uključivao i dnevne karte za žičaru, opremu za bordanje, nosače za bicikl i osiguranje za dva vozila.

Na svu sreću, trud mi se isplatio, pa kad sam zatrebala pomoć oko pakiranja i slanja pošiljki, zaposlila sam Heather.

Bila je jednako opuštena kao i njen dečko, i prihvatila je moju ponudu. Dobro je odgovaralo objema. Radila je kad je bilo posla, nekad je to bilo dva sata tjedno, nekad dvadeset. Nije joj to ništa smetalo, a meni je trebao netko prilagodljiv.

Heather je definitivno bila prilagodljiva.

Tako da sam dosta vremena provodila s njima, i Bodhi mi je pomagao dotjerati bicikl. Imala sam pletenu košaricu ukrašenu tratinčicama, jarko ružičasto retro zvonce, jako prednje i bljeskajuće stražnje svjetlo.

A sad sam dobila još i slatke trakice na ručke.

Imala sam sve što trebam.

Bodhi, koji me još uvijek držao u zagrljaju, najednom mi šapne na uho, – Curo, GI Joe te mjeri. Tebi desno.

Bila je to tako čudna stvar da sam se nagnula unatrag. Nacerila sam se i pogledala ga u oči.

– Što?

– Pravi GI Joe. Kao, GI Joe, *al ono...* – promrmljao je, a kako smo oboje imali sunčane morao je trznuti glavom ulijevo da mi pokaže o čemu govori.

Pogledala sam u tom smjeru.

I ugledala Raidena Millera kako stoji pored svog terenca, u tako uskoj maslinasto zelenoj majici da je izgledalo kao da bi mogla svakog trenu puknuti na bicepsima. Imao je svijetlo smeđe cargo hlače, čizme i vrlo dobre pilotske sunčane, s tankim zlatnim okvirom koje su doista izgledale usmjerene prema meni. Dok sam u glavi prešla listu jutarnjih priprema za izlazak u grad osjetila sam kako me zrak počinje peći u grudima.

Lagana dnevna šminka.

Isfenirana kosa.

Ružičasti šorc i slatka bijela majica s malim volanom oko izreza i kratkim rukavima. Na nogama sedefasto ružičaste japanke uskih remenčića.

Isuse Bože, sredila sam se u stilu s biciklom.

Ne! Pasala sam si uz bicikl!

Hvala Bogu da sam imala na nosu dobre sunčane, ružičaste s unutarnje strane nožica a crne izvana, srebrnih okvira stakala, oblika kao policijske. Bile su odlične.

– Ozbiljno, trebali bi napraviti novu lutkicu po njemu – Bodhi je nastavio, a ja sam vratila pogled na njega i vidjela da još uvijek zuri u Raidena. - Svi klinici u Americi bi kupili tu lutku. – Okrenuo se prema meni, – I dečki i cure.

Nije bio u krivu nimalo.

Izvukla sam se iz zagrljaja, dižući ruku da gurnem kosu iza uha, bolno svjesna da Raiden Miller možda gleda moje pokrete.

Zadnjih pet mjeseci sam puštala kosu da naraste, i Betsy je rekla da će do četvrtog srpnja biti do pasice grudnjaka, ako samo održavam vrhove stepenastih pramenova koje je napravila. Tako je brzo rasla. Sad je bila na pola puta. Dugačka, s puno svjetlijih i tamnijih pramenova koji, prema Betsy, „daju živahnost i volumen“.

Imala je to. Bila je zdrava i sjajna, a kako sam puno bila vani pramenovi su od sunca bili još svjetliji, pa sam čak i ja mislila da izgleda odlično.

Svejedno, to nije bila velika kosa, kao kod Raidenove zgodne drolje.

Prestala sam razmišljati o Raidenu (donekle) i zaustila pitati Bodhija koliko sam mu dužna za trakice da bih se mogla konačno pokupiti odande, ali Bodhi je nastavio.

– Ja sam muško, što znači iako ima sunčane na nosu, mogu ti pouzdano reći, taj tvoj šorc, tip ti sigurno gleda u noge. – Na to sam se upitala mogu li noge pocrveniti od neugode. Ako mogu, moje će sigurno, iako je već bio lipanj i bile su preplanule od silnog bicikliranja.

– A to znam i po tome što zuri dole, je'1, u tvoje... noge – završio je Bodhi.

Okej, super, noge mogu pocrveniti. Znala sam to po valu vrućine koji ih je preplavio.

– Koliko ti dugujem? – pitala sam, skrećući temu. Posežući za košaricom, po prvi put sam požalila izbor tratinčica na koje bi se oduševila svaka šestogodišnjakinja, ali za koje sam ja ipak bila malo prevelika.

– Pa bilo je petnaest, to ti je Heatherin ručni rad, ali si me zagrlila, a ja dajem popust na zagrljaje, pa je onda deset – odgovorio je. Dohvatila sam novčanik. Dugački uski kožnati Coach novčanik boje šampanjca kojeg sam morala imati čim sam ga vidjela, ali sad sam se brinula da je napadan i pretjeran. Izvukla sam deseticu i peticu i pružila ih Bodhiju.

– Curo, rekao sam deset - ponovio je, ali sam stresla glavom i rukom.

– Uzmi - usrdno sam mu rekla.

Održavao je na životu dućan s biciklističkom opremom, pušenje trave, nekoliko skupih hobija a sve s upitnim radnim navikama.

Nije bilo mjesta za popuste.

Trenutak su nam se sunčane naočale gledale, a onda je uzeo novac jer je i sam znao da mu treba.

– Strašna si – tiho je rekao.

– I ove su isto strašne – provukla sam prste kroz lepršave trake. I o njima sam sad trebala razmisliti... No, nema veze, ostaju. Svidale su mi se. Pa neka me Raiden vidio na slatkom ženskastom biciklu u slatkom kompletiću koji mu paše.

Imala sam policijske naočale.

Imala sam kul prijatelja, koji me nasmijavao i učio bordati na snijegu.

A vjerojatno neću ni vidjeti Raidena još pet mjeseci.

Pa šta me briga?

Popela sam se na bicikl, žaleći što nisam krenula kući umjesto u grad po nekim poslicima za baku. Raiden je bio parkirao terenca, očito jer mora obaviti nešto u gradu, a to je značilo da ću vjerojatno opet naletjeti na njega. Okrenula sam prema centru.

– Idemo u brda ovaj vikend? – pitao je Bodhi, pa sam mu dobacila širok osmijeh preko ramena.

– Obavezno – odgovorila sam.

Nacerio se natrag.

Spustila sam glavu, gurajući kosu iza uha, dižući stalak i stavljajući stopala na pedale. I pokušavala iz ugla oka vidjeti Što radi Raiden. Za svaki slučaj.

Kad sam shvatila da se sad naslonio natrag na haubu, ruku prekrivenih na širokim prsima, smjera naočala još uvijek prema meni, val peckave vreline mi je preplavio cijelo tijelo.

Seksi smiješak mu je plesao oko usana i izgledao je kao da se zavalio i uživa u pogledu.

Koji vrag?

Okej, svejedno.

To sam mislila.

Ali osjećala sam se kao pravi idiot.

Morala sam to preboljeti, ali još više morala sam se maknuti odande, pa sam krenula, doviknuvši pozdrav Bodhiju.

– Vidimo se! – doviknuo je on natrag.

Odvezla sam se i osjećala čudno, zbunjeno i pregrijano dok sam podizala bakine lijekove u ljekarni i hranu za bakinog mačka, Spota, u dućanu za ljubimce.

Malo sam se smirila tek na blagajni.

Bakini lijekovi su bili važni, naravno. Ali makar Spot nije mogao vidjeti unutrašnjost ormara u kojem smo držali njegovu hranu, uvijek je mogao predosjetiti kad su zalihe pri kraju i postao bi grozan.

Baka i ja dobro smo naučile da ne smijemo dopustiti da dođe do toga.

Po lijekove sam mogla otići i sutradan, kad sam obično obavljala bakinu tjednu kupovinu. Ali Spot je jeo samo dva okusa određene marke kojih je bilo samo u dućanu za ljubimce u centru, zalihe su bile pri kraju, pa sam bila otišla u grad i usput se osramotila prvog puta što je Raiden Miller obratio pažnju na mene.

Voljela sam tog mačka, ma kako naporan bio.

No u tom trenutku sam ga slak do vraga.

Kupila sam njegovu hranu i krenula van kad me Krista, vlasnica, pozvala. – Hej, je'l još vrijedi dogovor za subotu da mi nona Mildred pokaže kako radi kolače?

Bakica je bila poznata po svojim kulinarskim vještinama. Bik je iz Louisiane, čisti južnjak, puni Cajun, i u Colorado je donijela sve što je naučila u mladosti.

A bila je i velikodušna sa svojim znanjem.

Nastavila sam prema vratima gledajući je preko ramena, smiješeći se i dobacila joj, – Naravno!

Glava joj se trznula, oči raširile i uzviknula je – Hanna! – tren prije nego što sam se zabila u zid.

Totalno sam se šokirala, jer sam u tom dućanu bila sto puta i znala sam gdje su zidovi čak i ako nisam gledala ravno u njih.

Tamo nije trebalo biti zida.

Zidovi nisu ni imali prste koji bi vas uhvatili za nadlaktice, što sam osjetila dok sam okretala glavu naprijed.

Vidjela sam maslinasto zelenu površinu i zabacila glavu, pa još, pa još i zablula se ravno u oči Raidena Ulyssesa Millera.

Jako izbliza.

Vidjela sam ih u godišnjaku srednje škole, naravno, na desetke (ok, stotine) puta.

Čak ih je bio usmjerio kroz mene par puta tamo u kafiću kod Rachelle.

Ali nikad ih nisam vidjela tako izbliza uživo, s dahom, s prstima oko mojih ruku, tako blizu da sam osjećala toplinu njegovog tijela.

– Jesi okej? - duboki glas je zavibrirao kroz mene.

Imao je fenomenalan glas, ali ja nisam mogla ništa osim nastaviti zuriti u njegove oči.

Bile su neobično svijetlo smeđe i zelene, s uskim žutim rubom oko zjenice koji se prema rubu šarenice prelijevao u čisto svijetlo zelenu boju.

Da se smrzneš.

Predivne.

Nevjerojatne.

Ispustila sam vrećicu s mačjom hranom.

Tresak je bio *glasan*. Limenke su ispale i razletjele se po podu, glasno se kotrljajući, što me konačno uspjelo trgnuti iz transa.

Trgla sam se iz njegovih ruku i krenula čučnuti da zaustavim limenke.

Na nesreću, isto je krenuo i Raiden, i glave su nam se sudarile u bolnom tresku koji me bacio ravno na stražnjicu. Sunčane naočale koje su mi bile na tjemenu odletjele su na drugu stranu.

Polako sam podigla ruku do čela, misleći, *Neka me netko ubije. Molim. Sada odmah. Ubijte me.*

– Hej, jesi dobro? – pitao me je. Čučao je, nagnut prema meni, a rukom je primio moj zglob.

Njegovi prsti pekli su me na koži.

Podigla sam pogled.

Da se smrzneš.

Predivne.

Nevjerojatne.

S naporom sam uspjela progovoriti, tankim glasićem.

– Ti si... uh, dobro?

– Imam tvrdu glavu, ne brini – odgovorio je. – Ja sam dobro, ali tebe sam oborio.

Jest.

Isuse!

– Ja sam dobro... sve ok, je... je, dobro je... sasvim – promrmljala sam.

Vrlo suvislo, bravo, mislila sam, shvaćajući da su limenke posvuda, uglavnom zato jer je neki dječak potrčao prema vratima i usput ih išutirao, tako da su poletjele.

Ne razmišljajući, u totalnoj panici izvukla sam ruku iz njegove i na rukama i koljenima počela puzati uokolo po podu dućana za ljubimce (fuj!), skupljajući proklete limenke mačje hrane.

Ozbiljno, Spot je imao sreće što ga volim jer bi ga u tom trenu najradije ubila.

Prestala sam tek kad sam osjetila žmarce na leđima. Okrenula sam glavu i vidjela da Raiden ima moju vrećicu u ruci. Četiri limenke imao je u drugoj ruci, no nije se micao a oči su mu bile na mojoj uvis dignutoj stražnjici.

Oh mili Bože.

Bila sam idiot i šeprtlja.

Bila sam šeprtljavi idiot!

Brzo sam se uspravila na koljena, još uvijek skupljajući limenke u naručje, dohvaćajući sunčane i gurajući ih na glavu. Usprkos svemu morala sam se približiti Raidenu, koji je imao moju vrećicu.

– Idemo naizmjenice, ti prva – predložio je Raiden.

Natjerala sam se da ga pogledam u lice i vidjela da se ceri.

Već sam ga vidjela kako se ceri. Bio je presladak. Vidjela sam i njegov osmijeh, koji je bio prekrasan. Davnih dana bila sam ga čula i kako se naglas smije. Nerealno.

Ali očito se još nikad nije nasmiješio *meni*.

Imala sam pravo. Bio je divan.

Predivan.

Potresan.

Smrzla sam se.

Potpuno.

Kompletno.

Samo sam zurila.

– Je li tu sve u redu? – upitala je Krista, pristizujući neobično kasno na poprište strašnog događaja kojeg sam znala da ću premotavati po glavi zauvijek, smišljajući što sam sve mogla drugačije izvesti i lupajući se po čelu što nisam.

Natjerala sam se progovoriti, i sad mi glas nije više bio samo visok, sad je bio piskutav.

– Ja prva? – upitala sam Raidena.

Knjigoteka

Smješak mu se još proširio. Unutrašnjost mi se rastopila, a on je trznuo bradom.

Osovila sam se na noge.

– Evo tu je još jedna limenka, Hanna – rekla je gospođa Bartholomew dok se Raiden uspravljao. Drugim riječima, sve nas je nadvisivao kao toranj.

Okrenula sam joj se i uzela limenku koju mi je pružala. – Hvala, gospođo B.

Nasmiješila mi se i digla pogled prema Raidenu. – Raid, pozdravi mamu od mene.

– Budem – promrmljao je.

Nasmijala mu se i otišla.

Raiden je otvorio plastičnu vrećicu, nudeći mi da se riješim hrpe limenki koju sam stiskala u naručju, i morala sam se nagnuti naprijed da ih istresem unutra. Naravno, savršeno i mučno svjesna da ima direktan pogled niz moju majicu.

Zahvalila sam Bogu što sam prije pet mjeseci pobacala u smeće sve jeftino donje rublje i opskrbila se dobrom robom na sada puno češćim izletima do Denvera.

– Mislim da si ih sve pokupila – objavila je Krista, a ja sam je pogledala, dižući pogled i gurajući kosu iza uha, želeći da sam negdje drugdje.

Bilo gdje.

U tvornici u Kini. U telemarketing agenciji nazivajući ljude koji ne žele ništa kupiti od mene i mrze takve pozive i psovat će mi sve po spisku prije nego mi poklope.

Bilo gdje.

Krista se osvrnula po podu dućana pa pogledala Raidena i mene. – Prilično ste se zveknuli vas dvoje. Ste dobro?

– Ja jesam, ali Hanna mi se čini malo ošamućena – odgovorio je Raiden a ja sam prestala disati.

Rekao je moje ime.

Rekao je moje ime!

Pogledala sam u njega, razmaknutih usnica.

Onda sam shvatila da on misli da sam ošamućena od udarca u glavu i to nije bilo dobro.

Morala sam se pribrati.

Duboko sam udahnula, dala si trenutak, i na izdah posegnula i pažljivo uzela vrećicu od njega, pa ih oboje normalnim glasom (hvala ti Bože) uvjerala, – Dobro sam. Samo... sam malo odsutna. Sve je u redu. - Pogledala sam u Raidena. - Jako sam nespretna. Žao mi je.

– Ništa se ne ispričavaj, zlato. Da se nisi zaletjela u mene, ne bih namirisao taj parfem. Razvedrio mi je dan – odgovorio je, a ja sam trepnula.

Ajme meni. Nazvao me je zlatom tim svojim dubokim glasom.

A mislim i da malo očijuka (zar je moguće?) sa mnom.

Bože!

Morala sam ostati pribrana.

Uspjela sam (jedva), pa sam ponovo premotala jutro u glavi jer sam bila totalni svaštar s parfemima. Imala sam ih barem dvadeset, bilo što je moglo biti na meni.

Uspjela sam iskopati sliku iz memorije, shvatila da se radi o Agent Provocateur i odlučila da čim dođem kući naručujem još jednu bočicu (ili sedam).

– Idem ja natrag na posao – promrmljala je Krista.

Otrgla sam pogled s Raidena i vidjela da ona gleda u pod, cereći se kao idiot.

Pokupila se.

Raiden je ponovo progovorio.

– Ti si unuka none Mildred?

– Molim?

– Krista je rekla da ide kod Mildred ovog vikenda. Čuo sam da se njena unuka brine o njoj. To si ti?

On nije znao tko sam ja.

Dvadeset i tri proklete godine živjela sam u uvjerenju da sam zaljubljena u njega, kako god to bilo suludo, a on nije znao tko sam.

Čuo je moje ime kad ga je Krista izgovorila.

Nije imao pojma tko sam.

– Praunuka – rekla sam.

– Ti se brineš za nju? – pitao je.

Kimnula sam glavom, još uvijek se noseći s udarcem spoznaje da smo tri godine skupa potezali konopac na bakinim piknicima, a da on nije imao pojma tko sam.

– Kako je ona? – nastavio je.

– Odlično. Devedeset i osam, ma kao zmaj – odgovorila sam, na što sam dobila još jedan smiješak.

Mora da sam se ipak malo navikla, jer su mi od ovog prošli trnci samo tjemenu i koljenima.

Bar se to ne mijenja – tiho je rekao.

Bio je u pravu. Mildred Boudreaux nije se mijenjala. Ni viša sila nije je mogla promijeniti. Znala sam to pouzdano, jer je bakicu sa šesnaest udario grom, na što je otišla kući, s odjećom iz koje se još dimilo (tako je bar pričala ona sama), i pitala svoju majku što ima za večeru.

– Nego, moram ići - izjavila sam a on je malo nakrivio glavu, što nije bilo dobro. Jer to je ipak bila njegova prekrasna glava, famozna kosa, predivne oči, njegova pažnja usmjerena na mene i sve je izgledalo tako nevjerojatno da bih ga najradije tražila da to radi opet i opet, samo da ga mogu gledati.

Pribrala sam se (opet) i nastavila.

– Stvarno mi je žao što sam se zaletjela u tebe i onda... sudarila glavom.

– Ja sam dobro, bitno da si ti okej – odgovorio je.

– Super – promrmljala sam, pa se natjerala na smiješak. – Oprosti i... vidimo se.

I onda sam se konačno pokupila, žureći pored njega prema svom biciklu.

Istresla sam mačju hranu u svoju slatku košaricu, popela se na sic, stavila noge na pedale i odjurila ravno prema bakinoj kući, ne osvrćući se.

Što je bilo dobro, jer bih inače vidjela Raidena Millera kako gleda za mnom, ruku prekriženih na prsima i sa seksi smiješkom na usnama.

POGLAVLJE 3

LEDENI ČAJ

Osam dana kasnije...

Otvorila sam vrata bakine kuće i viknula, Bako, ja sam! Dobila sam povik u odgovor. – Tu sam na trijemu, draga. Sunčam se i pijem ledeni čaj. Donesi vrč, trebam još!

Nacerila sam se prema drvenim parketima tegleći pune vrećice iz dućana, zastajući kad sam ugledala Spota.

Sjedio je u predvorju na svojoj pozamašnoj stražnjici i zurio u mene.

Bio je bijel s velikim sivim mrljama. Jedna od najljepših mačaka, koje sam ikad vidjela. I jedan od najtvrdoglavijih. I najdebljih.

Nije bio samo debeli, bio je *masivan*. Deset kila mačketine, upakirano u mekano bijelo sivo krzno.

Njegova sreća što je bio lijep, jer je bio velika gnjavaža.

Kao kad bi ga uhvatio jedan od njegovih rijetkih maznih trenutaka, pa bi skočio na vas dok ležite na leđima na kauču. Mogli ste se lako i ugušiti dok bi se on lijepo smjestio.

No niste ga micali.

Iz dva razloga.

Prvi, u bilo kojem trenutku mogao bi podivljati. Morala sam mu dati laserom ukloniti prednje kandžice jer je grebao bakicu do krvi.

Drugo, bio je tako krasan da kad bi bio dobre volje, koristili ste priliku.

– Mijau – rekao je.

– Mijau i tebi, slatkicu – odgovorila sam mu.

Na sreću, to mu je bilo dovoljno, i umjesto da protestira, sikće i napada moje gležnjeve okrenuo se i odgegao prema stražnjim vratima.

Otišla sam u kuhinju, odložila namirnice, dohvatila vrč čaja iz hladnjaka i krenula van na stražnji trijem.

Bakica je nekad bila moje visine, ali se skupila. Povrh toga se pogrbila, tako da je sad bila doista malecna. Bila je i naborana od glave do pete. Dijelom zato što je bila stara kao mati Zemlja, a dijelom zato što je obožavala sunce. Morala sam joj kupiti jednu od onih vanjskih grijalica za terase, jer čak i zimi, ako je bilo sunčano, uzela bi deku i papuče i sjedila vani, zureći prema suncem obasjanom snijegu, umotana u vunu.

Mildred Boudreaux voljela je sve, svakoga i svaki trenutak svog života (osim kad joj je muž umro, naravno, i sin, moj djed, i troje druge djece, očito).

Bila je takva osoba.

Ali neke stvari i neke trenutke voljela je više.

Svaki trenutak koji je uključivao sunce bio je odličan.

Gurnula sam mrežasta vrata na trijemu i okrenula se, zaustivši da joj kažem da imam još jednu turu stvari u autu, i ukočila se.

Zato jer je moja bakica sjedila tamo u svojoj slatkoj haljini za bakice, sa svježe isfriziranom plavom kosicom. Sharon iz Betsynog salona dolazila je svakog četvrtka ujutro da joj opere kosu i napravi frizuru, a taj dan je bio četvrtak. Noge su joj bile podignute, a crveno nalakirani noktići virili na poslijepodneвно sunce koje je sjalo na trijem. Raiden Ulysses Miller sjedio je na dvosjedu pored nje, ruku raširenih na naslonu, dugih, jakih prstiju omotanih oko čaše ledenog čaja.

Što je ovo sad za ime...?

– Vidi, zlato, imam džentlmena u gostima – bakica je objavila, i Raidenove oči, već na meni, nasmiješe se.

Želudac mi je propao.

– Dobro, *chere*, hoćeš li pozdraviti? – bakica me potaknula.

– Uh... bok – promumljala sam Raidenu.

– Bok – rekao je on sasvim jasno.

– Nisi donijela čašu za sebe – primijetila je bakica, gledajući u vrč.

Otrgla sam pogled s prizora prezgodnog Raidena kako se zavalio u naslonjaču na trijemu i pogledala svoju voljenu prabaku.

– Ne volim ledeni čaj, bakice – podsjetila sam je.

– Ne moraš piti čaj, zlato, ali trebaš nešto hladno u čaši, ako ćeš sjesti tu na sunce – odgovorila je.

– Moram unijeti stvari iz dućana – rekla sam joj, a ona je pogledala Raidena.

– Učini uslugu damama, sine, unesi namirnice - i moje se tijelo trgnulo od samog Raidenovog pokreta kojim je krenuo odložiti čašu na stolić.

– Samo mi je par vrećica ostalo, ne treba – izjavila sam, a bakica me pogleda.

– Natoči si nešto za popiti, Hanna, pa sjedi malo. Pusti da ti muško malo pomogne – rekla je pa zabacila glavu da pogleda u Raidena koji je ustao. – Moje zlato se premori koliko se brine za mene staru. Ako pomogneš njoj, pomogao si meni.

– Nije mi nimalo teško – zabrujao je i zaobišao stolić.

Bakica je nastavila. – Sigurna sam da je donijela sladoleda. Kad ga uneseš, pospremi ga u zamrzivač, čuješ?

Raiden mi se primicao, gledajući me u oči, i na ovo je namignuo i rekao, – Na zapovijed, gospođo.

Bilo je pravo čudo da se na to namigivanje nisam rastopila na licu mjesta.

Nestao je.

Bakica me podsjetila, – Hanna, natoči mi čaj i uzmi sebi nešto hladno za piće.

Trgnula sam se iz omamljenosti i na brzinu natočila čaj u njenu i Raidenovu čašu i odjurila u kuhinju u nadi da ću doći do svog pića prije nego Raiden stigne s posljednjim namirnicama.

Nije mi uspelo, ušao je unutra u trenu kad sam krenula van s bocom đumbirovog piva bez šećera.

Kako je blokirao cijela vrata, nije bilo prolaza, bila sam zarobljena u kuhinji s njim.

– Dobra pila – rekao je, gledajući me.

Ja sam gledala u njegova prsa. – Molim?

Odložio je vrećice na pult. – Tvoj Z. Dobar je.

Oh Bože.

Moj auto.

A ja sam imala na sebi bijele traperice i usku bijelu majicu s ovalnim izrezom.

Zadnji put uskladila sam se s biciklom.

Ovaj put, s autom.

Pasala sam si uz auto!

Jedino sam, srećom, imala tanki crni pojas i crne sandale gladijatorke na nogama, i to je valjda bilo nešto.

S obzirom da je još uvijek gledao u mene iako je već počeo vaditi stvari van iz vrećice, činilo mi se da moram nešto odgovoriti.

– Aha.

Da, to je bilo sve što sam mogla protisnuti.

Spustio je pogled na vrećicu i promrmljao, – Mala vozi Z i slaže se da je dobar.

– Uzela sam ga jer je lijep – obavijestila sam ga, zvučeći kao idiot iako je to bila istina.

Idiotska istina.

Raiden je izvukao kutiju sladoleda i opet se nasmiješio u mom smjeru. Meni su noge postale slabe a on je krenuo prema zamrzivaču, pričajući i dalje.

I usput me opet potresao nazivajući me zlatom.

– Zlato, kakve kotače taj ima, *dao* bih ti moj džip da mogu malo voziti na njima. Dobra oprema, sportski paket.

– Što?

Gurnuo je sladoled u škrinju i okrenuo se. – Imaš sportski paket opreme.

– Imam?

Opet je nakrivio glavu i opet mi je to bilo prokleta seksi. Obrve su mu se spustile i spojile. Bile su isto tako bogate kao i njegova kosa, pa je cijeli taj pokret bio prokleta *ozbiljno* seksi.

– Ne znaš da si uzela sportski paket?

– Sportski paket?

– Da, na Z. Ne znaš da imaš tu dodatnu opremu?

– Je li to, ovaj... više?

– Više novca, misliš? – pitao je on natrag.

– Da – šapnula sam, definitivno se osjećajući kao idiot.

Raiden me nije gledao kao da sam idiot. Izgledao je neobično razljućen.

– Da, Hanna, to je više novca. Ono, znatno više. U salonu ti nisu to rekli?

– Ne – rekla sam, i glava mu se uspravila.

– Gdje si išla?

– Kod Boba – odgovorila sam.

– Išla si solo? – nastavio je.

– U smislu, sama – rekla sam (da, glupo!).

– Pa da, žena sama kupuje auto. Jesi li išla sama?

– Da.

Usta su mu se stisnula i otišao je natrag do vrećica, mrmljajući, – Bob se upravo pribilježio na moju listu.

Što je to značilo?

Prije nego što sam stigla upitati, progovorio je.

– Što od ovog treba ići u hladnjak?

– Idi ti slobodno van, popij čaj, budem ja – rekla sam mu, i opet se okrenuo prema meni.

– Radiš sve za nju?

– Sve?

Da, još me nije pustio idiotizam.

Mahnuo je rukom prema namirnicama. – Da, sve.

– Ne, baka još kuha, ja samo... donesem namirnice svaki četvrtak, malo počistim kuću. I vodim je u crkvu nedjeljom ujutro i poslije skupa doručkujemo. Eh, i utorkom idemo van na večeru. I, naravno, na mah-jong ponedjeljkom ujutro. Inače sve sama radi.

– Nemaš li ti brata?

– On živi u Kaliforniji.

– Roditelji? – bio je uporan.

– Oni su u Arizoni.

– Ostavili su je samu, samo s tobom?

– Pa da. Mislim, ne, ali ono – blebetala sam. – Što hoću reći – nastavila sam pokušavajući biti malo suvislija, za promjenu. – Mama i tata su je htjeli uzeti sebi u Arizonu, ali ih je odbila. Nekih dvije godine prije selidbe mama je imala prometnu nesreću. Bilo je snijega, a nikad nije voljela voziti po snijegu. To je bilo odlučilo. Postala je prestravljena. Tata je dobio ponudu za transfer u Tucson i htjeli su to iskoristiti, tako da tata radi do mirovine a mama nađe neki posao na pola radnog vremena. Bakica je stara, ali dobro se snalazi. Ima posla, ima puno prijatelja. Svaki dan netko naiđe, ne samo ja. K tome se dobro slažemo, tako da mi nije teško... naići i pobrinuti se za par stvari. Tako da sam ih ja nagovorila da se presele a bakica se složila sa mnom. Nije htjela da zbog nje odgode mirovinu jer je uvjerena da nikad neće umrijeti i svakog dana dokazuje da je u pravu pa... su otišli.

Raiden je zurio u mene.

Uvijala sam se od nelagode u sebi.

Konačno je opet progovorio.

– Što misliš da se pokupiš za danas i pustiš mene da riješim ostatak?

Trepnula sam.

– Misliš, pospremiš hranu?

– Aha.

– Ne znaš gdje što stoji – odgovorila sam mu.

– Snaći ću se.

Palo mi je na pamet da ako ga pustim da to radi, mogu otići i prestati izigravati seoskog idiota. Pa sam odlučila prihvatiti ponudu.

– Okej, samo – krenula sam ga upozoriti, – ako dođe Spot i nije dobre volje i napadne ti gležnjeve, ne obraćaj pažnju. Nema kandžice, a ni ne grize jako.

Sad je bio njegov red da zbunjeno trepne.

Onda me pitao, – Jek ti to pričaš o onom debelom mačku?

– Da – odvrtila sam, a on se polako nacerio.

Veličanstveno.

– Nona Mildred je mačka nazvala Spot?

A k vragu.

Opet ću ispasti idiot.

– Zapravo, nije se mogla dosjetiti, pa sam mu ja dala ime.

Na licu mu se vidjela mješavina zabavljenosti i humora.

Nisam prije bila u pravu.

Ovo je bilo veličanstveno.

– Debelom mačku si dala ime Spot – izjavio je.

– Jesam – šapnula sam.

Njegove nevjerojatne oči spustile su pogled na moja usta.

Zaboravila sam vlastito ime.

– Tada nije bio debeo – blesavo sam nastavila. – Tad je, zapravo, bio sasvim mali mačić.

Pogled se vratio mojim očima.

– Spot je ime za psa - obavijestio me je. – Osim ako si slatka. Onda ti se mačak zove Spot.

Nisam imala odgovora na to, uglavnom zato što se tu nema što za odgovoriti, ali dijelom i zato jer je upravo rekao da sam slatka, pa nisam mogla udahnuti.

Mahnulo je glavom prema vratima. – Idi, odmori se malo. Doći ću kad završim s ovim.

– Oki doki – promrmljala sam.

Opet se nacerio. Odlučila sam onlajn potražiti košulju od kostrijeti da se mogu malo samokažnjavati za glupost (mislim, „oki doki“?) i utekla van.

Bakica je drijemala na suncu, ali se razbudila kad sam se bacila u tapecirani Adirondack naslonjač nasuprot dvosjeda na kojem je bio sjedio Raiden.

– Gdje je naš zgodni gost? – upitala je, osvrćući se s neskrivenim uzbuđenjem.

A stvarno sam bila jabuka koja nije pala daleko od stabla, samo što nisam bila zabavna i zanimljiva.

– Posprema hranu – odgovorila sam joj, a ona se široko nasmiješila.

– Skoro sam u nesvijest pala, kad je zazvonilo a na vratima stajao taj komad - primijetila je, naslanjajući se natrag i zatvarajući oči. – Znala sam da će danas biti dobar dan čim sam se probudila. Osjetila sam to u kostima. Kad sam otvorila vrata, bilo mi je drago što sam bila u pravu.

Meni nije.

– Lijepo je narastao dečko – nastavila je bakica. – A znala sam da bude. Da si me prije trideset godina pitala hoće li Raiden Miller narasti u lijepog, visokog, jakog čovjeka, bila bih ti rekla, »I te kako.«

Srkala sam svoj sok od đumbira, žaleći što nije votka.

Zavalila sam se i podigla noge na stolić, pa rekla, – Ti se rijetko prevariš, bakice.

– Baš tako – složila se. – A pazi sad ovamo - počela je, pa sam je pogledala i vidjela da su joj oči otvorene i da se okrenula prema meni. – Pitao je može li mi nekako pomoći ovdje. Kaže da ga je mama poslala da vidi kako sam i da se pobrine za kuću. Rekla sam mu da malom Craneu plaćam dvadeset dolara tjedno da mi pokosi travu i podreže grmlje. Rekao je da će svaki petak doći to srediti i neće mi ništa naplatiti. Prihvatila sam tu ponudu, možeš se kladiti.

Ozbiljno?

Što se događa?

Godinama, *desetljećima*, Raiden Miller nije znao ni da postojim. Bio je otišao, odsutan godinama. Vratio se i mjesecima još uvijek nije znao da sam na planeti. A sad se najednom ne mogu okrenuti tla ne naletim na njega?

Uspravila sam se, skidajući noge sa stolića i počela, – Bako...

Odmahnula je rukom na mene. – Da mi nisi uskratila užitak. – Nasmiješila se i nagnula prema meni. – Svakog petka, on u mom dvorištu, kosi travu i znoji se. I stare babe trebaju neko veselje u životu. – Naslonila se i zatvorila oči. – To će biti moje.

Da se nisam raspadala u šepRTLjAVog idiota u njegovoj blizini, i ja bih svakog petka došla gledati Raidena kako kosi travu.

Umjesto toga, potrudit ću se imati važnijeg posla u Bangladešu.

Vratila sam noge natrag na stolic i nastavila pijuckati svoje piće. Znala sam da nema koristi od rasprave s bakom, objašnjavati joj da usluge nikad nisu besplatne, nešto što je meni tata stalno ponavljao. Trebalo ih je platiti, kao što je on slao novac baki da plati malom Craneu, ili je to morao obaviti netko iz obitelji.

Nikome se ne smije biti dužan.

I mislila sam, *naročito* se ne smije biti dužan Raidenu Ulyssesu Milleru, čak i ako imaš devedeset i osam godina.

U tom trenutku bakica se uspravila kao mlada šiba, dvije sekunde prije nego je Raiden Miller izašao na trijem.

Makar imala devedeset i osam, imala je sluh kao njemački ovčar. Oduvijek.

– Fino! Evo te! – uzviknula je pa pucnula prstima prema meni. - Hanna, idi po svoje pokrivače. Donesi sivi, i krem.

Nisam mogla vidjeti samu sebe, ali prilično sam sigurna da sam se izbuljila, dijelom i zato jer sam mogla osjetiti kako su mi oči iskočile iz duplji.

– Raiden, sine, sjedi. Daj da ti Hanna pokaže svoj ručni rad. – Mahnula je koščatom, naboranom rukom prema dvosjedu pa se naslonila preko naslona za ruku prema njemu, dok se on spuštao i posezao za svojim čajem. – Moja zlatna Hanna, ona ne samo da ih izrađuje, nego i izmišlja nove uzorke za *najdivnije* pokrivače koje si u životu vidio ili opipao – hvalisala se.

– Bakice... – pokušala sam se ubaciti.

– A znam to ne samo zato jer ih imam *tri*, nego i zato što ih prodaje posvuda, čak i u *New York Cityju*, i najjeftiniji je dvije stotine i pedeset dolara! – Kimnula je glavom kao da je Raiden uzviknuo »Ma ne!« (iako nije) i nastavila blebetati. – Neki od njih, oni bolji, koštaju *pet stotina dolara!*

– Bako! – prasnula sam.

– Pa to moram vidjeti - otegnuo je Raiden, a moj pogled je sijevnuo prema njemu.

– Donesi ih, zlato – naredila je bakica. – Sve. I ružičasti.

– Bakice, on je muško. Ne mari za pokrivače – rekla sam joj.

– Mari za one koji koštaju pet stotina dolara. Svatko bi htio vidjeti pokrivač koji košta pet stotina dolara - ispalila je bakica natrag, pa pogledala u Raidena. – Svaki od moja tri bi toliko koštali u jednom od tih finih dućana kojima ih Hanna šalje, i mogu ti reći da vrijede do zadnjeg novčića. Sjedim tu vani usred zime kao bubica u gnijezdu, ako imam Hannin pokrivač. Kao da je kolovoz u Lujzijani, samo nije vlažno. Ne šalim se. – Bakica mi se ponosno nasmiješila. – To i pekmezi, od toga živi, i to dobro. – Opet se okrenula Raidenu. – Hajde reci, koliko ljudi živi od toga da štrikaju, heklaju i kuhaju voće? Nemoj reći. Ja ću ti reći. Ne puno njih. Da to možeš, moraš biti ozbiljno nadaren, kao moja Hanna.

Opet je okrenula glavu meni.

– I šta sad, hoćeš otići po te prekrivače ili šta?

Htjela sam odgovoriti, – Šta.

Umjesto toga spustila sam svoje piće, digla stražnjicu iz naslonjača i otišla u kuću.

Spot je ležao na ružičastom prekrivaču. Nije mu se svidjelo što sam ga uznemirila pa je siktao i udario šapicom.

– Ne ljuti se na mene, prijatelju. Bakutaner me poslao na misiju – promrmljala sam.

To ga nije umirilo što je pokazao još siktanja i pokušajem da me ugriže za zapešće.

Utekla sam napadu, pronašla druga dva pokrivača i krenula van.

– Pogledaj ovo! – Baka je uzviknula kao da sam razotkrila tri izgubljena umjetnička djela. – Dekadencija u obliku pokrivača!

Prebacila sam ih preko naslona stolice u kojoj sam bila sjedila i izravnala ih.

Istina je, bila sam ponosna na svoje prekrivače, i baka nije lagala. Koštali su toliko jer je fina vuna bila tako skupa. A bila je najbolja što se moglo nabaviti. Bili su lijepi; rijetko pleteni, gusto pleteni, s uzorcima. Bila sam ponosna na njih.

Svejedno, vrlo sam polako pogledala u Raidena.

On je bio gledao deke, ali mora da je osjetio moj pogled jer je digao oči.

– Prekrasno – rekao je tiho, i zvučalo je kao da to doista misli.

Toplina mi je preplavila tijelo.

– Hvala – odgovorila sam jednako tiho.

– Jesam ti rekla – objavila je bakica. – A sad moraš probati njene pekmeze.

A ne.

Bilo je dosta,

– Zapravo, moram se primiti posla u kući – brzo sam rekla.

– A ja moram natrag u grad – rekao je Raiden odmah nakon mene, ustajući. Pogledao je bakicu. – Nazovite Cranea, gospođice Mildred. Recite mu da imate novog vrtlara. Dolazim idućeg petka.

– Hoću, sine – odgovorila mu je i okrenula se meni. – Isprati našeg gosta do auta, molim te, *chere*.

Pa ovome nema kraja.

Prije nego sam to učinila ili našla neki izgovor, Raiden je progovorio.

– Ne treba, nisam autom, pješke sam. Naći ću put i sam, siguran sam da Hanna želi što prije dovršiti poslove pa još malo uživati u posjeti.

Zaobišao me je, nakon što se sagnuo i poljubio bakin naborani, meki obraz.

– Idući petak, gospođice Mildred – promrmljao je na odlasku.

– Hvala na čaju.

– Veselim se tome, sine. – Bakine oči su zasjajile prema njemu.

– Uvijek si dobrodošao.

Okrenuo se i pogledao me odozgor. – Vidimo se, Hanna.

– Bok – promumljala sam.

Malo su mu se usne trznule, a onda se pokrenuo pa sam ga gledala kako odlazi.

Bio je to lijep prizor.

S mjesta na kojem sam stajala vidjela sam kroz cijelu kuću, pa sam uživala dok se prednja vrata nisu zatvorila za njim.

– Koji slatkiš – bakica je izjavila, a ja sam spustila pogled i vidjela da se ona izvila i nagnula iz svoje stolice tako da i ona može gledati šou.

– Vrijeme je za pranje zahoda! – uskliknula sam ja vedro, pokušavajući promijeniti atmosferu.

Odlučno sam se uputila u kuću, izbjegavajući prijekor u bakinim očima.

Petnaest minuta kasnije našla sam način da prestanem misliti na Raidena Millera, kako je lijep i koliki sam idiot u njegovoj blizini.

Pranje zahoda.

No nisam to mogla raditi svaki budan trenutak.

Što znači, ako on nastavi iskakati iz svakog grma, bit ću u nevolji.

POGLAVLJE 4

FILM ZA CURKE

Te večeri...

– Ozbiljno? – pitala me je u uho KC, moja najbolja prijateljica.

– Ozbiljno – odgovorila sam.

– *Ozbiljno?*- zakriještala je.

Klepetale smo na telefon. Izvalila sam se na boku na ljuljački svog trijema, s dopola dovršenim pokrivačem na krilu i čašom bijelog vina na stoliću blizu ruke.

Upravo sam joj ispričala o Raidenovoj posjeti baki. Već sam joj odavno ispričala i kako sam se bila zaletjela u njega u dućanu za ljubimce.

Sad se uzrujala. Poput mene.

Nisam joj, međutim, bila ispričala koliko točno sramotnih puta sam bila na kavi kod Rachele u nadi da ću ga ugledati.

Osim tog detalja, KC i ja smo bile najbolje prijateljice od sedmog razreda, pa je i ona skupa sa mnom bila zatreskana u njega dok smo odrastale. Nekako se dogodilo da to što smo zatreskane u istog dečka ne uništi naše prijateljstvo. Događalo se to s curama te dobi, bez obzira na činjenicu da nijedna od nas nije imala ni najmanju šansu ostvarenja tog sna.

Toliko smo bile bliske.

Jako sam je voljela.

I ona mene natrag.

Sad je bila udana, imala kćer i još jedno dijete na putu.

Mislila sam da je njezin muž Mark običan magarac, no kako god da smo bile bliske, to joj nikada nisam rekla. Bar ne riječima.

Ona je mislila da je božanstven.

Ja sam uglavnom mislila da je to posljedica toga što je dobar u krevetu, nešto o čemu je pričala, detaljno, što je značilo da sam morala doista dobro naučiti kako zaustaviti svoja usta da se ne iskrive u izrazu gađenja. Naučila sam vježbajući, jer sam to morala često slušati.

A možda je imalo veze i s time što dobro zarađuje, iako nisam htjela tako misliti o svojoj najboljoj prijateljici.

Govorila je da je on puno bolji prema njoj kad su nasamo.

Nadala sam se da je to istina.

Sad je sa mnom dijelila uzbuđenje oko Raidena, kojeg nisam mogla izbaciti iz glave, osim vremena provedenog čisteći zahode, usisavajući, brišući prašinu, stavljajući rublje na pranje i mijenjajući posteljinu.

Zato sam sad plela pokrivač koji će mi donijeti smiješno veliku količinu para, pila vino i pustila da me KC i moj dom opet uravnoteže.

Odrasla sam u toj kući i otkupila je od svojih roditelja kad su odselili, pa sam stvarno dobro prošla.

Ispunili su mi želju i prije selidbe prodali sve stvari, tako da sam je mogla urediti po svome.

To sam učinila obišavši sve dućane i sajmove s antikvitetima od Denvera do Cheyennea do Albuquerqueija. Lijepila sam tapete, bojala, brusila i lakirala. Restaurirala. I na koncu sam uredila svoj rodni dom sasvim po svom.

Ruralni luksuz sa zdravom dozom otkačenog humora i tu i tamo par oštrijih, modernijih nota za vagu nježnom, slatkom i ženstvenom.

Bilo je predivno.

Moj prednji trijem imao je bijele stupove i ograde, čipkasto izrezbarene drvene rubove prijelaza stupova prema krovu, ljuljačku za troje i naslonjače od pletenog pruća s raznobojnim jastucima koji su govorili istim jezikom kao i bakin namještaj na trijemu.

Tu si dobrodošao, sjedi malo i odmori se.

Živjela sam ovdje, i opet, isto kao i moja bakica, kad je bilo toplo bila sam vani, sjedila i odmarala.

Kao sada.

– Što ti misliš, što to znači? – pitala me KC u uho.

– Mislim da je gospođa Miller rekla sinu da ode vidjeti kako je moja bakica, a on je dobar dečko pa će joj kositi travu – odgovorila sam joj.

– Ne bih rekla – odvrátila je, a ja sam se nasmiješila.

– E pa ja bih, KC.

– A što kažeš na ovo? – započela je. – Skužio te je kako si zgodna i zabavna, a to mu se sviđa, pa je svratio do bakice na taj dan za koji svatko u gradu i bližoj i daljoj okolini zna da tamo ideš po još jednu dozu ljepote i smijeha.

Prasnula sam u smijeh, i nakon nekog vremena, još uvijek se smijući, rekla joj, – A stvarno, nisam njegov tip.

Tišina, a onda, – Znaš njegov tip?

Nisam joj bila ispričala kako sam ga vidjela sa zgodnom droljom. To je bilo jednostavno prebolno, a osim toga, obožavala sam KC, i makar je bila udana to nije značilo da ne može imati svoje fantazijice, i nisam ih htjela kvariti.

Sad je, međutim, došlo vrijeme za istinu.

Tjerajući se da zvučim nonšalantno, odgovorila sam, – Aha, vidjela sam ga kako se hvata na cesti neki dan, s nekom... Velika kosa. Velike sise. Jako uska odjeća. Super mršava i malecna.

Još jedna stanka. – Pa to je doista razočaravajuće.

Da, bilo je.

Ali šta sad.

– Kako god, pola Willowa obilazi bakicu i nudi pomoć. Bio je red na Millerove – rekla sam.

– Radije bih mislila da Raiden Ulysses Miller voli zgodne i simpatične, nego mršave, male, s velikom kosom i velikim sisama – odvrátila mi je.

I ja bih to radije mislila.

Usput, kao i sve cure koje su ga znale iz škole, KC ga je zvala punim imenom. Puno ime skupa sa srednjim imenom mu je bilo jako kul, pa smo ga često spominjale.

Kao na primjer sada.

– Pa da, ali eto ne voli i šta sad – rekla sam. – Pomaganje baki je njemu onak, ispravna stvar. Sad baka može uštedjeti novac za košnju i spiskati ga na mah jong.

– S dvadeset dolara više za igru, opelješit će cijeli grad. *Moja* baka kaže da rastura u mah jongu.

Trepnula sam prema pokrivaču. – Meni uvijek priča kako gubi.

Čula sam KC kako se smije. — Laže.

U tom trenutku sam začula kako se približava neki automobil i digla pogled s vune na prilaz.

Živjela sam na pet minuta vožnje od grada, u šumovitom dijelu koji je izgledao napola kao Colorado, a napola kao neki drugi dio svijeta. Tata je okolo zasadio hrpu drveća, pa je bilo crnogorice i jasika, ali i svega drugog što je htjelo rasti u suhoj klimi. Naše, tj. sada moje je bilo i pola hektara zemljišta uokolo.

Tako je zbog drveća i zemljišta okolo moja ljupka seoska kuća na kat, s tri spavaće sobe i dvije i pol kupaonice bila izolirana, tiha i mirna.

Upravo kako se meni sviđalo.

Osim u tom trenutku dok sam sjedila na svojoj ljuljački na trijemu, razodjenuvši se iz svog bijelog kompleta za grad. Imala sam na sebi crveni šorc s natpisom »USC« na stražnjici (fakultet mog brata) i potkošulju na bretele koja nije puno toga skrivala. Na licu ni trunka šminke. Kosa u raščupanom čvoru na vrhu glave. A pamet napola isključena trećom čašom vina koju sam upravo načela.

A trebat će mi uključena.

Trebat će mi jer se mojoj kući približavao zagasito zeleni Jeep.

— Isus te dragi, KC — šapnula sam u telefon. — Upravo gledam kako ovamo dolazi zeleni Jeep.

— Zajebavaš? — šapnula je ona natrag.

Znala je što to znači. Sve cure u gradu znale su taj Jeep.

— Nimalo. — Još uvijek sam šaptala.

— Ajme Bože, on je? — pitala je.

Terenac se zaustavio blizu moje staze.

Vidjela sam kroz prednje staklo.

To je značilo da sam prestala disati, pa sam morala protisnuti, — Aha.

— Bog te mazo! — viknula je.

Raiden je izašao iz vozila .

Srce mi je preskočilo.

— Mislim da moram poklopiti — rekla sam prijateljici.

— Misliš? — pitala je.

Nisam joj odgovorila.

Nisam mogla.

Raiden Ulysses Miller i njegovo veliko predivno tijelo prilazili su mojoj kući.

— Nazovi natrag iste sekunde kad ode — naredila mi je KC.

— Oki doki — promrmljala sam u trenu kad mu je čizma stala na prvu stepenicu stuba prema mom trijemu.

Prekinula sam vezu i gledala ga kako se penje iduće četiri stepenice. Onda sam ga gledala kako hoda pet koraka prema meni i kako se zaustavlja.

Nije progovorio.

Nisam ni ja.

Oči su mu prešle od moje kose na vrhu glave do mojih stopala pa natrag do vrha.

Moje oči pratile su njegove.

Okrenuo je malo glavu i razgledao trijem.

Ja sam ostala mirna i gledala u njega.

Onda me pogledao u oči. — Pa nemoj me zajebavat.

Treptala sam.

– Molim? – upitala sam.

Prekrižio je ruke na prsima, od čega su mu bicepsi skočili, a vene na podlakticama nabrekle. Toliko sam se skoncentrirala na svu tu divotu da mi je promakao pravi orgazam, ali bila sam prilično sigurna da sam doživjela mini verziju.

Onda se nasmiješio.

I to je bilo to.

Pravi orgazam.

Bilo je čudo da nisam zastenjala nagi as.

– Zlato, izgledaš kao da si ispala iz filma za curke – objavio je.

Ponovo sam treptala.

I ponovo upitala, - Molim?

– Zgodna odjeća. Čaša vina. Seksi, raskuštrana kosa. Slatka kuća koja izgleda kao iz magazina. Bez imalo šminke a izgledaš bolje nego ijedna žena koju sam vidio zadnjih godinu dana. Klepećeš na telefon kao da to nije ništa posebno, kao da je normalno tako dobro izgledati, što je nemoguće. - Zastao je prije nego je zaključio. – Film za curke.

Je li on to rekao seksi raskuštrana kosa?

I da izgledam bolje nego ijedna žena koju je vidio u zadnjih godinu dana?

– Molim? - ponovila sam, i opet.

– Ako to ponoviš još jednom, poljubiti ću te.

Isuse Bože.

Je li on to rekao, *ako to ponoviš još jednom, poljubiti ću te?*

Poljubiti će me?

Zurila sam.

Progutala.

Nisam progovorila.

Raiden je šutio. Ja sam šutjela.

Kad je tišina postala doista neugodna, prekinula sam je.

– Mogu li u ovom trenutku pitati što radiš ovdje?

Usne su mu zaigrale i odgovorio je, – Da, srce, u ovom trenutku možeš to pitati.

Ništa više.

Ali me nazvao srce.

Nisam spustila pogled da provjerim, i bilo mi je drago da nije ni on, jer sam bila prilično sigurna da su mi bradavice iskočile pod majicom.

Kvrugu!

Kad je nastavio šutjeti, pitala sam, – Što si trebao?

– Radiš nešto za baku sutra uvečer? – upitao je on natrag.

– Umm., ne odgovorila sam.

– Družiti ćeš se s onim đanerom i njegovom curom?

Glava mi se trznula na način na koji se izrazio o mojim prijateljima Bodhiju i Heather, da i ne spominjem činjenicu da zna tko su i s kime se družim, ali sam odgovorila samo, – Ne.

– Onda si slobodna izaći sa mnom na večeru.

Prsa su mi utonula kao da je Spot legao na njih, a usta se nijemo otvorila,

Raidenove oči su se spustile na moje usne, a njegove su promrmljale, – Pretpostavljam da je to pristanak,

– Uh... – započela sam, i stala.

– I to ću shvatiti kao pristanak – izjavio je.

– Ja... – pokušala sam nešto reći, ali nije mi uspjelo.

– Pokupim te sutra ovdje, šest i trideset. Super si i ovako, ali idemo u fini restoran pa se sredi.

Super sam i ovako?

– Zatražio bih onu bijelu bluzu u kojoj si puzala po dućanu za ljubimce – nastavio je, a meni je u lice navrla vrelna na ovo podsjećanje na moj idiotizam, makar se Raiden izgleda toga nije tako sjećao. – Ali sve u čemu sam te dosad vidio je vrlo zgodno – oči su mu opet prešle preko mog tijela, pa se veselim iznenađenju.

Jesam li zaspala?

Sanjam li ovo?

Kako se ovo događa?

Šutjela sam jer sam se bojala da ću se probuditi, a definitivno se nisam željela probuditi.

Nakrivio je glavu. – Hoćeš li biti spremna u šest i trideset?

Ovo je ipak zahtijevalo odgovor pa sam riskirala.

– Da.

Izraz lica mu se opustio, moje srce je poskočilo, a on je promrmljao, - Dobro.

Onda se okrenuo, odšetao preko mog trijema, mojih stuba i do svog terenca.

Ubacio se unutra, zaokrenuo unatrag i odvezao se.

Zurila sam u drveće na mjestu gdje je nestao iz vida par minuta koje su se činile kao sati.

Onda sam digla telefon koji mi je još uvijek bio ruci, tipnula redial i stavila ga na uho.

Pet minuta kasnije, KC je vrištala, - *Ozbiljno???*

Prasnula sam u smijeh.

Pripiti smijeh.

Uzbuđeni smijeh.

Prestrašeni smijeh.

I čak ni taj smijeh nije me probudio, hvala ti Bože.

POGLAVLJE 5

NASAMARENA

Slijedeće večeri...

Zazvonilo je zvono na ulaznim vratima.

Bila sam u kupaonici na katu, zureći u svoj odraz u zrcalu, iako sam bila spremna za izlazak već dvadeset minuta.

Malo sam hiperventilirala.

Pokušavala sam udahnuti duboko i polako, okrenula se prema vratima, ugasila svjetlo. Natjerala sam se razmišljam samo o tome kako izgledam, što je u tom trenutku bila vrlo dobro obrađena tema.

KC i ja smo bile otišle do Denvera da si kupim nešto novo za večeras. Plava haljina od mekog žerseja lijepo mi je isticala oči, otkrivala dekolte ali ne previše i privijala se uz tijelo na pravim mjestima. Bila je to čudesna haljina koja mi je davala čudesnu liniju, pa je naravno i koštala Čudesnu cijenu koju sam otpeglala na karticu.

Kupila sam si i predivne sandale na visoke pete, čiji su remenčići naizmjenice bili od plave i zelene zmijske kože, a koje su činile prekrasnim moja svježe pedikirana stopala s malim kristalima na noktima palčeva; mislim, ipak je to bio Raiden Ulysses Miller, nije bilo vrijeme za štednju.

Bile su skupe.

I njih sam otpeglala i bilo me bas briga.

Moralo je sve biti kako treba. Savršeno.

I bilo je.

KC me uvjerala da raspustim kosu, i našminkala sam se malo jače, dramatičnije. Ali ne previše, jer nisam htjela pretjerati i zasjeniti haljinu i cipele, koje su bile famozne.

I nakon dugog dana šopinga, pedikure, manikure i nervoznih priprema, kucnuo je čas.

Bilo je šest i trideset i tri minute.

Raiden je stigao.

Ugasila sam svjetlo u spavaćoj sobi, dograbila torbicu i otišla dole niz stepenice do ulaznih vrata. Još jednom sam duboko udahnula i otvorila vrata.

Tamo je stajao prezgodni Raiden. Tim zgodniji što nije bio u kargo hlačama i majici (makar su mu izvrsno stajale), nego u dobrim tamnim trapericama, tamno zelenoj košulji s utkanim uzorkom koja mu je lijepo pristajala boji kože, očiju i kose, sa crnim pojasom i crnim čizmama (koje su bile mrak).

Prefino.

– Hej – pozdravila sam i zvučala zadihano.

Nije odgovorio.

Oči su mu polako, polako išle nadalje. Kad su stigle do mojih sandala, zadržale su se neko vrijeme. Onda su se jednako polako vratile natrag.

Pogledi su nam se susreli i od toga kako su mu izgledale oči već uznemireno srce mi je ubacilo u petu.

– Hej – zabrujao je.

Bila sam vježbala dok sam se šminkala (i frizirala), pa sam sad lijepo uspjela napraviti mali korak unatrag, mahnuti rukom prema kući i upitati, – Imamo li vremena da uđeš na piće?

– Ne želiš da ti ja sad ulazim na piće – odgovorio je, i osjetila sam kako mi se obrve skupljaju.

– Ne želim?

– Ti, ta haljina, te cipele, ta kosa, piće i namještaj na kojeg se može leći nisu dobra kombinacija.

– Oh – šapnula sam, i s tim riječima me poput metka pogodila spoznaja da mu se sviđam.

I sam poziv je to značio, ali te riječi su jasno govorile da nije da mu se samo sviđam.

Raiden Ulysses Miller se *palio na mene*.

Osjetila sam kako se toplina ugnijezdila duboko u meni, dok je on nastavio,

– Da i ne spominjem, imamo rezerviran stol a ja sam gladan. - Nagnuo se i dohvatio mi ruku. –
Idemo.

Povukao me van na trijem, i uspjela sam se pribрати dovoljno da dohvatim kvaku i povučem vrata za sobom. Krenula sam preko trijema, ali sam stala kad mi je stegnuo ruku.

– Misliš zaključati za sobom? – upitao me.

Zurila sam u njega, pogledala u vrata pa opet natrag u njega.

– Molim?

– Misliš zaključati?

– Uh... nikad ne zaključavam.

Sad je bio red na njega da se zabalji u mene.

Onda mi je stisnuo ruku, pustio je i naredio, – Idi po ključeve.

– Ključeve?

– Da, ključeve – izjavio je odlučno.

Bio je gladan, imala sam dojam da bi ova diskusija mogla potrajati cijelu noć i da bih na koncu opet izgubila, pa sam kimnula glavom, otišla unutra i požurila do kuhinje. Pošto nikad nisam zaključavala (jer nisam morala; ni mama i tata nisu zaključavali, kuća je u totalnoj zabiti, nikad nitko nije naišao slučajno), trebalo mi je neko vrijeme, ali na kraju sam pronašla set ključeva od kuće i požurila natrag, izašla kroz vrata, zatvorila ih i zaključala.

Okrenula sam se prema njemu. – Spremna.

– Dok si bila unutra, zaključala si stražnja vrata? – upitao je.

Trepnula sam.

Nacerio se.

Ponovo sam trepnula.

Nagnuo se, uzeo mi ključeve iz ruke i otključao ulazna vrata. Otvorio ih je, ušetao unutra i nestao, pa se vratio, zaključao i prednja vrata, stavio ključeve u džep i ponovo me uzeo za ruku.

– Hajdemo – promrmljao je.

Krenuli smo s rukom u ruci preko trijema i niz stube. Onda me je pustio, ali samo toliko da prebaci ruku preko mojih ramena i privuče me k sebi dok smo išli prema vozilu.

Lijepo.

Još ljepše je bilo kad je otišao sa mnom do suvozačevih vrata i otvorio mi ih.

Imala sam *tri* dečka, i nijedan mi nije pridržavao nikakva vrata.

Već fenomenalan, Raiden Miller postajao je sve bolji i bolji.

Njegova ruka pridržala je moj lakat dok sam se penjala unutra, a onda je zatvorio vrata za mnom.

Da, sve bolji i bolji.

Dok se ubacio s druge strane već sam zakopčala pojas. Pokrenuo je motor, okrenuo unatrag i krenuo.

– Jesi se danas čula s bakom? – upitao je, a ja sam se okrenula prema njemu.

Sveti Josipe i Marijo.

Sjedim kraj Raidena u njegovom Jeepu.

Nisam mogla vjerovati.

Predivno. On. Taj trenutak. Ma sve.

Nisam imala vremena uživati u tome koliko sam htjela, morala sam mu nešto odgovoriti jer bi mogao misliti da sam totalno prolupala, tako pobožno i nijemo zureći u njega.

– Aha, čujemo se svaki dati – odgovorila sam.

– Kak'je ona? - pitao je.

– Ima putio posla, jer mora nazvati sve u gradu i pola obitelji u Louisiani i javiti kako ima novog dečka za vrt.

Gledala sam ga kako se smješka.

Da.

Prekrasno.

– Kad sam jučer pozvonio, trebalo joj je šest mjeseci da dođe do vrata, i još toliko da prođemo do dvorišta, hoda jaako polako. .. ali prsti joj dobro rade - Raiden se nasmijao. - Danas me četvero ljudi zaustavilo da mi kaže kako je kul što se brinem za vrt none Mildred.

– Velikodušna je – povjerila sam se. – Kad se dogodi nešto uzbudljivo, ona to podijeli sa svima.

Gledala sam ga kako se široko osmjehuje. S njim u autu, na putu na večeru, znajući da misli da sam zgodna i da mu se sviđam, uživajući u ostvarenju sna, živci su mi se konačno primirili i okrenula sam se naprijed.

– Kamo idemo? – upitala sam.

– Chiltons – odgovorio je.

Opet sam se uznemirila.

Iako se Chiltons otvorio u susjednom gradu prije desetak godina, bila sam tamo samo jednom, prošle godine kad je moj brat došao iz San Diega i doveo u posjetu svoju zaručnicu.

Jelovnik je bio isključivo po narudžbi. Najjeftiniji odrezak koštao je pedeset dolara.

Nisam znala kako Raiden zarađuje, ali znala sam da si i uz dvadeset novih prodajnih mjesta za moje pokrivače Chilton's mogu priuštiti samo jednom u deset godina, kao i mnogi drugi.

Pa sam se počela pitati kako on zarađuje, i da li si može priuštiti takav restoran. Pa sam počela mozgati što da naručim, jer nema teorije da ću uzeti nešto iz jelovnika koji kreće od pedeset dolara a da ne znam koliko će mu to isprazniti račun.

– Atmosfera u džipu je naglo zahladila – primijetio je.

– Molim? – pogledala sam prema njemu.

– Ne sviđa ti se Chilton s? – pitao je.

– Ah, da, naravno. Bila sam tamo jednom. Jako je lijepo, samo što... – Što da kažem? – Nije baš jeftino.

– Kupila si seksi haljinu zbog mene, moram uzvratiti.

Zabuljila sam se u njega, otvorenih usta.

Onda sam ih naglo zatvorila i uspjela upitati, – Kako znaš da je ovo nova haljina?

Bacio je kratak pogled prema meni, natrag na cestu, a usne su mu se savinule u mah osmijeh. — Nisam znao. Pogodio. Sada znam.

A stvarno sam totalni idiot.

Dokazala sam to još više kad sam se okrenula naprijed i glupo promrmljala, makar je on to sigurno već i sam pogodio, — Kupila sam i nove cipele.

Cijelo tijelo oblio mi je val vreline kad mi je na tren dotaknuo golo koljeno i tim dubokim glasom rekao, — Cijenim to, medena.

Dobro, možda nisam bila totalni idiot, i u tom trenutku znala sam bez tračka sumnje da su haljina i cipele vrijedili svakog novčića,

— Ne brini se za večeru — izjavio je.

— Dobro — odgovorila sam.

— Naruči štogod želiš — nastavio je.

— Oki doki.

Nacerio se.

Na taj hrapavi, muški smijeh, osjetila sam kako sam se smočila.

Zašutjeli smo, što je istovremeno bilo malo nelagodno ali i olakšanje, s obzirom da bi mi bilo još nelagodnije praviti budalu od sebe.

Stigli smo do Chiltonsa i radnik na parkingu restorana mi je pridržao vrata. Raiden je zaobišao džip, dodao čovjeku ključeve i dohvatio me za ruku.

Ušetala sam u Chilton's držeći se za ruke s Raidenom Millerom.

Izlazak nam nije potrajao ni dvadeset minuta a već sam prošla lude emocionalne uspone i padove, no najbolji trenutak bio je na tom ulasku u restoran.

To jest, na tom ulasku u restoran držeći se za ruku s Raidenom Millerom.

Kako god bio skup, bio je krcat. Odmah sam vidjela dvoje ljudi koje poznajem, pa sam im se nasmiješila.

Najbolje od svega, oni su vidjeli mene. Vidjeh su kako se držim za ruku s Raidenom.

Moja tri bivša dečka su mi se sviđali, naravno. Mislila sam da su privlačni. Uživala sam provoditi vrijeme s njima.

Ah nikad nisam bila tako vrtoglavo ponosna što sam pored njih, kao što sam bila u tom trenutku pored Raidena.

Smjestili su nas za stol za dvoje, ali jedno uz drugoga a ne nasuprot jedno drugome. Uspjeli smo naručiti piće, dobiti ga i naručiti hranu bez daljnjih incidenata.

Tako su mi se živci bih opet primirili kad sam otpila malo crnog vina i osjetila Raidenov pogled na sebi.

Pogledala sam ga i istog trena kad su nam se oči susrele, on je upitao, — Znaš kako se zovem?

To je bilo tako čudno pitanje da sam osjetila kako mi se glava malo trznula, i upitala natrag, — Znam li kako se zoveš?

— Da, srce. Već se neko vrijeme susrećemo, a nijednom nisi izgovorila moje ime.

— Ti si Raiden Miller, Rachellin stariji brat — rekla sam mu, a iz nekog nepoznatog razloga on je na to prasnuo u smijeh.

Taj je smijeh bio predivan, raskošan. Zagrijao me do kostiju, i nasmiješila sam mu se, iako nisam razumjela zašto se smije.

Kad se smirio, rekla sam, — Ne kužim. Zašto se smiješ?

Pogledao me tim svojim čudesnim očima. — Rache bi bila presretna da to čuje. Vječno je samo Raidenova mala sestrice.

Smiješak mi se ugasio i nagnula sam se prema njemu. – Žao mi je. Nisam te htjela uvrijediti.

On se nagnuo prema meni. – Kako možeš pomisliti da taj smijeh znači da si me uvrijedila, mala?

Opet sam bila idiot.

– Ponekad sam idiot – primijetila sam umanjujući problem.

– Ne znam za idiota. Znam da si vrlo često vrlo slatka.

Ugrizla sam se za usnicu.

Svidjelo mi se to što je rekao.

Oči su mu se spustile na moje usne i progundao je, – Kao sada, na primjer.

I to mi se svidjelo.

Pustila sam usnicu.

– Cure više vole biti seksi i napete i, možda, tajanstvene – obavijestila sam ga, a oči su mu ponovo pogledale u moje.

– Prvo dvoje si uspjela, Hanna. I ne znam za druge muške, ali ja sam se naigrao dovoljno igrice u životu, da bih na koncu shvatio da to što sam osvojio nije bilo vrijedno truda. Više mi se sviđa biti sa ženom koja je slatka i sramežljiva i očito joj se sviđam. Znači da mogu uštedjeti na vremenu i preći ravno na bitno.

To što je rekao bilo je lijepo, naročito prvi dio, ali svejedno sam osjetila kako mi vrelina oblijeva lice. Glava mi se spustila i popravila sam si ubrus u krilu, mrmljajući, – No, pa to je malo neugodno.

– Što? – upitao je, a ja sam se natjerala da ga pogledam.

– Pa to što znaš da mi se sviđaš. Malo mi je neugodno, no pretpostavljam da je očigledno.

Posegnuo je za mojom rukom, obavio je svojom krupnom šakom i podigao ili zajedno na stol.

– Sunce, slušaj me – rekao je nježno, pogledom prelazeći preko mog lica, kose, prsiju i natrag do očiju dok je govorio – Ne bih to bio rekao da sam mislio da će ti biti neugodno, ali na koncu, moraš znati da nema apsolutno ničega zbog čega bi ti trebalo biti neugodno.

Nadala sam se da je to istina.

– Okej – šapnula sam.

– Pokrivači – izjavio je on, a ja sam trepnula.

– Molim?

– Te deke su doista prekrasne, Hanna, nisam lagao, ali kako jebote možeš dovoljno zaraditi štrikajući pokrivače?

Mijenjao je temu.

To je bilo lijepo od njega.

Sve bolje i bolje.

– Prodajem u dvije stotine dvadeset i tri dućana preko cijele Amerike, i izvozim u neke butike u Kanadi.

Obrve su mu se podigle. – Zajebavaš?

Odmahnula sam glavom.

– Jebo te – promrmljao je.

Kimnula sam glavom i nastavila.

– Bilo je puno manje, ali ranije ove godine sam digla promet. Sad imam djevojku koja mi pomaže, mislim da je možda znaš, Heather. Pakira pošiljke. Prije sam to sama radila, ali s novim prodajnim mjestima treba mi više vremena za pletenje, pa mi je ona uskočila. Imam skladište pored kuhinje iznad dućana u gradu. Tamo mi je inventar, ona tamo pakira, a kad je sezona onda tamo kuham džemove. Oni su... – pokušavala sam smisliti izraz zbog kojeg ne bih zvučala kao da se hvalim, i završila sa – *posebni*. Radim ih samo sa zrelim lokalnim plodovima, pa ih nema

cijele godine na policama. To im diže cijenu i ne ostaju mi dugo na zalihama, jer ih većina ljudi kupi naveliko, da ih imaju cijele godine.

Lice mu je poprimalo čudan izraz kad sam spomenula Heather, ali samo na tren. Naslonio se slušajući me, ali ne puštajući moju ruku.

– Zadivljen sam – rekao je kad sam utihnula.

– To su pekmezi i dekice – odvrtila sam.

– Živiš u ljupkoj kući, voziš dobar auto, imaš dobar bicikl i odličnu odjeću. To sve zarađuješ s pekmezima i dekicama, preko dvjesto dućana u dvije zemlje. Medena, to je zadivljujuće.

– Okej – odlučila sam se složiti, i nacerio mi se.

Konobar je donio kruh, Raiden je nažalost pustio moju ruku da bi primio košaricu, ali mi je na to ponudio kruh. Totalno je sve bolji i bolji, mislim, seksi, kul i kavalir.

Uzela sam pecivo a on je upitao, – Zašto si pojačala promet?

Slegnula sam ramenima, prelomila žemlju da je namažem maslacem, i objasnila izmotavajući se (jer mu sigurno neću reći pravi razlog), – Ne znam. Jednog dana me to pogodilo, kako mi je život malen. Bio je dobar, ali htjela sam više. – Namazala sam pecivo. – Da bi imao više, da bi mogao putovati, učiti bordati na snijegu, trebaju pare. Zarađivala sam dobro, ali ne dovoljno dobro. Pa sam se potrudila malo više. - Nagnula sam glavu ustranu. – Sad zarađujem bolje.

– Znači tvoja cura, ona otprema sve pošiljke?

Kimnula sam glavom. - Nisam bila u dućanu u gradu već ne znam koliko. Tjednima. Dođe do mene pokupiti pokrivače koji su gotovi i odveze ih u grad. Od velike mi je pomoći. Naročito kako imam sve više narudžbi, i kako pomažem baki i to.

Zagrizla sam u svoje pecivo.

Prefino.

Žvakala sam, gutala i gledala Raidena kako otpija svoje pivo. Sviđalo mi se kako mu vrat izgleda kad to radi, i odlučila da trebam razgovorom odagnati opsesivne misli o tome kako mu je vrat lijep i kakvog je okusa.

Nisam imala pojma o čemu da pričam.

Htjela sam ga pitati čime se on bavi, ali bila sam previše nervozna. Činilo mi se nametljivo i znatiželjno, iako je on mene upravo pitao za moj posao, jednostavno mi se činilo da je za muškarca, pogotovo takvog poput njega, ta tema nešto što mora sam poželjeti podijeliti.

Htjela sam ga pitati još nešto što me malo mučilo otkad je prvi put to spomenuo. Nije mi se činilo kao bolja tema, samo malo sigurnija.

Krenula sam oprezno.

– Mogu li te nešto pitati?

Spustio je pivo i pogledao me. – Aha.

Spustila sam pecivo na tanjur i pogledala ga. – Pretpostavljam da poznaješ Bodhija i Heather, spomenuo si ih.

– Mali je to grad da bi takvi likovi prošli nezapaženo – odgovorio je.

Kimnula sam glavom, misleći kako mu je taj komentar malo čudan, i to ne na dobar način, ali sam se natjerala nastaviti.

– Ako se ne varam, na njih si mislio kad si ih nazvao đanerima.

– Ne varaš se, i jesu đaneri.

Dobro, jesu.

Svejedno.

– To je onak, malo... – tražila sam odgovarajuću riječ, nisam je našla, pa sam je izbacila, - ružno.

Nagnuo se prema meni i obuhvatio rukom moju šaku koja je ležala na stolu.

– Trava je legalna u Coloradu – izjavio je, a ja sam nagnula glavu ustranu.

– Stvarno?

Zurio je u mene sekundu pa se nacerio. – Da, zlato, stvarno.

Uf, jako mi se sviđalo kad me nazivao zlatom.

– Zar ti ne glasaš? – upitao je.

– Da, glasam – odgovorila sam.

– Sve po listi? – nagađao je.

– Pa, ne – rekla sam mu. – Ali referendumi me izluđuju. Nekad sam se trudila da ih shvatim, a onda sam jedne godine glasovala za jednu opciju i kasnije shvatila da sam zapravo dala glas drugoj, jer su namjerno složili pitanje tako da te zbune. Išla sam ponovo pročitati referendumsko pitanje i nije bilo teorije znati točno značenje toga za što ću glasati. To su prljava posla, pa sam odlučila da ću glasati samo onda kad mi je potpuno jasno o čemu se radi, umjesto da još jednom tako pogriješim, jer znaš, te stvari mijenjaju živote i ne smiješ se zaječavati s nečim tako bitnim. Referendumi meni nisu jasni, pa se koncentriram na kandidate i nadam da će se oni pobrinuti za referendume.

– Ima smisla. Malo uvrnutog, ali ima – promrmljao je.

– Kakve veze ima to što je trava legalna sa Bodhijem i Heather? – upitala sam, iako, morala sam priznati da mi je to bilo drago čuti i objašnjavalo je zašto se šerif ne bavi njima dvoma.

– Ja sam glasao protiv legalizacije – izjavio je Raiden, pa sam shvatila.

– Aha – odvratila sam.

– Nemam problema sa ‚živi i pusti druge da žive‘, ali to sranje hoće lako narasti u puno veće sranje, a to nikome ne treba.

– Ja ne pušim marihuanu, ali poznajem i Bodhija i Heather i oboje su dobri ljudi. I nisam sigurna da to mora narasti u nešto veće. To je osobni izbor, nije kao kristalni met ili tako nešto što razara živote.

– Jest onda kad naraste - odgovorio je on.

Oči su mu postale oštre, toliko da mi je postalo nelagodno pa sam se promeškolljila u stolici.

– Okej – popustila sam. – Vjerujem da ti znaš više o tome nego ja.

– Nažalost, da, znam – odgovorio je Raiden.

Opet sam se ugrizla za usnicu, znatiželjna ali i malo zabrinuta.

Pažljivo sam izvukla ruku iz njegove i pogledala ustranu.

– Hanna – pozvao me je pa sam vratila pogled prema njemu.

– Bodhi i Heather su mi prijatelji – rekla sam mu.

– Znam – rekao je.

– Pa, ovaj... provodim vrijeme s njima.

– Znam.

– Kako znaš? – upitala sam.

– Vidio sam te s njim. Bilo je očito da ste bliski. I, opet, mali je to grad. Par pitanja i povezana si i sa curom.

Povezana sam sa curom?

Kako je to čudan opis.

Prešla sam preko toga i nastavila, – No, pa ovo je, ono, naš *sastanak*, i ako ovo... ah... bude išlo dobro... onda...

– Ako ovo bude išlo dalje, ja se neću družiti s njima – odlučno je izjavio, a ja sam ostala zuriti u njega.

– Jako ti smeta kad ljudi puse travu? - upitala sam.

– Nije u tome stvar. Neki moji prijatelji puše. Boli me briga. To ništa ne govori o njima osim da se njima sviđa nešto što se meni ne sviđa. Samo nemam dobar osjećaj u vezi njih dvoje.

– Dobri su, i duhoviti.

Nagnuo se prema meni. – Imam loš osjećaj oko njih, Hanna. Ti nemaš, to je ok. Ali ako ovaj naš sastanak dobro završi i nastavimo dalje, neću se družiti s njima. Jednostavno je. Ne serem ti. Ja se tebi sviđam, ti se meni sviđaš, ali to ne znači da mi se moraju sviđati svi tvoji prijatelji, i to isto vrijedi iza tebe.

Morala sam priznati da je to pošteno.

– Dobro – složila sam se.

– I to ne kažem sad zato jer znam koliko se ja tebi sviđam, pa lupam šakom o stol. Ozbiljno. Kad upoznaš moju ekipu, ako ti se ne sviđaju, isto vrijedi i za tebe.

To je bilo lijepo od njega.

– Okej – složila sam se odlučnije, i onda upitala (znam, glupo), – Šta ti misliš koliko mi se sviđaš?

– Sunce, puzala si na sve četiri u dućanu za ljubimce, toliko te smela moja blizina. Jako ti se sviđam.

To je bila istina, i trebala sam biti posramljena.

Nisam bila.

Iz nekog razloga to me naljutilo.

Pogledala sam ga suženih očiju. – Prilično je iritantno da si to skužio, i još više iritira da to ponovo i ponovo spominješ.

Na to je zabacio svoju lijepu glavu i prasnuo u smijeh, stežući moju ruku.

Onda mu je stisak malo popustio i podignuo je naše ruke tako da su nam laktovi bili na stolu, ruke gore među nama, i opet se nagnuo prema meni.

Ovaj put jako blizu.

Što je značilo da prislanja moju ruku na svoja tvrda prsa.

Prestala sam disati.

– Otvorena knjiga – rekao je tiho. – Kao što rekoh, slatko je. Pravi dah svježine, zlato.

– Baš mi je drago da tako misliš – šapnula sam. Ljutnja me je prošla, s njim u takvoj blizini i s mojom rukom na njegovim prsima bila sam opet samo usplahirena.

– Mislim – potvrdio je.

Dobro onda, on je mislio da je to slatko i osvježavajuće, pa mi se činilo u redu da mu dam i više.

I jesam.

– Samo da znaš, mislim da si jako privlačan i voljela bih da ovaj izlazak završi dobro jer bih voljela još jedan, i to ne samo zato jer trebam izgovor za kupnju haljina i štikli.

Rekla sam to, ali nisam osjetila olakšanje kad mu je nešto čudno i malo zastrašujuće bljesnulo u očima. Prsti su mu stegnuli moje prije nego je uspio sakriti taj pogled, pustiti moju ruku i nasloniti se natrag.

– Za muškarca, odgovor na to pitanje nalazi se na kraju izlaska.

Super.

Još nešto oko čega se mogu živcirati.

Nacerio mi se.

Oblizala sam usne.
Cerek mu se istopio, a oči spustile na moje usne.
Prestala sam disati.
Konobar je donio predjelo.
Hvala Bogu.

– Brzo se vratim, okej? – upitao je Raiden dok je poslužitelj sklanjao tanjuriće deserta.

Kimnula sam mu dok se ustajao.

Kad je ustao, posegnuo je rukom i zagladio pramen moje kose iza uha. Tjemenom su mi prošli žmarci, i produžili ravno dolje niz kičmu, i željela sam dotaknuti njegovu kosu i da on to ponovo (i ponovo) učini sa mojom.

Gledala sam ga kako odlazi drhteći iznutra od ostataka učinka tog dodira kose.

Kad mi je nestao s vidika, mozak mi se vratio našem izlasku.

Nisam bila sigurna kako je sve išlo, ali nakon što smo prešli problem Bodhija i Heather i koliko se on meni točno sviđa, Raiden je usmjerio razgovor na sigurnije teme. Pričali smo o ljudima u gradu koje smo oboje poznavali. Kako dobro ide Rachelli u njenom kafiću. Baki. Kako sam sredila svoju kuću.

Činilo mi se da nam konačno dobro ide.

Razgovor je tekao lagano. Bilo je smijeha s obje strane, hrana je bila izvrsna i ja sam se lijepo opustila, od ugodnog društva, a možda malo i od tri čaše vina.

Jedna stvar koja je bila malo čudna je bila ta da Raiden nije rekao apsolutno ništa o sebi, osim što je nešto malo govorio o mami i sestri, za koje je bilo jasno da su mu jako važne.

Ali nije spomenuo ništa o tome gdje on stanuje, kad sam ja govorila o kući. Nije rekao što radi, čime se bavi. Nije pričao o vremenu kad ga nije bilo u gradu. U stvari, on je bio taj koji je vodio razgovor, a ja sam ga samo pratila, odgovarajući opširno bez da sam dobila natrag išta više od mrvica osobnih podataka.

U tom sam trenutku postala svjesna da moram otići u toalet, i da sam to trebala reći Raidenu prije nego što je otišao od stola. Pretpostavila sam da će shvatiti gdje sam ako se vrati prvi i vidi da me nema. Zapravo je to bilo dobro, jer me poštjedelo scene da mu govorim kako moram ići piškiti i osjećam njegov pogled na stražnjici dok odlazim od stola.

Zato sam dohvatila torbicu, ustala od stola i krenula prema toaletu.

Došla sam do ženskog toaleta u stražnjem hodniku restorana i stavila ruku na njih, ali sam stala kao ukopana jer sam začula Raidenov glas iza ugla na kraju hodnika.

– Ona nema pojma – rekao je.

Zurila sam u svoju ruku na vratima, zaleđena na mjestu.

– Ni najmanjeg – nastavio je Raiden. – Hanna nema pojma da to dvoje kretena šverca led u njenim pokrivačima.

Dah mi se zgrudao u grlu.

Led?

Kao, metamfetamini?

– Da, potpuno joj je promaklo – nastavio je. – Ona misli da joj cura pomaže. Hanna nema veze s biznisom. Završit ću sad s njom pa se nađemo, isplaniramo akciju.

Završit ću sad s njom.

Isuse Bože.

Šta?

Kako?

Šta?

– Ona im vjeruje. Uvrnuto – Raiden je govorio i dalje. – Pizde ju iskorištavaju. Ona misli da su joj to prijatelji. Nema blage jebene veze.

Gurnula sam vrata i požurila unutra. Nekako sam se uspjela sjetiti hodati na prstima jer su na podu bile pločice. U hodniku je na podu bio tepih koji je prigušio moje korake, jer očito nije znao da sam tamo.

Vrata su se zatvorila za mnom. Naslonila sam se leđima na zid i duboko disala.

Sveti Mojsije, Bodhi i Heather su koristili moje pošiljke da transportiraju drogu.

Sveti Mojsije! Kako bi tako nešto uopće izveli?

I zašto?

I...

I...

Iz nekog razloga, Raiden me izveo da bi utvrdio koliko sam umiješana u tu groznu priču.

Nisam mu se sviđala.

Iskoristio me je.

Poput Bodhija i Heather.

Moji prijatelji s kojima sam se vozila po brdima, spuštala po snijegu, smijala se.

Iskoristili su me.

– O moj Bože – dahнула sam, jer me bol probola poput užarenog noža, ostavljajući za sobom pepeo.

Nisam bila idiot. Bila sam...

Nisam znala što sam.

Kreten.

Gubitnik.

Gurnula sam torbu pod ruku, da bih mogla rukama pokriti lice i dubokim disanjem pokušala zaustaviti suze koje su me pekle iza očiju.

Nova haljina.

Uzbuđeni smijeh s mojom najboljom prijateljicom.

Cipele za koje ću morati isplesti pet pokrivača da bi ih otplatila.

I to sve zato što sam obična glupača.

Misli su mi se tako rojile da sam se samo s krajnjim naporom uspjela pribрати.

Raiden ne smije shvatiti da znam. Moram se pretvarati. Moram završiti taj glupi, *glupi* izlazak.

Tako ću *ja* završiti stvari večeras.

Onda ću *ja* obaviti akciju.

Tako ću *ja* konačno naučiti svoju jebenu lekciju.

Mali život je bolji.

Knjige. Filmovi. Prijatelji koje poznajem od osnovne, kojima mogu vjerovati. Prabaka koja me obožava. Mrzovoljni mačak koji me s vremena na vrijeme podnosi. Posao u kojem uživam a koji nema veze s narkoticima.

To je bilo to.

Sve ostalo...

Ne.

Nisam imala pojma koliko sam prije bila pametna. Nisam imala pojma da živim baš kako treba.

Nisam imala pojma.

Sad sam shvatila.

– Sranje – prošaptala sam.

Požurila sam u odjeljak toaleta, obavila što sam morala i onda pažljivo izašla van. Provjerila sam stražnji dio hodnika, nije bilo nikoga. Prikrala sam se ulazu u glavnu prostoriju i vidjela da je Raiden za našim stolom. Otišla sam uz rub prostorije do izlaza, izašla van i udahнула duboko svježi planinski zrak, smišljajući što dalje.

Vino me je udarilo u glavu. Bila sam malo pripita, ali više me boljela glava.

Htjela sam ići kući.

Uspravila sam se i zatomila suze. Okrenula sam se natrag, ušla unutra i otišla do stola. Raidenova glava se podigla kad me ugledao, a obrve se spojile.

Bože kako je bio zgodan.

Predivan.

Izvanredan.

I kako me koristi.

– Jesi dobro? – upitao je dok sam se spuštala na stolicu.

Udahnula sam.

Okrenula sam se prema njemu, pogledala ga i osjetila kako moj san udiše svoj zadnji, drhtavi udah prije smrti.

Onda sam počela lagati.

Knjigoteka

POGLAVLJE 6

POSLJEDNJA PRILIKA

Vožnja kući protekla je u tišini. Cijelo vrijeme sam gledala van kroz prozor sa strane.

Dobro, to nije bilo sasvim istina.

Vožnja je bila tiha, osim što me na početku Raiden upitao, -Tebi se to često događa, da te glava tako naglo zaboli?

– Da – lagala sam.

Nije više ništa pitao.

Trošila sam svu snagu da ostanem pribrana.

Trebalo je puno snage za to.

Do vremena kad smo stigli do moje kuće, bila sam iscrpljena. Raiden je parkirao, i dok je gasio motor ja sam se brzo otkopčala, otvorila vrata i iskočila van, vješto koliko je to moguće u takvim okolnostima.

Brzala sam prema vratima kad mi je trud osujetio Raiden, uhvativši me za ruku.

Usporio je moj pohod vadeći ključeve iz svog džepa na trapericama, zaustavio nas i otključao vrata.

Napravila sam dva velika koraka unutra, nespretno ga vukući sa sobom. Izvukla sam ruku iz njegove i okrenula se prema njemu, podignute ruke.

– Hvala što si otvorio. Sad mi ih daj.

Izbjegavala sam njegov pogled dok je spuštao ključeve u moj dlan. Moji prsti su se zatvorili oko njih i ruka je pala dolje.

– Hanna, hoćeš biti dobro?

Podigla sam pogled.

Raiden Miller u mom predvorju.

San koji mi se ostvario i pretvorio u noćnu moru.

– Uzet ću ibuprofen i bit će sve u redu - lagala sam.

Neće biti sve u redu. Nikada više.

– Hoćeš pričekati trenutak? – upitala sam ga. – Želim ti nešto dati prije nego što odeš.

– Hoću, zlato – odgovorio je nježno.

Raiden Miller me zove zlatom.

Nježno.

Koji košmar.

Pogledala sam svoja stopala, gurnula kosu iza uha i požurila uz stepenice. Evo me za sekundu.

Otrčala sam gore na vrhovima prstiju.

Ideja mi je pala na pamet pri povratku kući. Nije imalo puno smisla, ali kad mi je jednom palo na um, odmah sam znala da to moram učiniti. A meni se nikad nije događalo da odmah znam da nešto moram učiniti, pa sam zato odlučila poslušati impuls.

Otrčala sam do spavaće sobe i bacila torbicu i ključeve na krevet. Onda sam odjurila u drugu spavaću sobu gdje sam držala dovršene pokrivače i pronašla onaj koji sam tražila. Raskošni, crni, mekano pleteni pokrivač od kašmira složen i povezan širokom srebrnasto sivom vrpcom od satena, s mojom potpisanom markicom od krem kartona, na kojoj je kaligrafski pisalo *Poseban ručni rad... Hanna*. Satima sam prepisivala iz priručnika dok sam to naučila.

Požurila sam niz hodnik, malo usporila na stepenicama i opet izbjegavala pogledati Raidena u lice dok sam se spuštala.

Ali sam mu ipak uspjela prići i pružiti pokrivač.

– Želim ti dati ovo.

– Bože, malena... – promrmljao je, glasom dubljim nego inače, i pogledala sam ga.

Zurio je dole u pokrivač, čudnog izraza lica.

Izgledao je zaprepašten, dirnut, zadovoljan.

Stvarno.

Bio je doista odličan glumac.

Oči su mu se podigle prema mojima. - Ne mogu to primiti. Trznula sam rukama prema njemu. - Uzmi.

Podigao je ruku pa je spustio, gledajući me u oči. - Izgleda kao jedan od onih za pet stotina dolara.

– To je jedan od onih za sedam stotina i pedeset dolara. Polako je zatreptao. – Šta?

– Kašmir – objasnila sam i ponovo gurnula pokrivač prema njemu. - Molim te uzmi ga.

– Hanna –

– Uzmi.

– Zlato...

– Molim te – šapnula sam, a glas mi je bio promukao. – Uzmi. Proučavao me dok ga je primao u ruke a onda naglo spustio pogled, i kao za sebe izgovorio, – Jebote to je mekano kao oblak.

– Kašmir – ponovila sam i oči su mu se opet vratile mojima. – Bilo mi je lijepo večeras – nastavila sam, odlazeći do vrata, širom ih otvarajući i stajući ustranu tako da on lako može van. – Puno hvala.

Pogledao je u moja stopala, pa u otvorena vrata, pa u mene. Oklijevao je, činilo se danima, prije nego je konačno došao i stao blizu mene. Preblizu. Morala sam zabaciti glavu (čak i na deset centimetarskim petama!) a on je spustio bradu.

– Osim glavobolje, si dobro? – pitao je tiho.

– Osim glavobolje, super - lagala sam i brzo zaključila, - Hvala još jednom na lijepoj večeri.

Raiden se nije pomaknuo.

Srce mi se nastavilo kidati.

– Nazvat ću te sutra – rekao je.

Aha.

– Okej – odgovorila sam, iako nisam znala kako bi to izveo s obzirom da nije imao moj broj. A također mu to neće uspjeti jer nema apsolutno nikakve šanse da se odazovem na bilo koji nepoznati broj. I na kraju, to se jednostavno neće dogoditi, jer on laže.

– Ići ćemo u kino – objavio je.

– Super. Obožavam kino. – To bar nije bila laž.

Primaknuo se bliže. Ja sam ustuknula.

Zaustavio se, a obrve se spojile. – Jesi sigurna da si dobro?

– Ma nisam smjela piti crno vino – rekla sam.

Još jedna laž. Voljela sam crno vino i nije mi škodilo, samo me veća količina činila sentimentalnom, ali za to su mi trebale tri čaše više.

Nešto drugo me sada činilo tugaljivom.

– Uvijek me smuti – nastavila sam lagati kad se Raiden nije pomaknuo ni progovorio.

– Ali teško mi je pojesti odrezak bez njega.

– Drugi put uzet ćeš pivo – rekao je.

Kao da će bit drugog puta.

Raiden se još uvijek nije micao.

A ni ja.

To je potrajalo.

Bože! Htio je ‚završiti‘ sa mnom. Zašto već jednom ne ode?

– Trebala bih sada popiti tabletu – rekla sam pokušavajući ga pokrenuti.

– Nekako mi se ne čini dobro da te ostavim samu kad se loše osjećaš - odvratio je, i ozbiljno, *ali ozbiljno*, koji mu je bio vrug?

Mogao je lijepo otići.

Zašto jednostavno ne ode?

– Bit ću dobro. – Još malo laganja.

– U redu, srce - promrmljao je.

Zatvorila sam oči.

Srce.

– Hanna?

Otvorila sam ih. – Laku noć.

Knjigoteka

Gledao me je upitno. Onda je podignuo ruku i zagladio pramen moje kose iza uha.

Osjetila sam njegov dodir na koži, a žmarci su mi suknulli niz kičmu skroz do koljena.

I tako je u mom predvorju stajao Raiden Ulysses Miller, gladeći me po kosi, pretvarajući se da se brine zbog moje lažne glavobolje i pretvarajući se da mu se sviđam.

Htio je to glumiti?

Fino.

Može.

Dat ću mu lijepu priliku za glumu.

A istovremeno, iskoristit ću priliku, posljednju, jedinu priliku koju ću ikad imati.

Dat ću si oduška.

Podigla sam ruku, omotala prste oko njegovog bicepsa, nagnula se i podigla na prste.

Prislonila sam usne na njegove.

Osjećaj je bio *predivan*.

Toliko divan, da se nisam više mogla pretvarati. To je bilo to. To mi je bio krajnji domet hrabrosti. Nisam više htjela znati koliko bi to moglo biti divno, a nikad to ne imati, makar i lažno.

Zato je to bilo to.

Ali Raiden...

Bio je dobar glumac.

Izvrstan.

Znala sam to kad mu je ruka poletjela oko mog struka. Povukao me je prema svom tvrdom tijelu, a usne su mu se otvorile nad mojima. Moja su se otvorila automatski i njegov jezik je kliznuo unutra.

Dodir jezika je bio još ljepši, okus divan, i ja sam se pritisnula uz njega, uzvraćajući svojim jezikom.

Moja posljednja prilika.

Pružio mi ju je.

Najednom, nije me više bilo briga što se pretvara.

Najednom, nisam više marila što to nikad više neću imati.

Sada mi je bilo u rukama.

Prepustila sam se trenutku.

Nakrivila sam glavu i ponudila mu sve.

On je nakrivio svoju na drugu stranu. Čula sam meki udarac pokrivača na pod i njegova druga ruka se zagnjurila u moju kosu, stežući je u šaku. Osjetila sam bol koja je trebala biti neugodna, ali je bila apsolutno predivna i pritisnula sam se jače uz njega, dajući sve.

On je primio.

Moje ruke kliznule su uz njegove nadlaktice, ramena i konačno, *konačno* se zarinule u njegovu kosu.

Da, bila je gusta.

Da, bila je svilenkasta.

Da, bila je savršena.

Gurnuo me je unatrag. Moja leđa udarila su u vrata, vrata su udarila u zid, a on je pritisnuo u mene.

Ja sam pritisnula natrag, držala se s obje ruke i nastavila davati.

Raiden je nastavio uzimati.

Bio je to najbolji poljubac u mom životu.

Mogao je to biti najbolji poljubac u povijesti čovječanstva.

Trebao je nadnaravni napor da se sjetim da nije stvaran. Da otrgnem usne od njegovih, otmem se iz njegovih ruku i odmaknem van dohvata.

Na trenutak izgubljena, podigla sam ruku dodirujući si usne, teško dišući. Podigla sam pogled prema njemu da bih vidjela kako me gleda, očiju užarenih tako da su me pekle.

Stvarno, *nevjerojatan* glumac.

Taktička pogreška, iskorištavanje posljednje prilike.

Sad sam morala završiti sa svime.

Zaobišla sam ga, čučnula i dohvatila pokrivač i stala s druge strane prolaza, pružajući ga.

– Pažljivo na putu doma – rekla sam, a on je zurio u mene.

– Što si rekla? – šapnuo je, a u tom šaptu je bilo nešto zloslutno, prestrašio me je.

Nisam obraćala pažnju na strah, nego sam opet stresla pokrivačem prema njemu i ponovila, – Pažljivo vozi na putu doma.

Prišao mi je, a ja sam se ukočila od glave do pete.

Raidenu to nije promaklo. Vidjela sam kako se i on naglo zaustavio, a oči se žarile u moje.

– Reci mi što je – naredio je, glas dubok i tih, ali i neobično grub i zapovjedan.

– Pričat ćemo sutra kad me nazoveš. Sad stvarno moram ići po tabletu i u krevet.

Dignuo je ruku i položio dlan uz moje lice, naginjući glavu blizu mojoj.

– Nije dobar trenutak za igrice, Hanna - tiho me upozorio.

Ozbiljno?

On to kaže meni?

Pogledala sam ga ravno u oči i izjavila, – Nema igrice, Raiden. Samo me glava boli. - To jest srce. – Sa mnom ti je sve na otvorenom. Nema tajni. Nema ničega. Samo ja sama.

– Ovo nisi ti – rekao je.

– Ne poznaješ me – odvrtila sam.

Raiden je ušutio, ali se nije pomaknuo.

Onda je promrmljao, – Dobro, to je istina.

Hvala Bogu.

Kliznuo je rukom do mog potiljka, privlačeći me dok je dizao glavu.

– Ako se tako ljubiš kad te boli glava, maco – usnama je dotaknuo moje čelo i ostavio ih tamo dok je govorio tako da sam ih osjetila kako se miču – jedva čekam dobiti te usne kad si dobro.

Lažljivac.

Lažljivac.

Lažljivac,

Odlučila sam ne odgovoriti ništa.

Odlučila sam i ne razmišljati o tome kako je divan osjećaj da mi Raiden Miller dodiruje usnama čelo.

Ruka mu je prešla do moje čeljusti a njegova brada se spustila tla bi me mogao pogledati u oči.

– Noć, Hanna – rekao je tiho.

– Zbogom, Raiden – odgovorila sam.

Oči su mu bljesnule na to, ali se primaknuo, taknuo moje usne svojim i povukao se, uzeo pokrivač i išetao van.

Nastavljajući s predstavom, ostala sam stajati na vratima, i kad se popeo u terenac mahnula mu rukom.

Nije mahnuo natrag.

Zatvorila sam vrata i zaključala. Ugasila sam svjetlo na trijemu i u predvorju. Krenula sam uz stepenice, brzo koliko je bilo moguće uz istovremeno otkopčavanje sandala.

Stigla sam do spavaće sobe, bacila sandale sa sebe i uključila lampu na noćnom stoliću pored kreveta.

Tek tada sam začula kako džip odlazi.

Čekao je da dođem gore, da zna da sam na sigurnom i spremam se na spavanje prije nego što se odvezao.

Kako je to bilo lijepo.

Bože kakva šteta da nije stvarno.

Spustila sam se natrag do telefona u predvorju. Odjurila sam kroz blagovaonicu do kuhinje, upalila svjetlo i našla telefonski imenik.

Prelistala sam ga i našla broj šerifovog ureda.

I nazvala.

POGLAVLJE 7

NAGRADA

Raid

Raid je odšetao pločnikom do sjajnog crnog terenca parkiranog uz rub ulice. Otvorio je vrata i ušao.

Crvena i plava svjetla bljeskala su u unutrašnjosti kao i vani, osvjetljavajući ulicu.

Čuo si policijski radio? – upitao je Tucker Creed.

Raid je nastavio zuriti u tri policijska automobila i jedan K-9 terenac koji su bili ukoso parkirani pred Bodhijevim dućanom bicikala. Onda je pogledao dalje niz ulicu gdje su u idućem bloku pred dućanom s poklonima bila još dva automobila i još jedna ekipa s psima.

– Raid, čuješ li ti mene? – pitao je Creed, i Raid pogleda svog partnera.

– Da, čuo sam – zarežao je.

– Ona je to prijavila - Creed mu je rekao nešto što je već znao.

– Rekao sam da sam čuo – ponovio je.

– A znaš li odakle joj to? Rekao si da nema pojma – pitao je Creed, a Raidove oči vratile su se policijskim vozilima.

Znao je.

Izigrala ga je.

Slatka, sramežljiva, zgodna, nespretna Hanna Boudreaux nije bila izašla na svježi zrak jer je boli glava, kao što mu je rekla.

Ona je bila ta koju je čuo da otvara vrata ženskog zahoda.

Čula ga je.

Lijepo je to prikрила, vratila se uznemirenog izraza, lagala da je boli glava i onda se idućih pola sata ponašala sumanuto zato jer je popizdila što je frendovi varaju.

I onda, valjda iste minute kad ju je ostavio kod kuće, otišla je i nazvala i razjebala im cijelu prokletu jedanaest mjesečnu operaciju.

– Pa, ovaj trag je gotov – objavio je Creed, i Raid vrati pogled na njega. – I Bodhi i njegova ženska su u pritvoru. Možda bude sreće pa propjevaju policiji, ali nema teorije da znaju išta što već ne znamo. Tip koji ovo organizira neće takvim budalama ostaviti informacije.

Nije bio u krivu.

Creed je nastavio. – Idem natrag u Phoenix. Sylvie je već popizdila što sam tako dugo ovdje. Kaže da trebam dovući guzicu natrag i biti malo tata Jessiju, a idući put je ona na redu za lov na dilere.

Tucker Creed je dolazio, na dan ili čak tjedan kad bi bilo gusto, već jedanaest mjeseci.

Kad god je bilo gusto na kraju bi se izjalovilo, pa se vraćao svojoj obitelji.

Raid je jednom upoznao Sylvie, Creedovu ženu. Bila je relativno novopečena supruga i majka, ali poput supruga bila je iskusni privatni istražitelj i opaki igrač.

Bila je najodvažnija kučka koju je ikad sreo.

Odmah mu se svidjela.

Sylvie Creed imala je malog dječaka Jesseja od kojeg se nije voljela odvajati, ali nije voljela ni da joj muž odlazi. K tome, a što je bilo baš čudno kad se uzme u obzir da se radilo o dvoje opakih, iskusnih profesionalaca, oboje su mrzili biti odvojeni jedno od drugoga na način koji si mogao okusiti.

Tako da, što je operacija dulje trajala i Creed više putovao, to je Sylvie postajala nestrpljivija.

Postala je živčana brinući se za dijete u Phoenixu kad bi radije bila u Coloradu razbijajući glave, i nije joj se nimalo sviđalo što joj se suprug jedini tako zabavlja.

– Hoćeš ti ovo javiti Vitezu, ili hoćeš da ga ja nazovem? – upitao je Raid.

– Ti – odgovorio je Creed, a usne su mu se trznule. – Pričekat ćeš do sutra srediti račune sa svojom novom curom što nas je tako sjebala, ili ideš sad ravno onamo?

– Čula me kako s tobom razgovaram. Nismo puno pričali. Nema pojma o operaciji.

O da, ide ravno onamo.

Bilo je jebeno bezobrazno kako ga je čula, vratila se za stol, lagala na široko i dugačko i onda izvela ono cimanje kurca doma – koji god vrag to bilo – i onda nazvala šerifa.

Nije imao blage veze što joj je na umu.

No saznat će.

A onda će joj odvući guzicu u spavaću sobu, za koju se nadao da je jednako prokleta slatka kao predvorje i trijem njen kuće, i onda će »srediti račune za svojom novom curom«.

Temeljito.

Zasluzila je dobiti po guzi za ovo večeras.

Ali tek su počeli. Morat će polako s njom.

Raid nije Creedu odgovorio na pitanje.

Umjesto toga, upitao ga je, – Ideš na aerodrom u Denveru?

– Hotel, rezervirat let, onda odoh.

– Onda ću nazvati Viteza, a zatim idem do Hanne. Javit ću ti ako iskrksne nešto novo i ti ili Sylvie trebate doći. E, da ti dam jedan savjet. Daj ženi nešto da je umiriš. Vitez kaže da se prijeti sama doći i naći tog seronju, jer joj je dosta života samohrane majke.

– Kužim - Creed je progundao, usana iskrivljenih u smiješak.

– Vidimo se – reče Raid.

– Vidimo se – odvratio je Creed.

Raid je trznuo vrata i izašao. Otišao je pješice tri bloka do svog džipa, uskočio unutra i krenuo prema Hanninoj kuci.

Putem se pokušavao smiriti i malo suludo, to je radio razmišljajući o njoj.

Već je tjednima nije mogao izbaciti iz glave.

A to je bilo zato, shvatio je tijekom zadnjih desetak dana, što je Hanna Boudreaux bila njegova nagrada.

Pomislio je to iste sekunde kad ju je ugledao pred Bodhijevim dućanom kako skakuće na tim dugim, preplanulim nogama, plješće i uzbuđeno uzvikuje u slatkom šorcju i uskoj bijeloj majici.

Palo mu je na pamet i kad je puzala na sve četiri skupljajući limenke mačje hrane, sa slatkom guzom u zraku, kad se morao boriti s erekcijom na javnom mjestu i idejama koje mu je davala.

Postalo mu je jasnije kad je postalo očigledno da je ona jedna od onih žena kojima treba muškarac. Sama se brine za baku. Plaća hipoteku štrikajući jebene dekice. Zajebu je prodavači automobila. Sjebu je njezini frendovi.

Ali znao je zasigurno kad je oklijevajući prebacila pokrivače preko naslona stolice na bakinom trijemu i zagladila rukom meku vunu, metre ničega što je pod njenom rukom izgledalo kao sve. Dom, Toplina. Ugoda. Snaga. Ljubav.

A ako nije siguran tada, postao je sasvim siguran kad je otvorila usta pod njegovima i pustila ga da uzme što god želi.

Njegova nagrada za proliveni znoj.

Prolivenu krv.

Njihovu krv.

Njegove proklete noćne more.

Osim posjete majci i sestri, nije imao pojma što će pronaći u Willowu, kamo se i nije namjeravao vraćati.

Nije imao pojma da će tamo naći nju.

Ono što je zaslužio.

Ono što je bilo *njegovo*.

Znao je da ih prije vise mjeseci trag pošiljki vodi do Bodhija i njegove ženske u Raidovom vlastitom rodnom gradu.

Zato ga je Vitez i pozvao.

Zato je Raid došao kući.

Nisu uspjeli doći do dobavljača. Drogu su dostavljale sitne ribe, a Bodhi i Heather su koristili dućan s biciklima kao paravan.

Bodhi i Heather bili su relativno bezopasni, samo mali kotačići u velikom mehanizmu, sitni igrači koje su morali nadzirati u nadi da će ih dovesti do onog koji vuče konce.

Taman u vrijeme kad je timu dojadilo nadgledati ovo dvoje pa su se pripremili da ih ulove i pritisnu radi informacija, pripremite im ili ucijene da naprave nešto što bi istjeralo veću lovinu na danje svjetlo, Bodhi i Heather napravili su pametan potez i preselili biznis u Hannine pošiljke.

Hanna je bila domaća. Treća generacija obitelji u Willowu.

To je zakompliciralo stvari.

U tom trenutku Raid nije imao pojma tko je Hanna Boudreaux. Znao je gospođicu Mildred. Svi su je znali. Poznavao je i Hanninog starijeg brata, Jeremya, koji je išao u razred godinu dana iza njegovog. Sve čega se sjećao iz škole je da dečko nije bio los u nogometu i da se do zla boga pretjerano hvalisao kako je povalio Lori Kowslawski.

Ali nije znao Hannu.

Čuo je samo dobre stvari o njoj. Pazila je na svoju baku. Išla je u crkvu. Bila je tiha, povučena djevojka. Puno je čitala. Voljela je ići u kino. Bila je slatka, odana, duhovita, puna ljubavi.

Lagana meta za ono dvoje seronja.

Makar je Raid nikad nije tamo vidio, njegova sestra Rachelle mu je rekla da često dolazi u kafić.

– Iako, nema je baš u zadnje vrijeme. Ako je vidiš, braco, znat ćeš. Super je građena. Sladak osmijeh. Super noge, ali prilično je povučena, kao mali miš. Znaš na šta mislim. Da se samo malo potruđi, bila bi avion – rekla mu je Rache.

Ali slatka, sramežljiva, povučena Hanna koja puno čita, koju su svi znali i govorili da je uvijek tu negdje, ta je Hanna nekamo nestala.

Kad je konačno proljeće došlo do Willowa a Raiden prvi put ugledao Hannu Boudreaux, tjednima prije nego ju je vidio kod dućana s biciklima i slijedio je i namjestio sudar u dućanu za ljubimce, nije mu bilo jasno što mu je sestra mislila.

Hanna Boudreaux nije izgledala kao mali miš.

Stajala je jednom rukom pridržavajući gubernal svog smiješnog bicikla, razgovarajući sa Paulom Moyerom.

Ne.

Smijući se s njim. Sjajna plava kosa zabačena unatrag, lijepo lice obasjano, tijelo koje se tresu, druga ruka koja se drži za Paulovu nadlakticu kao da se mora pridržati da ne padne od smijeha.

Paul joj je buljio u sise dok se smijala.

Raid je dobio poriv da ga opali u njušku.

Suzdržao se.

Morali su saznati je li Hanna čista, onda su morali biti *sigurni* da je čista, onda su je mogli izvući van iz igre i nastaviti operaciju.

A kad ju je Raid konačno ugledao odlučio je da će je on osobno izvući jer će Hanna u njegovom krevetu biti na sigurnom.

Na svu sreću, trebala mu je nanosekunda da shvati da Hannu iskorištavaju.

Na nesreću, prije nego što ju je uspio uvući u svoj krevet, čula je njegov razgovor i sjebala operaciju, tako da im nije više ništa preostalo.

Nije više bilo ničega što bi ih odvelo do dobavljača droge koji je bio trn u oku Raidovom i Creedovom prijatelju Vitezu, koji je živio u Denveru, imao uspješan noćni klub, sumnjiv posao sa strane i gomilu para s kojom je rješavao probleme koji su ga mučili.

Volio je trošiti na rješavanje problema.

Zato je Vitez unajmio Raida, Creeda i njihovu ekipu da riješe taj problem.

A sad su imali prokletu nulu.

Vitez će popizditi.

Raid već jest.

Skrenuo je na usku prilaznu cestu koja je vodila do tri kuće, od kojih je posljednja bila Hannina, i stao. Izvukao je mobitel i nazvao Viteza.

Bio je u pravu, popizdio je.

Završio je poziv i ponovo krenuo prema Hanninoj kući.

Gore desno na katu je gorjelo svjetlo.

Njena spavaća soba.

Bilo je uključeno i svjetlo dole lijevo.

Dnevni boravak.

To je značilo da je budna.

Odlično.

Otvorio je svoja vrata i izvukao se van. Odšuljao se do prednjih vrata, stavio ruku na kvaku i okrenuo.

Jebiga.

Sad je zaključala.

Pozvonio je.

Ništa.

Pogledao je ulijevo.

Svjetla su gorjela, zavjese navučene. Nije bilo pokreta.

Ponovo je zazvonio, pa zalupao šakom po vratima.

Stao je.

Još uvijek ništa.

– Koji kurac? – odrezao je.

Okrenuo se i bijesno otišao do svog auta. Otvorio je pretinac kod suvozača, uzeo pribor i vratio se natrag. Čučnuo je pored brave, izvukao alat i u nekih pet sekundi obio tu njenu zakurac bravu koju će sutradan zamijeniti.

Gurnuo je alat u stražnji džep, otvorio vrata i odmah je ugledao kako stoji u predvorju i zuri u njega velikim, plavim, razrogačenim očima.

Zalupio je vratima iza sebe.

Hanna je poskočila.

Imala je sreće što se bila presvukla u ljupku pidžamu s vrlo kratkim hlaćicama i uskom rebrastom majicom bez rukava, koji su oboje više otkrivali nego skrivali i boje koja je naglašavala zlatnu preplanulost koja je blistala na svakom centimetru njene kože. Imala je sreće i što joj je kosa opet bila neuredno skupljena u čvor za kojeg ga je ruka jebeno *svrbjela* da ga raspetlja, inače ne bi bio imao strpljenja da duboko udahne i smiri se.

Ali uspio je duboko udahnuti i smiriti se.

Za to vrijeme ona je šapnula, – Isuse Bože. Obio si mi bravu.

– Kako glava? – upitao je on.

Njene oči, koje su bile na bravi, bljesnule su prema njegovom licu.

Počela se polako odmicati.

– Pametno – promrmljao je dok je kretao naprijed.

– Raiden...

– Čula si moj razgovor na mobitel.

Vidljivo je progutala. Rame joj je udarilo u dovrtak stražnjeg hodnika i okrenula se ustranu.

Raid ju je slijedio. – Došla si natrag do stola i lagala mi u lice.

– Pa...

– Rekla si mi da te jednu boli glava, što me zabrinulo, a onda si mi se stisnula i dala mi usta pa ih uzela, cimala me, potez kuje kakav nisam znao da imaš u arsenalu.

Ukočila se na mjestu. – Nisam te cimala.

– A kakvo je to sranje onda bilo?

Zurila mu je u oči i rekla, – To je bio poljubac za oproštaj.

Sad se i Raid zaustavio. Šta?

– Raiden, zec je izvučen iz grma - objavila je ona, a Raid je zatvorio oči.

Isuse, kako ta žena može istovremeno biti tako iritantna i tako slatka?

Otvorio je oči i upitao. – Zec je izvučen iz grma?

Nagnula se prema njemu i siknula. – Da.

Jebote, htio ju je poljubiti.

Ali htio ju je i prodrmati.

– Mala, misliš iz šešira – ispravio ju je, a glava joj se trznula, od čega joj se kosa trznula, što ga je podsjetilo kako želi svoje prste u toj kosi.

A onda drugdje.

Mora sve to požuriti,

– Molim? – upitala je zbunjeno, a on je spustio pogled s kose na oči i vidio da doista jest zbunjena.

Da, iritantna, i jebeno slatka.

– Zec je izvučen iz šešira, ne iz grma – rekao joj je.

Oči su joj se skupile. — Ozbiljno, sad si našao ispravljati moje izreke?

— Hanna, mađioničar ne vadi zeca iz grma. Izvlači ga iz šešira. Cilindra.

Hanna je mahnula rukama uvis. — Sad ćeš mi držati lekciju o mađioničarskim predstavama?

Raid je otkrio da ipak može izgubiti strpljenje sa slatkom Hannom.

— Zašto mi pričamo o glupostima? — upitao je.

— Stvarno ne znam. Zašto si tu? — ispalila je ona natrag.

— Došao sam jer me zanima zašto si mi lagala. Zanima me zašto nisi došla do stola i pitala me o tome što si čula tako da ti ja to mogu objasniti i da svo sranje ne bude sada tako kompletno sjebano.

— Oh, pardon, jesam li ti pokvarila planove, Raiden? Je li bilo preostalo još načina na koje bi me mogao iskoristiti kao što su me Bodhi i Heather iskoristili prije nego što završiš sa mnom?

Na njene riječi Raiden se umirio.

Onda je upitao, opasno tiho, - Šta si rekla?

Promakla joj je opasnost, ali ne i riječi. — Iskoristio si me, a sad se tu ponašaš kao seronja. Zašto?

— Kako sam ja to tebe iskoristio?

— Ne znam. Nisam otišla natrag do stola, rekla ti što sam čula, dopustila ti da mi objasniš fine detalje svog plana da se pretvaraš kako ti se sviđam da bi mogao provjeriti jesam li uključena u paklensku zavjeru mojih *bivših* prijatelja koji koriste moje *pokrivače* za transport *droge*. Tako da ne znam na koje si me sve načine iskoristio. Samo znam da si me iskoristio, isto kao i oni.

— Pretvaram se kako mi se sviđaš? — šapnuo je Raid, a ona je opet digla ruke.

— Raiden, *sve znam* — prasnula je.

— Sranje znaš — odbrusio joj je.

— Stvarno? Mjesecima me ne primjećuješ — ne, *godinama* — a onda si najednom svuda gdje i ja i onda sam — podigla je ruke i napravila navodnike u zraku — *povezana* s dilerima ili švercerima ili... kako god ih već zovete.

— Tako je, mala, godinama te nisam zamijetio, a onda jesam kad su dva otpatka išli upotrijebiti dobru, lakovjernu ženu kao paravan za transport droge.

— Fino, znači, sad kad smo to utvrdili, možeš slobodno doma — objavila je.

Isuse.

— Ne idem nikuda — odgovorio je.

— Ma zašto? — povikala je. — Gotovo je. Znaš da nemam ništa s tim. Ne znam kakvu ti ulogu imaš u tome. Ne želim ni *znati* kakvu ulogu imaš u tome. Ali moj dio je gotov. Završeno je. Ne moraš više ništa glumiti. Zašto jednostavno ne *odeš*?

— Ništa ja ne glumim — zarežao je Raid.

— Isuse! — viknula je. - Ovo je *suludo*!

Onda je napravila veliku pogrešku.

Ogromnu.

Uznemireno je gurnula ruku u kosu, zaboravljajući da joj je svezana u čvor. Naišla je prstima na to što ju je držalo, iščupala to van a kosa joj se rasula u sjajnom neredu oko lica i niz ramena.

Raid je to gledao, izgubio bitku i pokrenuo se.

Hanna se povukla korak unatrag i udarila u zid pored stuba.

Raid ju je zarobio, stavljajući jednu ruku na njezin bok, raširenih prstiju, pritišćući, drugom rukom se naslanjajući na zid pored njene glave, spuštajući glavu tako da mu je lice bilo uz njezino.

Zaustavila je dah, što je bilo dobro.

To je značilo da ne može nastaviti pričati gluposti.

Pazio je da mu glas bude blag. – Kužim da si popizdila zbog svog tog sranja. Kužim da te povrijedilo što su te frendovi sjebali i to tako gadno. Ali ti moraš skužiti, srce, da ja tebe nisam prevario. Ništa se ne pretvaram. *Sviđaš mi se.*

– Prestani – šapnula je.

Ko ga jebe.

– Nemoj na mene prebacivati bol koju osjećaš jer te prevarila dvoje ljudi koje si pustila u svoj život i svoje srce, Hanna – upozorio ju je.

Mislio je da ima kontrolu. Mislio je da će sve biti u redu ako je uspije smiriti.

Zato nije bio spreman da mu Hanna Boudreaux izmakne tlo pod nogama.

– Zatreskana sam u tebe od svoje šeste godine. Tri godine za redom bili smo u istoj ekipi za potezanje konopca na pikniku moje bake. U drugom polugodištu moje prve godine u srednjoj školi a tvoje zadnje, bili smo oboje izvan razreda na hodniku za vrijeme nastave. Tvoj ormarić nije bio ni blizu mojega. Ne znam zašto si ti bio tamo, ali ja sam bila išla kod sestre jer sam dobila gripu i išla sam po potvrdu da mogu doma. Prošao si pored mene, pogledao me i rekao bok. Ja sam rekla bok natrag, ali mislim da me nisi čuo jer si bio nastavio hodati i nisi se osvrnuo. Do dućana za ljubimce, to je bila jedina riječ koju si mi ikad izgovorio.

U jebote.

– Hanna...

– Otišao si iz Willowa pa se vratio, a ja sam svaki drugi dan išla na kavu kod Rachelle ne bih li te ugledala. Gledao si kroz mene, desetke puta. Jednom si me ulovio da te gledam, i trznuo si glavom gore. Pogledao si ravno u mene i malo trznuo glavom. Onda si okrenuo glavu. Mjesecima kasnije zaletim se u tebe u dućanu za ljubimce i sve je kao da me nikad u životu nisi prije susreo.

Isuse Kriste.

– Ne sjećam se toga u kafiću – rekao je Raid tiho.

– Znam – odgovorila je. - Kad si me upoznao, bilo je kao da me prvi put vidiš, ali ja sam tu godinama.

– Mala, to što te se nisam sjetio ništa ne znači.

– Meni znači.

Da, vidio je da je to istina. Znao je da joj se on jako sviđa i prije nego što mu je to rekla. Nijedna žena se tako ne zbuni osim ako je pored muškarca koji ju jako privlači. I to mu se jebeno sviđalo. Od trenutka kad je gurnula kosu iza uha, prikrivajući da baca pogled na njega da provjeri da li je još uvijek gleda, kad je stajala na ulici s Bodhijem i biciklom.

I jebeno mu se sviđalo da ona zna da je bila u njegovoj ekipi za potezanje konopca kad je imao valjda jebenih jedanaest i da se sjećala da su se mimoišli na hodniku srednje škole.

Bilo mu je to simpatično, slatko.

Bilo mu je to baš nalik na nju.

Ali nije bio svjestan povijesti svega toga, i ovo što mu je Hanna sada ispričala o duljini i dubini svoje zatreskanosti u njega objašnjavalo je njeno ponašanje proteklih desetak dana. Raid je shvatio koliko je peklo što je nije zamjećivao.

Pomaknuo je ruku sa zida na njezin vrat. Pokušala se izmaknuti, ali pritisnuo je prste i primaknuo se bliže. To je imalo željeni učinak – prestala se micati.

– Moj prijatelj u Denveru ima nekih problema – počeo je objašnjavati. – Ti problemi doveli su do Willowa. Pozvao me je i unajmio da pronađem dobavljača droge koji transportira robu preko Willowa. Taj seronja nije lako uhvatljiv. Svaki trag koji slijedimo ne vodi nikuda. Ima ljude posvuda, ali sam je utvara. Sunce, ti si možda bila u kafiću, možda sam te vidio, ali mi je bilo puno sranja na pameti.

– Mislio si da sam povezana s preprodavačima droge i istraživao me. Upoznao si se sa mnom zato da me istražiš.

– Upoznao sam se s tobom jer sam te htio upoznati, ali i zato da te odvojim od svog tog sranja i da možemo nastaviti i pronaći tog tipa.

– Raiden, zar ne razumiješ da ja ne mogu razumjeti da sam stalno tu, gledaš ravno u mene i ne vidiš me, a onda najednom ja ti se sviđam, pa da mi je sad teško vjerovati da je to stvarno tako?

– Kako jebote možeš razumjeti nešto što nema smisla? – upitao je.

– Znači razumiješ što ti govorim?

– Razumijem i možda to ima smisla, zlato, ali je svejedno uvrnuto.

Oči su joj se okrenule prema stropu.

– Hanna, pogledaj me – naredio je.

Oči su se vratile natrag.

– Sviđaš mi se – rekao joj je.

– Ne vjerujem ti – odgovorila je.

– Zašto jebote? – pitao je.

– Jednostavno, ne vjerujem.

– Pa Isuse, šta misliš da sam čovjek koji se vrati u svoj rodni grad, gdje još uvijek žive njegova majka i sestra, izvede gradsku miljenicu – koja je uz to praunuka najutjecajnije žene u gradu – izvede je na večeru da bi je prevario i smuljao, i to još u Chilton's tako da to svi vide?

Trepnula je.

To joj nije palo na pamet.

Jebote konačno je nešto doprlo do nje.

Raid je nastavio.

– Misliš i da sam čovjek koji baca lire zgodnim, slatkim djevojkama i to i nakon što je posao sjeban, čisto malo za zabavu?

Ugrizla se za usnu.

Okej, nešto postiže.

Raid je nastavio.

– I jebote, Hanna, ozbiljno, ti misliš da je taj poljubac bio gluma?

Zurila mu je u oči a mali bijeli zubi koji su grizli usnicu pustili su je. – Taj poljubac je bio doista dobar – šapnula je.

Raidove oči se nisu okrenule prema stropu. Glava mu se spustila i proučavao je svoje čizme.

Pri tome je vidio da su joj nokti na nogama lakirani u crno, a da na noktu na palcu ima zalijepljenu šljokicu, s neakvim cvjetnim uzorkom oko sjajne točke.

Bože, kako je bila preslatko smiješna.

Šljokica na palcu.

Nije si mogao pomoći, ali nije se ni trudio. Počeo se smijati.

– Što je smiješno? – čuo ju je kako pita.

– Imaš jebene šljokice po noktima – rekao je, malo drhtavim glasom.

– Da, lijepe su – odvrtila je, a on je podigao glavu i pogledao je, sada bez smijeha.

Njegova nagrada.

– Istina – složio se. Nije govorio o šljokicama i znao je da ona to zna kad je čuo kako je dahнула. – Jesmo li završili tu glupu raspravu o tome kako se ti meni ne sviđaš?

– Ovaj... mislim da jesmo.

– Znači shvatila si da mi se sviđaš – nije htio popustiti dok to ne potvrdi.

Skupila je usne i neko vrijeme razmišljala.

Raid je prizvao zadnje ostatke strpljenja u pomoć.

Onda je kimnula glavom.

– Fala ti Isuse – promrmljao je i konačno se opustio.

– Znači, uh... kad si rekao da ćeš me sutra nazvati, što je zapravo danas, to si ozbiljno mislio?

Raid je čuo vlastito grlo kako mu se sprema zarezati prije nego je uspio izreći, – Da, Hanna, ozbiljno sam mislio.

Oči su joj se razveselile. Svidjelo joj se to, nije to krila, a to se oboje svidjelo njemu.

I opet, htio ju je poljubiti'

– Super – šapnula je.

– Srce, reci mi da vidiš kako je blesavo da te nazivam sutra, odnosno danas, da bih te pozvao u kino, samo zato da bih te nakon kina dobio u moju kuću, u moj krevet, kad smo ovog trenutka u tvojoj kući s tvojim krevetom gore na katu?

Oči su joj se širom otvorile i opet je zaustavila dah.

Kvragu, kako ju je htio poljubiti.

– Pa, vidim kako je blesavo da me nazivaš, kad se možemo dogovoriti za kino sada – djelomično se složila.

Prokleta blesavo.

Ali i slatko,

Jebiga, poljubiti će je.

I jest.

Ponovila se scena od ranije. Seksi. Mokro. Gurnula je prste u njegovu kosu i pritisnula toplo, slatko, meko tijelo uz njegovo, otvorila se i pružila mu sve.

Borio se sa skoro nesavladivim porivom da je obori na pod i uzme tu u predvorju, kad mu je do mozga doprlo to što je izgovorila.

Prekinuo je poljubac, kliznuvši usnama na njen vrat ispod uha i osjetio njene brze i tople dahtaje na svom vratu.

– Čini mi se da želiš ovo malo usporiti – primijetio je promuklo.

– Tek smo jednom izašli - odgovorila je tiho. Onda, još tiše, – Ja nisam takva djevojka.

Nije bila. Hanna Boudreaux doista nije bila takva djevojka.

Jebiga.

Njegova nagrada.

Podigao je glavu i pogledao je u lice koje je bilo nježno, oči sjajne i zažarene, usne natečene.

Izvanredno.

– Kino. Sutra uvečer. Ti odaberi. Pošalji mi poruku – izjavio je.

– Nemam tvoj broj – rekla je.

– Gdje ti je mobitel? Upisat ću ti ga – ponudio je.

– Gore je – napravila je pokret. – Idem po njega.

Raid ju je obuhvatio rukama i njen oči su se brzo vratile njegovima.

– Ne, ne. – Stresao je glavom. – Već sam te večeras gledao kako trčiš uz te stepenice u haljini i štiklama. Neću to ponoviti dok si u pidžamici. Čovjek ima svoje granice.

– Oh – dahnula je.

Jebote.

Njegova nagrada.

– Bit ću tu u 6. Odaberi film koji paše u taj termin, ali tako da stignemo prvo nešto pojesti.

– Okej – složila se.

– Ako moramo krenuti ranije, nazovi Rachelle, ona ima moj broj.

– Okej - ponovila je.

– A sada moram ići.

Ovlažila je usne i opet rekla samo, – Okej.

Raid se pomaknuo, ali njene ruke su se stegle oko njega.

Onda je najednom spustila čelo na njegova prsa i objasnila oklijevajućim, tihim glasom. – Znam da misliš da sam idiot i da je ovo smiješno i razumijem zašto si bio ljut što te nisam pitala za objašnjenje kad sam načula razgovor. Ali čula sam te kako si rekao da nemam pojma o ničemu i da ćeš završiti to sa mnom te večeri. Očito sam te krivo shvatila, ali to što sam čula nije dobro zvučalo.

Privukao ju je bliže i spustio usne na vrh njene kose.

Konačno je shvatio.

Nije čula sve što je rekao.

Čak ni većinu.

Samo dio koji se mogao krivo shvatiti.

– Promakao ti je dio u kojem me moj partner grdi što mi nova cura toliko odvlači pažnju, kako se moram skoncentrirati na svoj posao.

– Oh – šapnula je u njegova prsa, zagrlivši ga čvrsto. Nagnula je glavu unatrag a on je odmaknuo svoju da je može pogledati u oči. – Trebala sam ti reći što sam čula. Dati ti priliku da mi objasniš. Žao mi je.

Direktna isprika.

Trebalo je imati muda za tako nešto, čak i kad si slatka, ljupka, sramežljiva žena.

Njegova *jebem* nagrada.

– U redu je, zlato – rekao je.

Hanna je kimnula glavom i opet spustila glavu, naslanjajući čelo na njegova prsa.

– Misliš li da sam uvrnuta luđakinja koja te proganja, jer sam sjedila kod Rachelle samo zato da te vidim?

– Nimalo – odgovorio je smjesta, odlučnim glasom, a glava joj se trg nula unatrag da se uvjeri da se ne šah.

Pustio je da njegov izraz lica govori što misli. Nije mislio da je njezina zaljubljenost ni luda ni uvrnuta.

Bila je kao i sve u vezi nje – slatka i simpatična.

Samo mu je bilo krivo kao psu što nije ranije obratio pažnju, pa da je sad već u njegovom krevetu umjesto da je nagovara koliko bude trebalo.

Konačno je rekla, – Mislim da ti vjerujem.

Raid se nasmiješio. – Fino, jer ti ne lažem.

Hannino tijelo se rastopilo uz njegovo i nasmiješila mu se natrag.

Jebote morao se pokupiti odande.

– Sada me pusti, ako nećeš da ostanem.

Njezino podulje oklijevanje dalo mu je nešto satisfakcije.

Nagnuo se, poljubio je u čelo i krenuo prema vratima.

Već ih je otvorio kad se sjetio još nečega.

– Ono ranije, mislila si da se opraštaš – rekao je. Nakrivila je glavu ustranu, ali je onda ispravila i kimnula. – Zašto si mi onda dala pokrivač?

Obrve su joj se zbunjeno skupile, ali osjetio je da je to zbog njenog postupka, ne zbog njegovog pitanja. A onda mu je iskreno odgovorila.

– Ne znam točno. Možda sam bila blesava kao i obično i htjela ti dati nešto po čemu ćeš me pamtit. Možda, usprkos onom što sam mislila da radiš, znam da si bar djelomično dobar čovjek, ponudio si se brinuti za bakine poslove, i htjela sam ti nečime uzvratiti. Pa sam ti dala jedinu stvar koju imam. Nešto što će te grijati. Ali stvarno... ne znam. Jednostavno sam to učinila – slegnula je ramenima.

– Drago mi je da jesi, sunce - odgovorio je.

– I meni – rekla je.

Nacerio joj se. Njen osmijeh je bio stidljiv, ali ga je ipak dala.

– Zaključaj za mnom – naredio je.

Hanna je kimnula glavom a on je trznuo bradom.

Onda je izašao, zatvarajući za sobom. Bio je na stubama kad je čuo zaključavanje brave.

Sjedio je u svom terencu dok se svjetla u prizemlju nisu ugasila i dok nije ugledao njenu sjenu kako se kreće iza tankih zavjesa njene spavaće sobe.

Odvezao se kući. Uzeo je pokrivač pod ruku, popeo se stepeništem sa strane kuće, otključao svoja vrata i ušao.

Skinuo je odjeću sa sebe, trgnuo poplun dolje, odvezao satensku vrpču s pokrivača i bacio ga na krevet.

Onda se uvukao pod njega.

Dobro mu se učinilo kad ga je prvi put dotakao.

Imala je pravo kad je rekla da će ga grijati.

Kao u raj.

Raiden Miller zaspao je pod toplinom Hanninog kašmira, i po prvi put nakon dugo vremena nije imao noćne more.

Niti jednu.

POGLAVLJE 8

DVIJE PREDSTAVE

Slijedeće večeri...

– Mogao sam si i misliti, ako se veselim svojim planovima za poslije filma, ti ćeš izabrati dvostruku predstavu gundao je Raiden.

Nervozno sam se osmjehnula preko ramena prema Raidenu, koji je podlakticom pridržavao veliku kutiju kokica a u rukama nosio dvije velike plastične čaše kole. Slijedio me niz prolaz u Willow Deluxu, našem lokalnom kinu koje je poslovalo usprkos konkurenciji velikih cinepleksa na četrdeset i pet minuta udaljenosti u Denveru.

To je bilo uglavnom zato jer su ga stanovnici voljeli. Ali opet, stanovnici Willowa voljeli su Willow općenito.

Naš gradić bio je svojevrsna iznimka od svakog pravila. Nismo otišli putem izgradnje velikih trgovačkih centara i kupnje na veliko.

Imali smo mesnicu. Imali smo trgovinu voćem i povrćem. Imali smo željezariju koja nije pripadala trgovačkom lancu. Imali smo trgovinu prehrambenim proizvodima u koju su svi išli i koja je preko pedeset godina pripadala istoj obitelji. Imali smo cvjećarnicu, dućan za rukotvorine, tri dućančića za poklone, kavanu, Rachellin kafić, pizzeriju koja je posluživala i druge ukusne talijanske specijalitete, bajkerski bar, kaubojski bar, bar samo za navijače Broncosa, i tako dalje.

Uključujući i Deluxe, neprofitno poduzeće koje je poslovalo i preuređivalo se zahvaljujući velikodušnosti grada koji je želio zadržati starinski, domaćinski duh.

Voljela sam Deluxe.

Voljela sam svoj grad.

Moj osmijeh je bio nervozan jer sam naslućivala na kakve planove Raiden misli za poslije kina, ne zato jer sam još uvijek sumnjala sviđam li mu se.

Ne, jer ako mi to nije bilo jasno sinoć, to jest jako rano jutros, onda mi je postalo jasnije večeras.

Ne moram ni govoriti da se Raidenovo poimanje usporavanja nije podudaralo s mojim.

Drugim riječima, prije kina me odveo kod Rachele na večeru, a ranije, bio mi je rekao da *njegovu sestru* nazovem da bih dobila *njegov broj*, što mi nije padalo na pamet da učinim.

Rachele je skoro uvijek uvečer bila u kafiću, tako da je morao znati da će vjerojatno biti tamo i vidjeti nas zajedno.

I naravno da je bila tamo.

Ja sam dosta vremena provela u tom kafiću i nikad nisam vidjela Raidena s nekom curom.

Da se hvata vani s nekom, to da.

Unutra, nikad.

Ni nitko drugi to nije vidio, poput KC i mojih drugih prijateljica, koje su sve pratile Raidena poput pravih vjernih manijakalnih progonitelja.

Tako da ni Rachele ni meni nije promaklo što naš zajednički izlazak u njen kafić zapravo znači.

Međutim, sve to mi je palo u zapećak na scenu kad nas je ona ugledala, izbuljila oči, dojurila do nas i počela uzvikivati, – Ajme meni! Hanna! Pa nisam te vidjela *sto godina!* Vidi tvoju kosu!

Kako su ti dobri pramenovi! Izgledaju *izvrsno!* A kako je *dugačka!* Jedva sam te prepoznala.

Raiden me pogledao uzdignutih obrva dok je izvlačio stolicu za mene, a ja sam prekasno skrenula pogled.

– A kako si *preplanula!* – nastavila je Rachelle, stojeći pored našeg stola. Stavila je dva prsta na obraz, nakrivila glavu i odmjerila me od glave do pete prije nego što je upitala. – Smršavila si? – Onda je sama sebi odgovorila. – Ne. Ali definitivno si se utegla. Totalno si kupujem Schwinna ako tako djeluje.

Gurnula sam pramen iza uha i usudila se baciti pogled prema Raidenu da bi ga vidjela kako se lagano smješka gledajući me.

Činilo se da Rachelle ne primjećuje naše poglede ni tišinu.

Umjesto toga je povikala, – Nemojte naručivati! Današnji specijalitet kuće za oboje. Vidjet ćete, totalno smo rasturili, ako to smijem sama reći! – Okrenula se bratu. – Za tebe pivo, brate. – Okrenula se meni. – Hanna, bijelo vino ih dijetalni sok od đumbira?

– Đumbir – odgovorila sam.

– Stiče – odvrtila je.

Onda je odskakutala, a bakreni pramenovi nalik Raidenovima plesali su u njoj dugoj tamno smeđoj kosi.

Na nesreću, iako je bio džentlmen, (uglavnom, kad nije psovao ih bio ljut ili me pritiskao uz zid), Raiden nije ovo propustio.

– Znači, nisam te prije uočio, ili te nisam prepoznao?

– Kojegod – promumljala sam svojem nožu i vilici, koji su bili zamotani u ružičasti ubrus povezan tirkizno plavom papirnatom vrpcom, jedan od simbola Rachellinog kafića.

Raiden je glasno prasnuo u smijeh.

Prestala sam izbjegavati pogledati u njega, podigla glavu i moja nelagoda je nestala jer sam uživala u prizoru. Toliko da sam se na kraju nacerila na njega.

Prestao se smijati i lice mu se smekšalo kad je vidio moj široki osmijeh, usne su mu naredile, – Dođi ovamo – ali njegovo tijelo nije mi dalo priliku da ga poslušam (ili ne).

Pružio je dugu ruku preko stola i primio me za potiljak. Povukao me je prema sebi, susreo me na pola puta i dotaknuo usne svojim prije nego me pustio.

Ovo nije promaklo ni gostima kafića ni Raidenovoj sestri. Osjetila sam i vidjela to.

Toliko o usporavanju.

To je bio jedini malo nelagodan trenutak cijele večere, osim što mi je Raiden odlučno rekao da će o poslu koji radi u gradu pričati kasnije, pa mi je to uzrokovalo mrvicu tjeskobe.

Razgovarali smo o tome što se dogodilo s Heather i Bodhijem. Konkretnije, Raiden me ispitivao o mom ne-baš-opuštenom danu koji je slijedio nakon što je policija uhapsila moje prijatelje i pretresla moje skladište sa kuhinjom. Veći dio dana provela sam u pratnji policije u tom skladištu, odgovarajući na njihova pitanja, zatim u postaji odgovarajući na još pitanja i dobijajući nešto malo odgovora.

– Jesu li našli kristalni met? – upitao je Raiden, ustima punih Rachellinog izvrsnog (nije lagala) sendviča sa ementalerom i puretinom pečenom na roštilju premazanom tankim slojem krem sira začinjenim maslinovim uljem, octom i ljutim čili uljem.

Kimnula sam glavom. - Da, i to puno. Iako, nisu mi rekli koliko.

– I Joe nema problema s tobom?

Joe je bio šerif Joe od moje dvanaeste.

Opet sam kimnula. — Rekao mi je neka ne napuštam grad, ali i da zna da nisam umiješana u to.

— Je li ti objasnio što se zbiva?

Još jedno kimanje.

— Rekao je da su psi pronašli male vrećice kristalnog meta i u dućanu za bicikle i u mome skladištu. Većina je bila kod mene ispod podnih dasaka ali čini se da su pakiranje obavljali kod sebe. Izgleda da ih je Heather pakirala skupa s mojim pokrivačima i slala ih kompanjonima koji su bili u blizini butika koji su ih naručivali. Oni bi pokupili drogu i osobno isporučili pokrivače tako da oni ne bi ništa posumnjali. Iako, da im je USPS ušao u trag, što hvala Bogu nije, došli bi po pošiljaocu do mene i ja bih imala što za objasniti, a Heather i Bodhi bili bi isparili. Šerif Joe mi je rekao da im je Bodhi sve to opisao. Slali su pošiljke po cijeloj zemlji. Neke pošiljke su bile čiste jer nisu imali dilera u blizini, ali puno ih je sadržavalo drogu.

Nisam baš bila sretna oko svega, pogotovo dijelom u kojem me prijatelji varaju i koriste i stavljaju u položaj da me se uhapsi za nešto o čemu nisam ništa znala, ali bila sam nesretna i što sam bila takav idiot. Kvrapcu, pa čak sam *plaćala* Heather da to radi. Ali sad više nisam mogla ništa, osim osjećati olakšanje da je sve gotovo.

Ostatak dana provela sam nazivajući vlasnike butika koji su bih primatelji sumnjivih pošiljki, i, na svu sreću, Bodhi je bio u pravu. Nisu imali pojma o ničemu. Šerif Joe mi je savjetovao da im ništa ni ne govorim.

— Šta je bilo bilo je, i osim ako čitaju Dnevnik Willowa, neće ništa saznati niti im to treba u životu.

Odlučila sam poslušati njegov savjet.

Iz nekog razloga, Bodhi je svoj jedan dozvoljeni telefonski poziv iskoristio da nazove mene. Kad sam se javila, rekao je — Banana. — Tako me je zvao, i prije sam mislila da je taj nadimak sladak, a sad mi se činio neoriginalan i iritantan. — Molim te nemoj poklopiti. Heather i ja ti moramo objas...

Poklopila sam.

Rekla sam Raidenu i za taj poziv.

Izgledao je još nezadovoljniji tim pozivom od mene.

— Na bilo kakav pokušaj kontakta samo poklopi i nazovi mene, zlato. Ja ću prekinuti to sranje — naredio je i to tako odlučnim i grubim glasom, s očitom ljutnjom, da sam samo kimnula glavom.

Pri kraju objeda Raiden me upitao, — Šta tvoja baka kaže na sve ovo?

To je bio još jedan dio dana koji je bio neugodan, najneugodniji od svega.

— Šokirana je — odgovorila sam malo drhtavim glasom. Nakašljala sam se da to malo smirim. — Uzrujala se zbog mene. Općenito zabrinuta za stanje u kojem je svijet. Potresena da se ovako nešto može dogoditi u Willowu. Potresena da se dogodilo, i to meni. — Pogledala sam ga ravno u oči i zaključila, — Nije dobro,

— Idete sutra u crkvu? — upitao je, i opet sam kimnula. — Je li netko s njom večeras?

— Udovica Eunice je kod nje, susjeda. Gledaju filmove.

— Dobro — promrmljao je.

— Pripaziti ću na nju ovih dana — rekla sam. — Ona se drži kao da ima osamdeset, što svi znaju da je novih šezdeset i pet, ali nije, i neću to smetnuti s uma. Uspjela sam je nagovoriti da ne zove moje ili Jeremyja.

Na to su se Raidenove obrve opet skupile, — Zašto si to napravila, jebote?

— Uh, dragi, bakica mi se jako prepala. Misliš da želim da mi se i roditelji tako prepadnu? — Čeljust mu se malo trznula kad sam ga nazvala dragim, ali nisam obraćala pažnju i nastavila sam. — Kao što je i šerif Joe rekao, gotovo je i ne moraju znati, što za njih znači da se ne moraju ni brinuti.

— Mala, nisam siguran da je to dobar plan — rekao je Raiden nježnije.

– Sjedila sam s bakom i vidjela joj lice, Raiden, i ruke kako drhte – odgovorila sam i odlučno završila, – Možda nije dobar plan, ali je to moj plan.

Nije se dalje raspravljao, na čemu sam bila zahvalna.

Sad smo bili u Deluxu, nakon što je platio račun i dao sestri lijepu napojnicu. Platio je karte i kupio nam je piće i grickalice koje nam nisu bile potrebne nakon Rachellinog velikog sendviča i širom Colorada poznatih ljutih prženih krumpirića.

Ovaj put nisam nimalo dvojila da nam izlazak dobro ide, i nakon dva poljupca bila sam nervozna, ali na dobar način, oko toga što nas čeka nakon kina.

No prvo su nas čekala dva filma.

Uvukla sam se u prolaz brbljajući, – Večer film noira. Moja omiljena noć godine u Deluxu. I najbolje od svega, večeras su na programu *Sunset Boulevard* i *Kineska četvrt*.

Sjela sam, odmah bacila torbicu na prazno sjedalo s druge strane i podigla naslon za ruku gore. Nakon velike akcije prikupljanja sredstava, Deluxe je obnovio svoju dvoranu. Sjedala su bila famozna. Mogla su se nagnuti unatrag. Nasloni za ruke su se mogli podići. Postojali su držači za čaše. *Famozno*.

Posegnula sam prema Raidenu i rasteretila ga uzevši svoje piće i smjestila ga u držač. Kako se spuštao u sjedište uzela sam i kokice i stavila ih u sredinu koja je bila oslobođena podizanjem naslona za ruke.

Taman na dohvat oboma.

Nastavila sam blebetati.

– Moja dva najdraža noira, iako su *Dodir zla* i *Dvostruka obmana* pri vrhu, a *Kineska četvrt* je malo jeziv, znaš, zbog te kombinacije Faye Dunaway i Johna Hustona, koja je bljakava. Ne želim ti pokvariti ako nisi gledao ali... stvarno gadjljivo. Mislim, jasno, to nije klasični noir jer je napravljen tek u sedamdesetima, ali još uvijek je opak. A *Bulevar Sunset* spada u kategoriju raskošnog noira, prema meni. Mislim da je Billy Wilder moj omiljeni režiser i scenarist svih vremena. *Sunset Boulevard*. *Dvostruka obmana*. *Sabrina*. *Apartman*. *Neki to vole vruće*. *Noir*. *Romanse*. *Komedije*. Sve ih je radio izvanredno. Ozbiljno, pravi talent.

Iznenada je Raiden dohvatio kutiju kokica koja je stajala između nas a zrna su poletjela naokolo. Rukom me zagrlio oko ramena i cimnuo bliže sebi, pa spustio kokice u moje krilo. Onda je rukom primio moju bradu, nakrivio mi glavu i poljubio me dugo, duboko, mokro, *temeljito* u sred Deluxa, koji istina nije bio ni napola pun ali svejedno.

Izronio je da udahne, na svu sreću, dajući i meni priliku da dođem do daha dok pokušavam smiriti lupanje srca i kuckanje među preponama.

– Više se ne ljutim oko duple predstave, kad vidim koliko te veseli – promrmljao je.

– Okej, pa... dobro – odgovorila sam, malo bez daha. Uspjela sam se malo pribрати i besmisleno dodati – Prosuo si kokice posvuda.

– Boli me briga.

Na to se nije imalo što reći, pa sam šutjela.

– Čini mi se da voliš filmove – primijetio je.

– Aha – potvrdila sam.

Njegova ruka, još na mojoj čeljusti, kliznula je unatrag u moju kosu. – Onda uživaj, zlato.

Nagnuo je moju glavu i poljubio me u čelo prije nego mu je ruka kliznula van iz moje kose, jako polako, milujući je cijelom duljinom. Ispravio se natrag, ali mi je ostao blizu, s rukom oko mojih ramena.

Koncentrirala sam se na disanje.

Kad su se svjetla ugasila, rekla sam, – Nadam se da će ti se svidjeti.

– Svidjet će mi se – odgovorio je, a ja sam izvila vrat da ga pogledam u lice.

– Voliš noir? - pitala sam zakašnjelo, pa nastavila, – Jesi već gledao ove filmove?

– Nisam ljubitelj, to jest, nisam puno išao u kino, nisam ih gledao. Ali sad sam u mraku s tobom, dajem ti nešto što ti se sviđa, jebe mi se živo šta je to. Uživam.

Bože.

Kako je to bilo lijepo.

– Baš si zlatan – izvalila sam kad su krenule reklame.

– Ne, nisam – odvratio je. – Sebičan sam i okrenut vlastitim ciljevima. Ovo sad je multitasking. Imam te blizu, mirišem tvoj parfem, osjećam tvoju toplinu, a kasnije ćeš biti dobre volje. To mi sve ide na ruku.

Na to, s obzirom da sam idiot, nisam mogla prestati, nego sam nastavila izvaljivati.

– U tom slučaju bi trebao prestati biti tako seksi i sladak i super jer će me strefiti infarkt i onda će tvoji planovi za kasnije biti potpuno poremećeni.

Čula sam mu osmijeh u glasu i preko glasnih reklama. – Onda ću začepiti.

– To bi bilo pametno.

Njegova ruka me privukla i osjetila sam kako mu se tijelo trese od prigušenog smijeha.

Sviđao mi se taj osjećaj i zapamtila sam ga, pa obratila pažnju na film.

Bila sam već u kinu s drugim dečkima, i nijedan me nije držao zagrljenu cijeli film, a kamoli dva.

Istini za volju, Deluxe prije nije imao tako dobra sjedala, pa bi bilo neudobno da su pokušali.

Ali ipak, nisu ni pokušali.

Da jesu, ja bi se možda bila potrudila biti malo zanimljivija.

Jer je to bilo predivno.

A možda je to samo Raiden bio predivan.

Na pola prvog filma, kad je odložio kokice sa strane, spustila sam glavu na njegovo rame. Ugnijezdila sam se, on mi je to dozvolio, i odlučila sam da je ipak u pitanju Raiden.

Sve je to bio Raiden.

Predivno.

POGLAVLJE 9

NISAM TAKVA DJEVOJKA

Nakon dva filma i petnaest minutne stanke bilo je vrlo kasno kad smo Raiden i ja odšetali četiri bloka do parkinga na rubu gradića, s njegovom rukom oko mojih ramena a mojom oko njegovog struka.

Kad je bio došao po mene predložila sam da uzmemo moj auto jer ga je Raiden htio isprobati.

Prihvatio je taj prijedlog, i iako nitko drugi do tad nije vozio mog ljubimca, svidjelo mi se sjediti pored njega za volanom.

Svidjelo mi se još više kako upravlja mojim autom. Vožnja je bila glatka; auto se i inače odlično ponašao na cesti, ali ja baš nisam bila agresivan vozač i nikad nisam testirala njegove granice. Raiden nije oklijevao.

Vozio je brže nego sam se ja ikad usudila, provjeravajući kako se drži u zavojima na cesti koja vodi od moje kuće do Willowa.

U normalnim okolnostima tako nešto bi me uplašilo, ali on je upravljao vozilom s prirodnim samopouzdanjem, kao da ga vozi svakog dana, ili kao da inače vozi za NASCAR. Tako da me nije bilo strah.

Bilo je uzbudljivo.

Zato sam se veselila i vožnji kući.

Prišli smo mu bliže, otključao je daljinskim i vidjela sam kako je opaki »Z« bljesnuo dobrodošlicu.

Voljela sam taj auto.

I, bez obzira na Bodhija i Heather, bilo mi je drago što sam donijela tu odluku da malo proširim svoje vidike.

Priložen dokaz: Raiden Miller me prati do mog auta u ponoć subotnje večeri.

Došetao je sa mnom do suvozačeve strane, ali ja sam okrenula autu leđa, blokirajući vrata i pogledala ga u lice.

– Rekao si u stanci da je *Sunset Boulevard* opako dobar; a što misliš o *Kineskoj četvrti*?

– Imala si pravo oko Dunaway i Hustona, jezivi su, ali je to svejedno jebeno dobar film – odgovorio je,

Sviđao mu se noir. Iz nekog razloga, to me oduševilo.

Da, on je doista postajao sve bolji i bolji.

Zato sam brzo izbacila, – Za slučaj da zaboravim, reći ću sada, tako da znaš. Provela sam predivnu večer, Raidene Milleru.

Na moje riječi jedna od njegovih ruku uhvatila je moj bok, a druga je primila čeljust. Primaknuo se blizu i spustio lice do mojeg.

– Dobro je to znati, Hanna Boudreaux – izgovorio je tim svojim dubokim glasom, nasmiješenih usana.

Nasmiješila sam mu se natrag i podijelila, – Drago mi je da nisam prisluškivala nikakve razgovore i upropastila večer bježanjem i glupošću.

– Meni je drago da nisam ostavio lijepu curu za stolom i išao telefonirati u krivi čas – odvratio je.

Moj osmijeh se proširio. – Također mi je drago da se nije dogodilo ništa svjetski strasno, kao na primjer da se ispostavilo da je moja prijateljica iz vrtića KC zapravo zli znanstvenik koji želi preuzeti vlast, da su joj specijalci upali u kuću i da sam osumnjičena kao suučesnik na osnovi dugih telefonskih razgovora i brojnih zajedničkih pedikura.

Tijelo mu se treslo, a i glas, kad je odgovorio – Razlog za slavlje.

I ja sam se smijala kad sam zavisila, – Zato, hvala ti.

– I drugi put, srce.

Srce.

Jako mi se to sviđalo.

Toliko da sam se podigla na prste i poljubila ga.

Opet, htjela sam ga samo kratko poljubiti. Veselila sam se očekivanom dugom poljupcu na mom trijemu (ili gdjegod) kad me odveze doma, ali u tom sam trenutku samo htjela učiniti ono što je on već prije učinio.

Kratki dodir usana usnama.

No Raiden je imao druge ideje u takvoj situaciji, sad sam već pomalo naučila.

Osim što je ovaj put, bez posebnog razloga, svijet eksplodirao u trenu kad su Raidenove ruke obavile oko mene a jezik kliznuo do moga.

Ostali poljupci bih su izvanredni.

Iako ovaj poljubac nije bio u privatnosti moje seoske kuće na kraju prilaza okružene samo drvećem, nego na javnom parkiralištu u našem rodnom gradu nakon izlaska gomile ljudi iz kina, osjećaj je bio poput detonacije.

Možda je to bilo zato jer nisam bila uzrujana, slomljenog srca i totalni idiot.

Možda je to bilo zato što nismo upravo završili svađu ili bolne ispovijesti.

Možda je to bilo zato što se moj san *zapravo* počeo ostvarivati, i to na bolji način nego što sam očekivala. Bila sam u Raidenovom zagrljaju i on me je želio.

Možda je to bilo zato što je ovo bio kraj doista lijepog izlaska.

Štogod to bilo, nije bilo nalik ničemu što sam ikad prije iskusila. Ničemu što sam uopće znala da postoji.

Nešto što sam htjela da nikad ne završi.

Bilo je ogromno. Sveobuhvatno. Svijet se rastopio oko nas i ostao je samo Raiden, njegove ruke, veliko, čvrsto tijelo, usne i jezik.

Nisam mogla uzeti dovoljno. Nisam mogla dati dovoljno.

A Raiden je osjećao isto.

Znala sam to kad me nagnuo unatrag preko automobila, pritiskujući me bokovima, prsima, usnama.

Znala sam to još više kad su mu ruke kliznule ispod moje stražnjice i trzajem me podignuo gore.

Ruke su mi bile u njegovoj kosi i držala sam se čvrsto, a noge su mi se automatski obavile oko njega. Pomaknuo se ustranu uz automobil, smjestio moju guzu na haubu i nagnuo se prema meni, tako da sam sjedila s njime uprtim u sebe dok me je ljubio.

Toliko sam se izgubila u tom poljupcu, u Raidenu, da sam mogla tako ostati zauvijek, čak i na parkiralištu. Bez šale, ne bi mi bilo smetalo da je otišlo i dalje od toga.

No naglo, uz moj iznenađeni povik koji se izgubio u njegovom grlu, povukao me je gore i prilično grubo spustio na noge.

Jedva sam uspjela uhvatiti ravnotežu kad je njegova ruka uhvatila moju. Povukao me je kratku udaljenost, otvorio vrata automobila i gurnuo me unutra.

Zalupio je vrata za mnom. Iz čiste navike sam spustila torbicu na pod ispred sebe i pokušala se približiti, prihvatiti naglu i neugodnu promjenu situacije i drhtećim prstima zakopčati pojas, kad se on ubacio pored mene.

– Bez pojasa – zarežao je njegov glas i glava mi se trznula da ga pogledam. Ubacio je ključ u držač za šalicu, udario prekidač za start motora i ubacio u rikverc prije nego je automatsko paljenje motora uspjelo proraditi.

Izletjeli smo unatrag sa parkirališta tako brzo da mi se tijelo zanosilo. Onda je projurio kroz grad, i čim smo ga prošli on je obuhvatio moj vrat rukom i privukao me k sebi. Gurnuvši moje lice u svoj vrat, druga ruka mu je brzo uhvatila moju ruku za zglob, privukla je i spustila je na tvrdnu izbočinu ispod svog pojasa.

Bilo je to toliko seksi, tako zabranjeno, tako opasno; bilo je kao da je vatromet eksplodirao u automobilu, a iskre su pale posvuda, po meni, istovremeno me omamljujući i paleći.

Pritisnula sam ga rukom, stenjući u njegov vrat, moj jezik je kušao njegovu kožu.

Njegova ruka je pustila moju. Automobil je jurio kamo god je već krenuo, a ja sam čula i osjetila njegovo duboko mrmljanje, -Jebo te.

Moje tijelo je bilo užareno, um pomućen, sve oko mene bio je samo on. Dotaknula sam mu ušku vrhom jezika i gorljivo šapnula, - Požuri.

Moj autić je zarežao, Raiden je prebacio brzinu, a moja ruka u njegovom krilu se stegla.

Prešla sam usnama i jezikom put od uha niz vrat i natrag do čeljusti. Gurnula sam lice jače u njega, toliko uživajući u okusu, mirisu, grebanju tek izraslih dlačica brade, milovanju pramenova kose po svom čelu da sam otvorila šaku i pruženim dlanom protrljala njegovom duljinom.

Raiden je zastenjao i naglo smo štali. Udario je prekidač i motor se ugasio, a on je već bio otvorio vrata i bio napola vani. Povukao me je za sobom na vozačevo sjedalo.

Nisam znala gdje smo. Nisam ni pogledala.

Nije me bilo briga.

Uspjela sam se osoviti na noge i potrčala da uspijem držati korak s njegovim dugim nogama, dok me je za ruku vukao prema nastambi koja mi je na letimičan pogled izgledala kao nekakva staja. Popeli smo se uz drvene stepenice sa strane. Raiden je brzo otključao i uvukao me unutra. Zalupio je vrata, navukao zasun i umarširao unutra, vukući me i dalje.

Nisam ništa zamjećivala oko sebe kad je stao, podigao me i najednom sam letjela.

Sletjela sam na madrac.

Raiden se spustio na koljeno pored mene, ruke su mu bile na pojasu mojih traperica.

– Kondomi, mala, na podu kraj kreveta. Dohvati. Odmah – promrmljao je, moj zatvarač je bio otvoren a traperice strgnute.

Izvila sam se koliko sam mogla, primijetivši da je madrac na podu, ali ne više od toga jer su mi prsti osjetili jedan od šest paketića kondoma pokraj kreveta. Nisam uočila više ništa jer su mi japanke bile odletjele s nogu zajedno s hlačama a sad su mi se i gaćice spuštale istim putem.

Uvila sam se natrag taman u trenu kad je Raidenova ruka kliznula između mojih prepona.

Osjećaj je bio tako dobar da sam se potpuno fokusirala na njega. Kondom mi je ispao a leđa mi se podignula s madraca dok su mi se usne razdvojile u nečujnom stenjanju.

– Jebo te, kako si mokra – Raiden je zarežao. Natjerala sam se uspraviti glavu i pogledati ga. – Raširi, mala.

Nisam oklijevala.

Raširila sam noge.

Ruka me je nastavila milovati između nogu, stvarajući slast dok je istovremeno skidao svoju odjeću. Oslobodio se, zubima otvorio paketić kondoma koji je nekako uspio naći i spustio ruku da ga navuče.

Podigla sam se i gurnula ruke pod njegovu majicu, grozničavih pokreta, upijajući njegove isklesane mišiće, kutove, ravnine, rubove.

Nevjerojatno.

Gurnula sam. lice u njegova prsa, duboko udišući, upijajući ga, a svo vrijeme njegovi prsti su milovali moje međunožje.

Onda su nestali.

Na manje od sekunde, jer me Raiden jednom rukom podigao gore iz kreveta i zalijepio me za sebe. Moje noge obavile su se oko njegovih bokova. Njegova druga ruka bila je među nama i uvela ga unutra. Onda me je trznuo na svoj kurac, ispunjavajući me.

Gurnula sam ruke u njegovu gustu kosu, a glava mi je pala unatrag s cviljenjem, – OhmojBože.

Onda sam bila natrag na krevetu a Raiden je udarao u meni, s rukom još uvijek oko mene, gurajući me dole sa svakim udarcem bokova nagore.

– OhmojBože – ponovila sam, jedna od mojih šaka stezala je kosu, a druga je prelazila niz njegova leđa.

Nikad nisam doživjela tako nešto.

To je bilo...

Bilo je...

Nemoguće. Tako nešto nije postojalo.

Ovo je bilo samo za Raidena i mene.

Osjetila sam kako raste. Ruka mi je zašla pod njegovu majicu, glava mi se trznula gore. Ovo će biti tako jako da će me uništiti.

– Raiden – dahнула sam, glasa hrapavog od strasti i straha.

– Prepusti se, zlato – zastenjao je, još uvijek me pritiskujući udarcima bez prestanka.

– Dragi, to je...

Usta su mu došla do mojih. – Prepusti se, mila.

Prepustila sam se. Nisam imala izbora. Nokti su mi zaparali njegova leđa, ostavljajući trag; njegovi kukovi zarinuli su se duboko u moje kad su mu se leđa izvila. Vrelo stenjanje podiglo se iz njegovog grla kad je svršio u isti tren sa mnom.

Vrhunac je trajao vječnost. Kriknula sam, pa zastenjala, pa dahtala kroz njega, i na koncu obavila rukama Raidena i samo se držala za njega jer je cijeli svijet nestao. Nije bilo ničega osim tog osjećaja.

Ničega osim Raidena i mene.

Vječnost je prošla, i kad sam došla sebi Raidenove ruke su još uvijek bile oko mene, njegov kurac duboko u meni, a lice uronjeno u moj vrat. Druga ruka bile mu je isprepletene s mojom i uz naš bok, tako da je većim dijelom težine ležao na meni.

Bilo je božanstveno.

Dok nije postalo strašno.

Oh moj Bože.

Što sam ja to upravo učinila?

Oh moj Bože!

Znala sam što sam učinila.

Vozila sam se u autu s rukom na preponama Raidena Millera, s ustima na njegovom vratu i to bez pojasa.

Onda sam trčala za njim; on me bacio na svoj krevet i pustila sam da me pojebe.

Oh.

Moj.

Bože.

– Topli pokrivači, lijepe plave oči, totalno smiješna i nevjerojatno slatka, mokra pička – promrmljao je on u moj vrat, pa podignuo glavu i pogledao me prije nego je završio šaptom, – Cura mojih snova.

Okej, to je bilo lijepo, fakat. Slatko. Jako dobro.

Topli, seksi, zadovoljni izraz njegovog lica koji sam nazirala u polumraku bio je još bolji.

Ali upravo sam dozvolila Raidenu Milleru da se pohvata sa mnom na haubi mog auta i vozila se u njemu *bez pojasa* jer sam bila zauzeta maženjem njegovog kurca kroz hlače.

Naravno da sad misli da sam cura njegovih snova.

Za noćas.

Sutra će misliti da sam jeftina drolja.

Jer sam i bila!

Dobrim djevojkama se ne govori da imaju slatke mokre pičke!

Oh Bože.

Ovo se nije dogodilo.

Neka mi netko kaže da se ovo nije dogodilo.

– Ne miči se – promrmljao je i dotaknuo usnama moje. – Odmah se vraćam.

Kliznuo je van iz mene, a kroz cijelo međunožje mi je prošao kuckavi drhtaj.

O da, to se upravo dogodilo.

Otkotrljao se s mene a ja sam trepnula prema stropu, skupila noge, podigla ih u koljenima i okrenula ih ustranu dok je on odlazio.

Negdje se upalilo svjetlo, slabo osvjetljavajući prostoriju, i smjesta sam se pokrenula.

Skočila sam s madraca i u mraku nepoznatog prostora počela tražiti svoje traperice, gaćice i japanke.

Pronašla sam gaćice, navukla ih i pipala okolo rukama i nogama tražeći hlače kad me ruka obuhvatila oko struka i povukla natrag na krevet. Raiden je bio na meni.

– Šta to radiš? – upitao je.

Odgurnula sam njegova ramena, mrmljajući, – Moram ići.

– Šta?

– Moram ići.

– Hanna...

– Moram doma. Moram se naspavati. Sutra rano ustajem. Crkva – blebetala sam, još uvijek gurajući njegova ramena i migoljeći se ispod njega, uznemirena, ponižena, zabrinuta što će on sad misliti o meni kad je prošao trenutak strasti.

– Hanna, pogledaj me.

– Stvarno, moram ići.

– Malena. – Ruke su mu se pomaknule, šakama je obuhvatio moje lice i držao ga tako da sam se prestala otimati. – Koji kurac?

– Ja nisam takva cura – proglasila sam.

Osjetila sam da mu se tijelo opustilo, iako nisam bila primijetila da je bilo napeto, no to mi nije nimalo pomoglo.

Nastavila sam.

– Nikad mi se nije ovako nešto dogodilo. Nikad. *Apsolutno nikada*. Nikad nisam učinila nešto slično. Ne sjećam se ni da sam ikad bila u autu bez svezanog pojasa, a kamoli da... da sam... – Oh Bože! – Ono što smo učinili. – Završila sam zgroženim šaptom.

– Smiri se na trenutak za mene – zatražio je, prelazeći palcem preko mog obraza.

To je bilo lijepo, ali nisam se mogla smiriti.

Nikako.

– Ja ne mogu... Ne želim da ti misliš da sam ja takva djevojka. Nisam. Ne znam što je to bilo. Ne znam kako se to dogodilo. Nikad se prije nije dogodilo. Ne znam...

Naglo sam prestala kad je njegov palac prešao s mog obraza na moje usne i pritisnuo ih.

– Sunce, zašuti – naredio je, ali je to učinio smijući se.

Sad sam primijetila da mu se smije i cijelo tijelo, ne samo lice.

– Raiden – pokušala sam progovoriti, ali bilo je frfljavo jer mi je još uvijek palcem pritiskao usta.

– Budi tiho i slušaj me – rekao je. – Znam da ti nisi takva djevojka.

Trepnula sam u polumraku.

– Znaš? – pitala sam kroz zatvorena usta, i pomaknuo je palac.

– Da, ili preciznije, znam da nisi takva djevojka za nikoga osim za mene. Ali ti *moraš* znati koliko je jebeno dobro da si ti takva djevojka za mene.

Htjela sam povjerovati u to.

Nisam mogla.

Mislim, imala sam prijateljice koje su u nekom trenutku bile takve djevojke i dečki su uvijek govorili kako je to dobro i onda ne bi nazvali idući dan.

– Stvarno moram kući – rekla sam, ponovo se pokušavajući ustati.

– Nema jebene šanse – rekao je, a ja sam se zaustavila.

– Molim? – dahnula sam.

– Hanna, Isusa ti, imam te vani onako smiješnu, i glavu na mom ramenu u kinu i ruku u ruci, i na onom blesavom biciklu, sa slatkim osmijehom, kao da je Peggy Sue ispala iz pedesetih, a u mojim rukama, pod mojim usnama se zapališ. Gubiš *svaku* kontrolu. Daješ mi jebeno *svu*. Misliš da ću te pustiti iz svog kreveta da odeš doma? – Zastao je pa dovršio tvrdog glasa. – Nema jebene šanse.

– Ja... započela sam ali me Raiden prekinuo.

– Dobro je da mi to daješ. Ja to želim. Jebeno sam presretan da znam da to nikad nisi dala nekoj budali. To je moje. Zadržat ću to.

Blagi Bože.

– Raiden...

– I uzet ću još – objavio je.

Još?

To jest... *htio je još?*

– Stvarno?

– Srce, oni poljupci prošle noći, molio sam Boga da su najava toga što slijedi, i totalno sam sretan kako je to ispalo. Vani slobodno vozi svoj smiješni bicikl, ali sad znam da ćeš u mom krevetu otpustiti kočnice. Pustit ćeš me da se igram s tim tijelom. Pustit ćeš me da te obradim dok ne budeš mokra kao rijeka. Kad te pustim da svršiš raspast ćeš se po šavovima. I samo ja ću znati da mi ti to daješ. Samo ja ću to dobiti. Apsolutno sam jebeno sretan da je to samo moje i samo za mene.

Uh.

To je bilo seksi, fenomenalno, slatko, i totalno strašno.

Bilo je to toliko toga, da je jedini odgovor koji sam smogla bio, – Moj bajk nije smiješan.

– Srce, jeste.

– Sladak je i ženstven – branila sam svoj bicikl.

– Je, i to isto - složio se.

Nakrenula sam glavu i u polumraku pokušala razaznati izraz njegovog lica. – Sigurno ne misliš da sam totalna drolja?

Na to nas je oboje podignuo u krevetu i naslonio se na mene. Ispružio je ruku i ja sam trepnula kad je uključio svjetlo.

Prestala sam treptati kad mi je ponovo primio lice rukama i fokusirala se na njegovo lice koje mi je bilo tako blizu da ništa drugo nisam ni mogla vidjeti.

– Izgledam li kao da nisam siguran? – upitao je, a ja nisam znala kako on zna kako izgleda.

Ali znala sam da mu je izraz topao i nježan, ali istovremeno nekako odlučan a prelijepe oči gorjele su gledajući u moje.

Tako sam znala da je siguran.

Ipak.

– Samo da znaš, imala sam samo tri ljubavnika dosad. Sve su to bile dulje veze, i, ako se dobro sjećam, ona u kojoj sam, ovaj, najprije stigla do kreveta... trebalo je tri tjedna.

– Nemoj mi pričati ta sranja.

Ajme.

Sad više nije izgledao nježno i toplo.

Izgledao je tvrdo i zastrašujuće.

– Samo sam htjela...

– Jedina stvar koju znam, jedina stvar koja me zanima je da si sada moja. Neću pričati o tome što je bilo prije i hoću da mi sada obećaš da je to sad bilo zadnje što ćeš pričati o tome što je bilo prije mene. Možeš li mi učiniti tu uslugu?

– Okej – složila sam se oprezno.

– Neki muškarci žele znati. Ja nisam među njima – objasnio je.

– Okej.

– Sada smo samo nas dvoje tu.

– Okej, Raiden.

– I ti ostaješ.

Želudac mi se stegnuo.

– Okej – dahnula sam.

– Moraš znati i da ćeš vjerojatno zaspati sutra u crkvi.

Shvatila sam što želi reći. Stresla sam se i zagrlila ga.

– Okej – šapnula sam.

Spustio se tako da je bio na leđima a ja na njemu. Jedna ruka bila mu je na mom struku, a druga u kosi.

– A sad me poljubi, Hanna – naredio je, hrapavog i zapovjednog tona.

– Okej – ponovila sam i poslušala ga.

Ostali smo tako možda dvije sekunde, pa se on još jednom preokrenuo i opet sam bila na leđima.

Polu sata kasnije sam se raspala po šavovima.

Bilo je veličanstveno.

POGLAVLJE 10

NEDJELJA U CRKVI

Oči su mi se polako otvorile, i isprva nisam shvaćala.

Nisam razumjela predivnu mekoću koja mi je prekrivala tijelo.

Nisam razumjela sunčevu svjetlost koja je sjala sa svih strana.

Nisam razumjela zvuk tuša koji sam čula negdje u blizini.

Nisam razumjela osjećaj opuštenosti koji je prožimao svaki djelić mog tijela.

Nisam razumjela ugodnu bol u međunožju.

Onda sam shvatila i naglo se uspravila u Raidenovom krevetu, naslanjajući se na jednu ruku, drugom rukom pridržavajući pokrivač od kašmira koji sam mu poklonila na golim grudima.

Blagi Bože, spavala sam gola.

Blagi Bože! Ja nikad nisam spavala gola!

Ali znala sam zašto jesam.

Zaspala sam gola zato jer je Raiden učinio ono što je najavio. Igrao se sa mnom. Obradio me je dok nisam bila kao rijeka. A kad sam svršila bilo je kao da sam se raspala po šavovima.

Svašta mi je radio. Predivne stvari, divlje stvari, neke za koje sam znala i neke za koje nisam. Stvari koje bi, da ih nekome ispričam, zvučale čudno ili nastrano, ali nisu to bile, ne na način na koji ih je radio Raiden.

Pustila sam ga.

I uživala u svakoj sekundi.

A spavala sam gola zato što *nakon* toga, Raiden nije nevjerovatno dugo i predivno vodio ljubav sa mnom.

Ne.

Nevjerovatno je dugo i predivno *obožavao* moje tijelo.

Nije bilo drugog načina da se to opise.

Ako je prvi put bilo brzo, divlje, van kontrole i fenomenalno, drugi put je bilo polakše, divljije, potpuno u Raidenovoju kontroli ali izvan moje, i bilo je fantastično.

Ali posljednji put je bilo vanzemaljski.

Bilo je toliko predivno da sad, kad sam se ujutro nakon našeg drugog izlaska probudila gola u krevetu Raidena Millera, nisam se osjećala kao nemoralna drolja koja se treba stidjeti.

Osjećala sam se sretno.

Pa sam se nasmiješila.

Pogledala sam pokrivač koji Raiden očito nije oklijevao koristiti i povukla tu meku ljepotu do lica, smiješeći se u kašmir.

Trenutak kasnije, spustila sam deku natrag, osvrnula se oko sebe i osmijeh mi je izbljedio.

Sjedila sam na velikom madracu koji je ležao na podnici s oprugama, izravno na podu. Plahte su bile bijele i izgledale čisto, sjajno, gotovo novo. Poplun geometrijskog uzorka prigušenih crvenih i plavih boja ležao je na podu, a na krevetu je bio samo moj pokrivač.

Krevet, takav kakav je bio, nalazio se usred velike prostorije s drvenim zidovima i brojnim velikim prozorima podijeljenima u manje panele, kojima je očito bilo potrebno pranje. Na podu pored kreveta bila je svjetiljka, otkrhnute keramičke baze, dugim kabelom spojena s utičnicom u zidu. Pored kreveta su još bili kondomi, par džepnih knjiga i nekoliko magazina.

Da izbjegnem hrpicu kondoma i njihovo značenje, prebacila sam pogled dalje.

Uz zid nasuprot kreveta bio je garderobni ormar, s jednim otvorenim vratima koja su visjela na potrpanoj šarki. Vidjelo se nešto nasumično obješene odjeće i sportske obuće i čizama pri dnu. Još odjeće ležalo je u hrpi na podu ispred ormara.

S jedne strane prostorije bila je komoda, sve ladice otvorene: gaće, majice kratkih i dugih rukava visjele su na rubovima.

Uz dalji zid, na izgrebenoj radnoj plohi kuhinjskog ormarića bile su kutije zobnih pahuljica, krepera, proteinskog praha i hrpe naslaganog posuđa. U sudoperu je bila hrpa *prljavog* suda. Bio je tu i hladnjak koji je davno dao svoje i zapečeni stari štednjak koji je možda predstavljao neposrednu opasnost po zdravlje i sigurnost građana.

Kod te grozne kuhinje bio je i stari, četvrtasti stol metalnih nogu s gornjom površinom od tvrde plastike i dvije otrcane stolice s potrpanim oblogama iz kojih je virila spužva. Na stolu je bio lap-top i neki papiri, a još papira ležalo je na podu.

Uz stražnji zid bio je veliki zatvoreni sanduk na kojem je sa strane bilo otisnut natpis »Kaplar Miller R.«. U uglu pored sanduka bila je klupa za dizanje i stalak za utege, okruženi bučicama veličine primjerene Heraklu.

I za kraj, tu je još bila i stara fotelja izbljedjele karirane presvlake, s klimavom podnom svjetiljkom i još klimavijim stolićem koji je bio prekriven meko ukoričenim knjigama.

Sve je izgledalo kao pokupljeno s ulice, prije odvoza krupnog otpada.

Detalj uređenju davali su stalci za puške na zidovima, ni manje ni više nego tri komada. Dva su bila prazna, a u jednom su bile zakačene dvije puške i nekoliko kutija municije na polici ispod njih. Nisam bila stručnjak, ali nisu mi izgledale kao lovačke sačmarice, više kao nekakvo skupo precizno oružje.

Jedini osobni detalj bila je uokvirena fotografija veličine 20 x 25 centimetara na komodi. Prostorija je bila velika i fotografija mi je bila predaleko, ali vidjela sam da je na slici grupa muškaraca, neki s oružjem u rukama, svi nasmiješeni i u žučkastim pustinjskim uniformama, vjerojatno zato što se iza njih mogao vidjeti s umorni pustinjski predio.

Raidenov vod.

Vod kojeg većinom više nije bilo.

Skoro svi ljudi s te slike bili su mrtvi.

Isuse Bože.

Suzila sam oči kao da bi mi to moglo uključiti super vid i dovesti sliku u fokus, kad sam začula da je tuš prestao teći.

Okrenula sam se prema odjeljku nadodanom u daljem kutu sobe, napravljenom od grubih dasaka. Izgledao je kao da ga je u žurbi sklepaop petogodišnjak.

Kupaonica.

Nisam mogla povjerovati da Raiden ovdje živi, no bilo je očito da je tako. Prepoznala sam neke od kargo hlača, koje su ležale na podu, iz svojih ludih dana praćenja Raidena.

Zapravo, nisam mogla vjerovati da *itko* ovako živi.

Nije mu trebala kućna pomoćnica.

Trebala mu je *kuća*.

U to ime, začula se bolna škripa. Dio drvene pregrade se pomaknuo i Raiden je išetao van, mokre kose zalizane unatrag, s kapljicama vode na širokim ramenima, ručnikom oko bokova i ostatkom svoje nevjerojatne pojave na vidjelu.

Za vrijeme drugog i trećeg puta te noći imala sam priliku vidjeti (i dirati) Raidenovo tijelo.

Bilo je izvrsno u odjeći.

Bilo je puno, ali *puno* bolje bez nje.

Pogled mu je došao do mene. Oči su mu postale tople i promijenio je smjer kretanja od kuhinje prema krevetu.

Nije se spustio ili stavio koljeno na krevet. Nije ništa rekao.

Sagnuo se i uhvatio me rukom iza vrata na način da nije bilo druge nego da se ustanem prema njemu. Kad sam bila djelomično u zraku, druga ruka me je obuhvatila oko struka i čvrsto privila, a njegova glava se spustila u takav poljubac za dobro jutro, da su mi se prsti i na rukama i na nogama stegli, oni prvi na njegovim mišićavim ramenima.

Kad su mi ruke kliznule u njegovu mokru kosu, podigao je glavu, uhvatio moj zamućeni pogled i rekao, – Jutro, sunce.

– Dobro jutro – dahnula sam.

Nacerio se i izvukao me iz kreveta, usput povlačeći i pokrivač koji je bio uhvaćen između naših tijela, i osovio na noge.

– Obuci se, zlato, kasnimo. Moramo te odvesti do tvoje kuće. Moraš se srediti da možemo po tvoju baku i u crkvu – nabrojio je pa me pustio i odšetao do kraja kreveta.

Brzo sam omotala pokrivač oko sebe i gledala ga kako odlazi.

Ukočila sam se kad sam mu ugledala leđa i pruge preko njih. Tri crvene ogrebotine, djelomično do krvi.

Ogrebotine.

Trag mojih noktiju.

Oh moj Bože.

– To sam ja napravila? – prošaptala sam.

Raiden je stao, okrenuo se i nasmiješio osmijehom koji sam osjetila u utrobi.

– O da – odgovorio je glasom koji je pojačao vrebnu tako jako, da je bilo čudo da nisam planula na licu mjesta.

Svidjelo mu se to.

Jako.

Uf.

Onda sam registrirala da je rekao da *mi* idemo po baku i u crkvu.

– Uh... – promumljala sam ali se na to izgubila gledajući njegove postranične trbušne mišiće kako se pomiču i stežu dok se sagibao i skupljao moje traperice, majicu i donje rublje i bacao mi ih na madrac.

Uspjela sam se trgnuti iz transa kad je otišao do ormara i cijela se stvar opasno zanjihala dok je otvarao vrata koja su dotad bila zatvorena. Suspregnula sam poriv da pojurim i pridržim ga objema rukama prije nego je ormar sjeo na svoje mjesto. Onda je Raiden posegnuo unutra i trgnuo neku odjeću s vješalice. Njihanje ormara se ponovilo kao i moj poriv da ga spasim, a Raiden se okrenuo, bacio odjeću na naslon stolice i otišao do komode.

Sjetila sam se da imam glas pa sam ga upitala, – Ideš u crkvu sa mnom i bakom?

– Aha - odgovorio je, kopajući po ladici.

Pogledala sam dole na madrac i dohvatila svoje gaćice, shvaćajući da mi je ta ideja sasvim prihvatljiva.

Obukla sam gaćice i grudnjak i navlačila traperice kad sam ponovo progovorila.

– Smijem te nešto pitati?

– Smiješ me slobodno pitati što god želiš, i bez da pitaš smiješ li pitati – odvratio je Raiden sa smiješkom u glasu, okrećući pogled prema meni i skidajući ručnik.

Usta su mi se osušila.

Bio je savršen po cijelom tijelu.

Svuda.

Zbog toga sam naglo postala svjesna da ja nisam.

Imala sam odlične noge, to sam već spomenula. Imala sam poprilične grudi, što mi je nekad išlo u prilog, a nekad ne, kad bi mi se bluze razjapile na prsima. Imala sam i uzak struk, zbog kojeg je kupnja traperica bila živa muka, ali je izgledalo dobro u haljinama.

No imala sam i izbočeni trbuščić koji se nije dao skinuti bicikliranjem i bordanjem na snijegu, uglavnom zato jer sam trbušnjake i sklekove radila samo dvaput tjedno umjesto onoliko koliko sam obećavala sama sebi da budem, četiri puta. Također sam malo previše voljela sladoledne kupove, bakine kolače s jabukama i maslacem i još hrpu ne baš zdravih finoćica, tako da se tu bitku nisam nadala dobiti.

Raiden je imao osam pločica (da, *osam*), uočljivo nizak udio tjelesne masnoće i tako izdefinirane crte na bokovima da ste se mogli izgubiti u tim kanjonima.

Zato sam odlučila da je bilo dosta sladolednih kupova i da se pet puta tjedno rade trbušnjaci, sklekovi, i dodajem plankove. Također za ručak sendviče mijenjam salatam, ako ostalo ne upali.

– Mala, ako još malo dulje budeš zurila u moj kurac, nona Mildred će poslati GSS da te traži.

Cijelo tijelo mi se trznulo a oči se podigle do njegovih, koje su bile naborane od smijeha.

– Zurila sam u tvoje mišiće na bokovima – ispravila sam ga.

– Kako ti kažeš – promrmljao je, a sad su mu se i usne smijale. Nastavio je glasnije, - Samo kažem, sve u tom području, ako gledaš u to, dobit će vlastite ideje.

– Bilježim – promumljala sam i navukla bluzu.

– Imala si pitanje – Raiden me podsjetio, navlačeći bokserice.

Odlučila sam ga prestati gledati da bih se uspjela zakopčati, tako da sam spustila glavu i gledala svoje prste kad sam ga upitala, – Kakva je ovo kuća?

– Tatina lovačka brvnara – odgovorio je i opet sam ga pogledala.

Kretao se natrag prema stolici, a ja sam bila veoma iznenađena.

Njegova sestra Rachele i ja smo bile samo poznanice, ali ipak smo se znale cijeli život. Pričale smo, tračale, dijelile novosti i čavrljale, i ponekad kad je bilo vremena to je znalo otići i malo dublje, ali nikada nije spomenula oca. Isto tako, naravno u manjem obimu, bilo je i s njihovom majkom, gospođom Miller.

Jedino što sam znala je da je gospodin Miller otišao i da je nepoželjan u gradu. Jednom je pokušao doći na jednu Raidenovu utakmicu i neki od mještana su ga ne baš sasvim ljubazno pozvali da odšeta natrag u svoj auto, a kad ih nije poslušao, otpratili su ga.

Nije više dolazio.

Vratila sam pogled na svoje gumbе i oprezno upitala, – Tvog tate?

– Aha - odgovorio je, i opet sam ga pogledala i vidjela da je obukao hlače od odijela, povučenog zaporka ali još nezakopčane, i da stavlja lijepu zagasito zelenu košulju.

Iznenađujuće, nastavio je.

– Kad sam imao šesnaest, našao sam ga, rekao mu da je prepíše na Rachele i mene, s obzirom da je alimentaciju plaćao na sveto nikad, a mama je jedva krpala kraj s krajem. Kako je bio teži kreten, nisam se začudio što nije baš velikodušan, točnije, rekao je da odjebemo i ja i mama. Pa sam svake noći vozio do njegove kuće, ulazio unutra i šakama mu objašnjavao situaciju. Kad se opametio i nagovorio svoje drolje da ga puste da kod njih prespava ne bi li me izbjegao, našao sam načina da ga ipak pronađem, uđem i objasnim koliki je to seronja koji ne plaća alimentaciju a kad je kod kuće gdje ima poštenu ženu, onda je tuče. Naglo su mu presušile alternative, pa se opametio i prepisao mi brvnaru.

Njegove riječi presjekle su me poput deset britvi. Ukočila sam se i zurila u njega.

Raiden kao da nije zamijetio moju nepomičnost. Otišao je do ormara, skinuo pojas sa vješalice, okrenuo se prema meni i nastavio pričati zakopčavajući hlače i namještajući remen.

– To je značilo da smo imali malu mjesečnu najamninu od donjeg dijela gdje je gospodin Lean držao svoje stare traktore, i što god smo mogli dobiti od lovaca i skijaša kojima nije bilo bitno gdje spavaju. Nije puno pomoglo, ali smo ipak zadržali svoju kuću.

– Skoro ste ostali bez kuće? – upitala sam tiho, a on mi se nasmiješio.

– Izgleda da me ipak nisi tako pomno pratila.

Jesam.

Ipak.

– Znam da si... počela sam.

Raiden me prekinuo, – Radio noću i vikendima. Rachele tako dobro kuha zato jer je to radila u domovima za umirovljenike, a radila je i kao pomoćnica njegovateljice. Voljela je domaću hranu i zagnjavila je sve starčেকে za recepte. Ima valjda osam punih kutija recepata.

To je objašnjavalo dosta toga.

Ali sad na teži dio.

– Tvoj tata je tukao tvoju mamu?

– I te kako, mala. Šta misliš zašto sam ga izbacio iz kuće? – odgovorio je, a ja sam nastavila zuriti.

– Ti si ga izbacio?

– Nego, jebote.

– Pa zar nisi imao samo četrnaest?

– Čovjeka možeš temeljito sjebati udarcem čizme u jaja, Hanna. Bit će previše oduzet od boli da bi se mogao obraniti od šake u lice ili čizme u rebra.

Nisam mogla vjerovati što čujem, a još i više ravnodušan, praktičan način na koji je Raiden govorio o tome.

Srce me boljelo a želudac se stisnuo, ali sam se natjerala da kažem, – Pripazit ću da to zapamtim.

Onda sam se skoncentrirala na pronalaženje japanki, uglavnom zato jer nisam znala što s tim osjećajima koji nisu bili nimalo dobri, a morala sam učiniti nešto,

– Hanna – pozvao me je kad sam našla japanke i okretala ih nožnim prstima da ih navučem. Pogledala sam ga. – Bilo je to davno, i bolje nam je otkad ga nema. Vrijedilo je. Nije me to sranje pogodilo. Otišao je, svi smo bili sretni, makar smo bili švorc.

Kimnula sam glavom, ali nisam se osjećala nimalo bolje i vratila sam pogled na svoju obuću.

– Zlato – opet me pozvao. – Ne serem ti. Rache, mama i ja smo bliski. Sretni smo što ga nema.

– Okej – odgovorila sam.

– Kažeš okej, ali tvoje lice govori drugačije.

– Što kaže moje lice? – pitala sam, ali sam znala. Nisam igrala poker jer nisam znala a i zato jer bi bila jako loša, jer nisam imala pojma kako sakriti što mislim, a do sada nisam ni imala razloga da to činim.

– Jednu od dvije stvari, nisam siguran koju. Ili si popizdila ili ćeš se rasplakati.

Okrenula sam se prema njemu. – Oboje, mislim.

– Dobro onda, kao što rekoh, nema potrebe. Sve je bilo dobro i sada je dobro.

– Da, imam takav dojam iz načina na koji govoriš o tome, mili - rekla sam mu. - Ali jako mi se ne sviđa što si prošao kroz tako nešto i da ste bili u škripcu i da si morao silom natjerati oca da učini nešto za vlastitu djecu.

– Tako je bilo, ali ima tome dvadeset godina.

– Svejedno mi se ne sviđa.

Nacerio mi se. – Pustit ću ti to jer si slatka, ali imaš vremena kolibo nam treba do tvoje kuće da pređeš preko toga.

Na to sam mu odgovorila. – Moji mama i tata vole jedno drugo i nas, Jeremyja i mene. Moji djedovi i bake voljeli su nas dok nisu umrli. Moja prabaka me voli i pazi. Cijeli svoj život okružena sam ljubavlju i sigurnošću. Život me nije ni dotaknuo dok se nisam sama odlučila na to, i najgora stvar koja mi se ikad dogodila bilo je ovo s Bodhijem i Heather, a to je njihova krivica, ne moja. Nikad mi se nije dogodilo ništa slično kao tebi. Ne znam kako da to isprocesiram. A tek sam saznala za to pa će mi možda trebati više od dvadeset minuta da prestanem imati potrebu izvesti onaj potez čizmom na tvom ocu. Zato jer si ti izvanredan čovjek, Raidene Milleru. Tvoja mama i sestra te vole zato jer imaju dobrog razloga za to. Ti si gospodin i kavalir. Ljubazan susjed. Čak si i junak s medaljama koje to dokazuju. I zaslužio si imati oca koji bi te tome naučio. Nisi zaslužio život u kojem si to postao usprkos tome što ti je otac bio teški kreten.

Održala sam glupi govor i konačno zašutjela.

Tek tada sam obratila pažnju na atmosferu i izraz Raidenova lica.

Zbog tog sam malo izgubila ravnotežu, jer me raspoloženje u sobi pritisnulo poput utega od kojeg sam instinktivno htjela pobjeći, a izraz na njegovom licu me povukao tako jako da sam htjela poletjeti preko sobe i zagrliti ga.

Intenzitet toga me je uplašio.

– Idi do svog auta, Hanna, odmah – rekao je.

To je bilo tako neočekivano da sam zamucala, – Ja... molim?

– Dođem za minutu.

– Ali... Raspoloženje u sobi je još otežalo kad je naredio, – Idi, Hanna. Ako ne odeš, nećemo nikuda. Razumiješ?

Nisam, ne sasvim.

Ali razumjela sam da trebam otići do svog auta.

Zato sam ga samo pomno pogledala, pamteći taj izraz koji me plašio, ali i činio nježnom i sretnom.

Zatim sam prešla preko te njegove lude gajbe i otključala vrata, izašla van i spustila se niz stube do svog auta.

Dva sata kasnije...

Probudila sam se kad mi se jastuk počeo tresti.

Vidjela sam da sam u crkvi s glavom na tamnoplavom materijalu sakoa na ramenu Raidena koji se nečujno tresu od smijeha.

Naglo sam se uspravila.

– Mili Isuse, oprosti joj – bakica koja je sjedila s moje druge strane mrmljala je prema stropu. – Propovijed pastora Wrighta nije baš poletna, čuješ i sam, Gospode, ali svejedno. Moja zlatna curica zna bolje.

Na to se Raiden počeo tako jako tresti da se cijela klupa zatresla i ljudi su se počeli osvrtnuti.

Okrenula sam se prema njemu i tiho siknula, – *Prestani se smijati* – na što se naravno nije prestao tresti, samo je podigao obrve na mene.

Odustala sam i okrenula se bakici.

– Išli smo jučer na duplu predstavu u kino, bako – objasnila sam tiho, uglom usana, poluistinom.

– Koliko se sjećam, bile su tri – promrmljao je Raiden. Okrenula sam se prema njemu i očima dreknula *Zaveži!*

Raiden je na to jedva suspregnuo glasan smijeh.

Okrenula sam oči stropu i zamolila oprostaj za cijeli niz stvari.

– Aha – bakica je promumljala neuvjereno.

– Šššš! – Gospođa McGuillicutty koja je sjedila s druge strane Raidena glasno nas je prekorila.

Tako glasno da su oči pastora Wrighta našle naš red i suzile se, iako nije propustio ni riječ propovijedi.

Spustila sam pogled na svoje ruke i osjećala se kao da imam osam godina.

– Šuščaj ti sebi, Margaret – ispalila je bakica natrag. Moja bakica se često ponašala kao da ima osam godina, a ovo će očito biti jedna od tih prilika. – Bog voli smijeh – zaključila je.

– Bako, pusti – rekla sam u svoje krilo.

– Neki od nas pokušavaju *slušati* – odrezala je gospođa McGuillicutty.

– Pa onda slušaj i ne zabadaj nos u tuđa posla – odvrtila je bakica.

– Molim te, bako, samo pusti – okrenula sam glavu i nagnula se prema njoj.

Baka se naslonila natrag meškoljeći se, gundajući, – *Moju unuku ona utišava. Šta si ona umišlja tko je?*

Margaret McGuillicutty nije bila osoba koja pušta drugima zadnju riječ, niti se previše trudila biti ljubazna.

– Ja sam pobožna žena koja želi čuti propovijed - odvrtila je bakici.

Bila sam preumorna i previše uzbuđena time što sam s Raidenom da nešto poduzmem, ali sam znala da je loša odluka kad sam vidjela da ćemo u crkvi sjesti pored gospođe McGuillicutty.

Bila sam u pravu.

Bakica se preko mene nagnula da bi dobacila, - Nitko te ne sprječava osim tebe same.

– Možda će naš zbor dobiti *svu* vašu pažnju za slijedeću pjesmu – sugerirao je pastor Wright u mikrofon, a komentar je očito bio upućen nama, jer je zurio ravno u nas. Znala sam da voli bakicu i mene (gđa McGuillicutty je bila upitna), ali nije izgledao zadovoljan.

Raiden je podigao ruku i omotao je oko mojih ramena. Čvrsto me je prigrlio i šapnuo mi na uho, – Pusti ih, samo ih raspiruješ.

Stisnula sam usne i prikovala pogled na zbor.

Bakica i gđa. McGuillicutty izmijenile su još par uvreda prije nego se bakica naslonila mrmljajući, – Volim ovu pjesmu i nitko mi je neće pokvariti.

Što je dalo priliku Margaret da ubaci zadnju riječ, – Boudreauxovi misle da je ovaj grad njihovo vlasništvo.

Bakica je uspjela još ubaciti glasni, – *Hah!*

Uspjeli smo dovršiti posljednju molitvu i zajedničku pjesmu bez daljnjih incidenata, ali čarke su nastavljene nakon što nas je pastor Wright otpustio.

– U crkvi se ne spava i ne šapuće kao da si u svojoj spavaćoj sobi, Boudreauxovi, sramotno – izjavila je glasno gospođa McGuillicutty nikom posebno, a svi u blizini su pogledali na drugu stranu kao da žele da smiju zviždati.

Ovo je naravno značilo da joj je bakica odgovorila gledajući u mene, - Moram si nabaviti štap, dijete. Ne treba mi za hodanje, nego da mogu klepiti Margaret po glavi s njime.

Raiden se zahihotao.

Margaret je zgroženo uzdahnula.

Kao i ja, prije nego što sam siknula, – Bako, u crkvi smo!

Odmahnula je rukom pred licem. – Bog mi je svašta oprostio u devedeset i osam godina, ovo je sitnica.

– Idemo na doručak ili će u trećem redu biti dvoboja? - upitao je Raiden zabavljenim tonom.

Bakici nije ništa promicalo. - Doručak. Trebam obnoviti snagu za uspješan dvoboj.

Zatim se okrenula i polako odgegala niz red klupa.

Nagnula sam se preko Raidena i rekla, – Žao mi je, gospođo McGuillicutty.

– I treba ti biti – ispalila je ona natrag. – Nema izgovora za nepristojnost. Spavati u crkvi? Sramota.

Ispričala sam se i time obavila dužnost prema pristojnosti. Ako je ona htjela biti mrzovoljna, to je bio njen problem, ne moj.

Zato sam se htjela okrenuti i otići.

Raiden je mislio drugačije.

Okrenuo je svoje veliko, visoko tijelo prema Margaret McGuillicutty i pogledao dolje prema njoj.

– Kao prvo, Hanna se ispričala. Ispravno bi bilo prihvatiti ispriku, ne odbrusiti natrag. Drugo, gospođica Mildred se može sama brinuti za sebe i prestara je da bi marila za vaše mišljenje. Očito Hanna mari za njega, inače se ne bi ispričala kad za time nema potrebe. Morate znati jednu stvar, bez obzira jesam li ja pored nje ili nisam, ako samo čujem da ste bili nepristojni prema njoj shvatit ću to kao da ste bih nepristojni prema meni. Mislim da većina ljudi u ovom gradu zna da nije pametno biti bezobrazan prema meni.

Zurila je u njega otvorenih usta, dok sam ja mozgala o tome što je rekao i činjenici da se sve ovo uopće događa.

Stisnula je usta a onda zasiktala na njega kao da ima dvanaest, a ne trideset i dvije godine. – Pa ne mogu vjerovati. Razgovarat ću s tvojom majkom, Raidene Milleru.

– Samo dajte. Neće ju to pogoditi jer kao i svi u gradu zna kakva ste mrzovoljna svađalica – ispalio je Raiden natrag.

Par ljudi u blizini je ovo čulo i zahihotalo, potvrđujući njegove riječi.

Odlučila sam da je bilo dosta pa sam ga dograbila za ruku i povukla ga niz red.

Na svu sreću, slijedio me je.

Dostigli smo bakicu, a onda kao u usporenom filmu polako izašli iz crkve. Njen pužev korak bio je dodatno usporen potrebom da se pozdravi sa svim poznatima, što su, ukratko, bili svi prisutni.

Raiden se izvukao iz toga blizu vrata, mrmrlajući nešto o tome kako ide po džip.

Na sreću, to je značilo da nas je na kraju špalira pred crkvom dočekao u terencu.

Kao i na dolasku, ja sam se popela na stražnje sjedište, a Raiden je pridržavao baku za struk dok se ona držala za njega. U principu ju je podigao na sjedište, no to je učinio tako da je izgledalo kao da je sama podigla nogu na rub vrata.

Bili smo na putu kad sam odlučila da je vrijeme za izvještaj.

– Ne mogu vjerovati da se to dogodilo – primijetila sam.

– Vjeruj, *chere*. Margaret je oduvijek gundđalo. Nije pomoglo što si je bila naciljala tvog djeda, a tvoja baka ga je osvojila.

Ovo mi je bilo novo.

I cijelu je situaciju činilo još nevjerovatnijom.

– Ozbiljno? – upitala sam. – Pa to mora da je bilo prije pedeset godina, i oprostite, bakice, ali oni su oboje mrtvi. Nastaviti se ljutiti i kad se više nemaš na koga ljutiti?

– Izgubljena ljubav, zlato – odgovorila je baka, okrećući glavu i gledajući kroz prozor. – Peče kao ubod ose, i neće proći.

Na to sam zastala, naročito zbog tona koji je govorio da zna o čemu govori iz vlastitog iskustva, ali nije bila završila.

– Vjerojatno nije pomoglo što je lijepa unuka mog sina sjedila pored najprivlačnijeg momka u gradu. Povijest se ponovila, na neki način. Sol na ranu.

Oči su mi se susrele s Raidenovima u retrovizoru i okrenule se.

Kad su se okrenule natrag, njegov pogled je bio na cesti, ali sa smiješkom.

Otišli smo u Kuću palačinki, sve palačinke, svo vrijeme, (bez šale, nisu imali ništa osim palačinki, kobasica i slanine na jelovniku); čudan restoran koji je neobično uspješno poslovao dvadesetak kilometara izvan grada, u podnožju brda. Imali su prekrasan pogled i najbolje palačinke koje sam ikad jela. Bile su tako dobre da baka i ja nikad nismo išle igdje drugdje na doručak nedjeljom, što je nastavilo tradiciju koju smo imali s mamom i tatom sve dok nisu odselili u drugu državu.

Kao i obično, palačinke su bile izvrsne i doručak je bio zabavan. Bakica je pričala skoro bez prestanka, što je značilo da smo se Raiden i ja smijali skoro bez prestanka, i nisam se iznenadila što je Raiden bio šarmantan i galantan.

Pred nama su bili tanjuri zamazani javorovim sirupom i treća tura kave kad se začuo zvrčanje iz Raidenove jakne. Spustio je ruku s naslona moje stolice, gurnuo ruku u svoj jaknu koju je bio prebacio preko naslona svoje, izvukao mobitel, pogledao ga i okrenuo se prema meni.

– Moram obaviti poziv. – Oči su mu prešle na baku. – Oprostite. – Pažnja mu se vratila na mene, ruka mu je primila moju bradu da bi mi usne dotaknuo svojim.

To je bilo lijepo. Sviđao mi se taj običaj da me ljubi kad odlazi, pa su mu moje usne uzvratile poljubac.

Izbliza sam vidjela kako mu se oči smiješe. Pustio me je, uspravio se i odšetao.

Promatrala sam taj prizor.

– Dobro, *chere*, crkva sa bakom, i priča se po gradu o nekom držanju za ruku u Chiltonsu, od svih mjesta. Dobro je znati da dečko misli ozbiljno. Ali nešto mi se čini da štetiš sirotu staru bakicu od detalja kako je došlo do toga da te uoči najpoželjniji momak Willowa.

Pogledala sam je, malo se nacerila i odgovorila, – Da nisam jutros toliko kasnila, nazvala bih te da ti kažem da i on dolazi, ali da. Raiden i ja se viđamo.

– Nemoj me muljati - rekla je tiho, a moje obrve su se skupile na neočekivani odgovor.

Na žalost, objasnila je.

– Jasno ti je da sam živjela puno godina, sunce, no u to vrijeme sam ponešto i naučila. Kad cura u nedjelju ujutro zaspi u crkvi to znači da se u subotu uvečer dobro zabavljala, a jedan pogled na Raidena Millera jasno govori kakvu on to zabavu pruža lijepim curama.

Tad sam osjetila kako su mi se oči razrogačile.

– Bakice, ja...

Odmahnula je rukom na mene. - Nemoj. Već smo dosta zgriješile danas, ne poštujući Gospodina u njegovoj kući. Nemoj dodavati tome, *chere*.

Zatvorila sam usta.

Baka nije.

– Prije tjedan dana došao je u moju kuću. Znala sam zašto. Šišanje moje trave zanima ga koliko i balet. No ja sam gledala tog lijepog, kršnog momka i mislila, Raiden Miller? Pa nije to loše za moju curicu, nimalo. Već si neko vrijeme sama a s takvom curom to je šteta, da si sama. Uvijek sam u srcu znala da ćeš jednog dana stajati pokraj takvog muškarca. Oni dječaci s kojim si izlazila bili su u redu, ali nijedan od njih nije bio dovoljno dobar za tebe. A sad, jedva da je prošlo par dana, a on nije gubio vrijeme. Prodro je duboko u to tvoje srce, namjerno, i dijete moje, moram ti reći, brine me to.

Ovo je opet bilo neočekivano, ali ovaj put ne i zbunjujuće, samo uznemiravajuće.

– Molim? – šapnula sam zaprepašteno.

– Način na koji te gleda, sad nakon što te imao, takav čovjek kakav on jest. – Stresla je glavom, oči su joj postale daleke pa se vratile meni. – Ključa ispod površine.

Nagnula sam se preko stola prema njoj. O čemu ti to govoriš?

– Bio me zavarao preko ledenog čaja ali sada... sad vidim.

– Bako...

– Taj čovjek je opasan – izjavila je.

Srce mi je bolno preskočilo. Ostala sam zuriti u nju.

– Što?

– Nemoj me krivo shvatiti, neće ti on namjerno slomiti srce. Umro bi prije nego to napravio. Ali ima puno načina na koje se srce može slomiti, zlato moje. I on će to učiniti bez da i zna da to čini.

Baka je bila iskusna. Baka je bila mudra. Baka je dobro uočavala stvari. I bila je pametna žena.

Zato mi se ovo nije svidjelo. Nimalo.

Svejedno, krenula sam objašnjavati, – Bakice, izašli smo samo par puta, ali on je stvarno dobar čovjek. Kavalir. I...

– Opasan. U svakoj liniji tijela se to vidi, i skriveno u očima. Promaklo mi je prije, ali tad te još nije imao. Sad to vidim, a vidim i da te uhvatila groznica. Slušaj me što ti kažem, Hanna, budi oprezna. Čuvaj se. Teško je sačuvati srce od takvog čovjeka koji će učiniti sve i bilo što da ga osvoji i to tako da ga sama želiš zauvijek dati. Ali imaj na umu ovo, dijete. Ako Raiden Miller ne nađe načina da pobijedi tog demona u sebi, povući će i tebe sa sobom u tamu.

Gledala me je sjajnim i oštrim pogledom, i postala sam svjesna da ubrzano dišem. Otpila sam malo kave i naslonila se, pokušavajući se opustiti na silu.

Razmišljala sam o atmosferi u brvnari ranije tog jutra, izrazu njegova lica onda kad sam rekla da bih rado udarila njegovog oca čizmom u jaja.

Bilo je tu nečega što me je ganulo, ali i plašilo, nešto mi je govorilo, ali nisam znala što.

– Nađi načina da se zabaviš, da uživaš u njemu, *chere*, i ja ću uživati u njemu kad sam s vama. Ali nemoj zaboraviti ovo što sam ti rekla – nastavila je, odvlačeći me od mojih misli.

– Dobro, bako – rekla sam prema stolu.

– Volim te – rekla mi je i moje oči su se podigle prema njenima. – Rekla sam što sam imala i sad ću završiti. Ako si ti žena koja može izdržati paklene vatre kakve gore u njemu, ako se on izbori s njima i pobijedi, ništa više u tvom životu neće biti bolje, nikakav okus, doživljaj, čak ni rođenje tvoje djece neće biti slađe od ljubavi koju će ti on dati.

O *moj Bože!*

Totalno me izbacila iz tračnica.

– Bili smo samo dvaput vani – prošaptala sam.

– Da, vidim. A vidim i da je tako izgubljen u tebi da je čudo da zna kako se zove.

Opet sam hiperventilirala.

– On dolazi, sunce. Udahni i zadrži dah – naredila mi je, a moj pogled je preko njene glave našao dokaz onom što sam oduvijek mislila, da baka ne samo da izvrsno čuje nego i ima oči na potiljku.

Raiden je bio na putu prema stolu, ali ga je zaustavila gospođa Bartholomew i njezina obitelj. Stajao je pored njihovog stola, razgovarajući.

Duboko sam disala i popila još gutljaj kave, pokušavajući pospremiti bakine mračne riječi nekamo gdje ću ih moći kasnije pretresti (po mogućnosti s KC). Uspjela sam to obaviti i pribrala se kad je Raiden kliznuo u stolicu pored mene.

Opet je spustio ruku na moj naslon i upitao, – Jeste li za još kave, ili da tražim račun?

– Curice moraju na spavanje, sine, znači račun. A ja sam stara baka, što znači da ja plaćam i ne zanima me koliko si ti muško.

Kad ti budeš stari djedica znat ćeš što mislim i bit će ti drago što si mi pustio na volju.

Privukao me k sebi i nacerio se bakici.

Osjećala sam kako si divno pristajemo i namrštila sam se na baku, jer mi se sviđao taj osjećaj, a ona me tako prepala oko toga.

Nije obraćala pažnju na moje mrštenje nego je podigla ruku i pozvala, – Darla, srce, donesi nam račun, molim te.

Kao i svake nedjelje kad je baka tražila račun, naša konobarica Darla požurila je ispuniti želju matrijarha Willowa.

Knjižoteka

Sat i petnaest minuta kasnije...

– Hoćeš mi reći što ti je na pameti?

Upravo smo ostavili baku kod njene kuće. Nakon čaše ledenog čaja (za Raidena i baku, ja sam pila dijetalni sok od đumbira), Raiden me vozio doma.

Okrenula sam se prema njemu i rekla, – Molim?

– Čudna si od Kuće palačinki.

– Umorna sam - odgovorila sam.

Što nije bila laž, ali ni potpuna istina.

– Kad te odvedem doma, lezi. Moram otići nešto obaviti, a kad se vratim donijet ću nam pizzu. Nakon toga, srce, moraš obnoviti snagu.

Osjetila sam drhtaj u donjem dijelu trbuha dok sam gledala naprijed na cestu.

Potisnula sam taj osjećaj i upitala, – Ima li to nešto što moraš obaviti veze s tvojom ekipom i dilerima droge?

– Ne, ovo je drugi posao, ima veze s mojom ekipom, ali nema veze s drogom.

Što mi je odgovorilo na pitanje, ali ne sasvim.

Nisam, dalje ispitivala.

Samo sam promumljala, – Oh.

– Promjena plana za večeras – objavio je. – Pizza, onda ću ti pričati o tome što radim, a onda ću provjeriti koliko si točno obnovila snagu.

Okrenula sam se prema njemu. – Raiden...

Prekinuo me je. – Kad ti budem pričao o tome, bit će to otvoreno. Prepast ćeš se, ali ćeš to prebroditi.

Blagi Bože.

– Što to znači? – upitala sam.

– To znači da sam razmotrio situaciju, procijenio svoje sposobnosti i vještine, donio odluke o tome što želim raditi u životu, i to i radim. To što radim možda će te šokirati, ali preći ćeš preko toga – objavio je.

Još riječi, ništa objašnjenja.

– Uh, samo da znaš, ovaj razgovor nimalo mi neće pomoći da se opustim i zaspim - povjerila sam se.

Bacio je kratak pogled na mene i nasmiješio se.

– Onda dobro. Prošle noći sam ja sve sam obavio. Mislim da bih volio vidjeti što ti možeš, a nekako mi se čini, zlato, da ćeš se ti htjeti iskazati.

Dobro mu se činilo.

Ali taj komentar također mi neće pomoći da se opustim.

Prilazili smo mojoj kući pa sam se okrenula prema njemu.

– Raiden... -

Pojas mu je zazujao na putu u svoje kućište a otkopčao je i moj. Ruka mu se obavila oko mog potiljka i privukao me k sebi. Moja ruka se automatski podigla i sudarila s njegovim prsima, a onda se nasla stisnuta našim tijelima.

– To što radim nije loše – rekao je tiho. – Nije uobičajeno, ali nije loše.

– Okej, znači sad nisam skroz prepadnuta, samo malo – odgovorila sam mu.

– Sunce, prije dva dana si saznala da te dvoje tvojih prijatelja izigralo. Poludjela si, boljelo te je, pribrala si se, poklopila si tom seronji kad te nazvao i nastavila sa svojim životom. Brineš se za svoju baku, i to ne kao da je teret kao što mnogi drugi to vide, nego kao da ti je to privilegija. Ona to osjeća, pa se ne doživljava teretom i uživa u životu koji joj je Bog podario. Ono što ja radim je moj posao. Dio mene. Nastao je iz onoga što sam dosad prošao i ti ćeš se pomiriti i s tim.

Bio je to lijepi govor, ali i malo zlokoban.

Zato sam pitala konkretno.

– Što se ovdje događa?

– Sad ću te poljubiti za rastanak, ideš odspavati, a za par sati se vraćam s pizzom.

– Mislim na tebe i mene.

Gledao me je u oči, ruka mu je kliznula gore u moju kosu a druga obuhvatila vrat sa strane dok je nježno govorio, – Znaš odgovor na to.

Činilo mi se da znam, a to me i oduševljavalo i plašilo.

– Raiden, možda bismo trebali... – Ako misliš reći da trebamo usporiti, srce, uživaj sada jer je ovo najsporije što će ikad biti.

Oči su mi se raširile.

– Aha – odgovorio je na moj neizgovoreni uzvik zaprepaštenja. – Ako to budeš mogla podnijeti, večeras ću ti i to objasniti.

– Sad više nema teorije da zaspim – promumljala sam.

– Jesi se probudila sretna? – upitao me je a ja sam trepnula.

Onda sam šapnula, – Jesam.

– I ja isto. Kad ti je bio zadnji put?

– Što kad je bilo zadnji put?

– Zadnji put kad si se probudila sretna.

O Bože.

Prije njega, nisam bila nesretna. Nisam baš bila ni sretna.

Ali znala sam sasvim pouzdano da sam se jutros u Raidenovom krevetu probudila sretna.

– Ne sjećam se – priznala sam.

– Ni ja - odgovorio je.

O Bože.

Sviđalo mi se to, ali i nije. Razumjela sam isto koliko i nisam. Htjela sam znati zašto nije bio sretan ali sam se i bojala saznati.

– Raiden...

– Čuvat ćemo to – rekao je, i kao da ima vlastitu volju moja ruka je kliznula uz njegova prsa do njegovog vrata i primila ga, kao da odgovara umjesto mene, i to potvrdno.

Znao je to, osjetio je i razumio.

Zato je tim svojim hrapavim, zapovjednim glasom rekao, – Tako je.

Spustila sam glavu na njegovo rame.

Imao je pravo.

Tako je.

Znala sam što se ovdje događa.

Ruka mu se izvukla iz moje kose i spustila na ramena. – I, šta voliš na pizzi?

– Sve osim luka, paprike, kobasice, ananasa, šunke, inćuna i maslina.

Vedrim glasom zaključio je, – Znači voliš samo salamu i gljive.

Podigla sam glavu i pogledala ga. – Volim ja sve to, samo ne na pizzi. Sve to previše komplicira. Volim jednostavna zadovoljstva.

Te predivne oči su se smekšale i divne usne su šapnule, – Zapamtit ću to.

Mogla sam se izgubiti u tim očima. *Htjela* sam se izgubiti u tim očima.

Ali morala sam se skoncentrirati.

– Možeš mi nešto reći? – naglo sam upitala.

Smiješak mu je dopro do usnica kad je odgovorio, – Mogu ti reći da je to da me pitaš mogu li ti nešto reći isto kao i kad me pitaš možeš li me nešto pitati. To jest, ne moraš me to pitati.

– Bilježim – promrmljala sam.

– Pitaj slobodno – potaknuo me.

– To što ideš raditi, je li opasno za tebe?

Smiješak mu je izbljedio, a ja sam s jezom gledala kako nestaje.

Blagi Bože!

A samo sam pogađala!

– Opasno je? – ovo je izašlo iz mene kao pisak.

– Pričat ćemo kasnije.

– Blagi Bože! – povikala sam, prepadnuta do kraja.

– Hanna, razgovarat ćemo kasnije o tome,

– *Vratit* ćeš se? – pitala sam, na rubu histerije.

Ponovo se osmjehnuo. - Hoću.

– Samo da znaš, Raiden, sad me ostavljaš doma, govoriš mi da odem odspavati a kasnije ćeš mi ispričati nešto s čime ću se morati nositi. Onda daš naslutiti da je to što radiš opasno, i ideš to

raditi sad iz ovih stopa. Tako da nisam baš raspoložena za smijeh ili da te gledam kako to radiš, bez obzira kako seksi izgledao.

Nije se prestao smiješiti.

Umjesto toga, upitao je, – Želiš još pričati o tome kako trebamo malo usporiti?

Zafrkava me?

Otrgnula sam se iz njegovih ruku, okrenula se prema vratima i otvorila ih uzvikujući, – Vrijeme je za spavanje!

Ruka je obuhvatila moj struk i potegnula me natrag u džip i Raidenov zagrljaj, koji je sad bio čvršći.

Pogledao me je ozbiljno u oči.

– Vratit ću se živ i zdrav, i tebi moj posao neće biti problem, Hanna – rekao je odlučno.

– Dobro, vjerujem ti. Ali smijem li sad zamoliti da dođemo bar do petog izlaska prije nego mi ponovo izmakneš tlo pod nogama?

Još jedan cerek pa, – Mislim da ti to mogu ispuniti.

– Bit ću zahvalna.

– Hoćeš sad prestati biti slatka da te mogu pustiti da odeš spavati, a ja da obavim što imam?

– Podsjećam da sam prije manje od minute pokušala izaći, ali si me uvukao natrag.

– Znači, ne.

Mrštila sam se na njega.

On se smješкао.

Onda je promrmljao nešto čudno. – Moja nagrada.

Prestala sam se mrštiti i upitala, – Molim?

Podigao je glavu, poljubio me u čelo i šapnuo, – Ništa, zlato. – Onda se odmaknuo i naredio, – Idi. Spavati.

Morala sam ići. Nadala sam se da ću se uspjeti odmoriti, ali još sam ga trenutak gledala prije nego sam se nagnula i dotakla njegove usne svojimima.

Ruke su mu se zatvorile oko mene, usne razdvojile i moj dodir se pretvorio u dubok, strastven poljubac.

Raiden ga je prekinuo i ponovo naredio, – Hajde.

– Okej – promumljala sam i izašla.

Stajala sam na vratima u svojoj najboljoj nedjeljnoj haljini (ipak sam išla u crkvu s *Raidenom Ulyssesom Millerom*) i mahnula za pozdrav.

Nije odmahnuo, ali sam vidjela kako se nasmiješio.

Zatvorila sam vrata i otišla gore, slušajući zvuk motora kako se udaljava od kuće.

Zbacila sam štikle pored kreveta. Ispružila sam se, povukla na sebe prekrivao (moj, ne od kašmira ali ipak mekan) i zurila u svoj jastuk, razmišljajući da je to ovakav osjećaj.

Ovakav je osjećaj kad se zbiva nešto ogromno.

Bilo je fantastično.

I bilo je totalno zastrašujuće.

POGLAVLJE 11

KRIMINALAC

Te večeri...

Sjedila sam podvijenih nogu u uglu svoje cifraste, mekane, ženskaste sofe u svojoj ljupkoj seoskoj dnevnoj sobi i gledala kako se Raiden vraća iz kuhinje sa svojim drugim pivom i spušta svoje dugačko tijelo na drugi kraj.

Pizza je bila progutana, ostavivši za sobom samo jedan nezgodni mali okrajak. Raiden ju je donio iz grada i bila je izvrsna, a ja sam bila gladna pa sam navalila, zaboravljajući (privremeno, kao i obično) onaj svoj trbuščić kojeg sam se htjela riješiti.

Bilo je to pravo čudo, uzevši u obzir što mi je sve bilo na umu, ali uspjela sam odspavati dobra dva sata.

A onda je počeo zvoniti telefon.

Grad Willow je izgleda odlučio da mi je dao dovoljno vremena da se priberem, sad je bilo dosta, i svi živi su me nazvali da me upitaju jesam li dobro nakon debakla s Heather i Bodhijem. Taj je uvod brzo prelazio u provjeru onog što ih je doista zanimalo, naime, nakon što sam viđena u Chilton'su, kod Rachele, u Deluxu i u crkvi: viđam li se ja to s Raidenom Ulyssesom Millerom.

Nije mi promaklo da se stvari među nama odvijaju jako brzo, a da ja zapravo ne znam skoro ništa o njemu. No, jasno sam osjetila da nije čovjek koji voli da ljudi pričaju o njemu. Tako da sam potvrdila to što su moji izlasci pokazivali, jer je to i bila istina, ali nisam davala nikakve detalje. Nakon toga sam govorila kako su zadnji dani bili naporni, kako sam iscrpljena i trebam vremena da sve to prebrodim.

Na svu sreću, žitelji Willowa bili su ljubazni i nisu me dalje ispitivali. Na nesreću, kako sam tu živjela cijeli svoj život, poznavala sam jako puno žitelja Willowa, pa se ta moja poruka nije stigla prenijeti dovoljno brzo prije nego su me i svi drugi išli nazvati.

Tako da sam imala telefon na uhu kad sam otvorila vrata Raidenu koji je u jednoj ruci imao pizzu a u drugoj paket od šest limenki Fat Tire piva.

Nacerio mi se.

Zakolotala sam očima, pustila ga unutra i riješila se pozivatelja koliko sam brže mogla. Raiden je spustio pizzu na niski stolić u boravku i odšetao u moju kuhinju kao da cijeli život tu stanuje, donio dva tanjura, salvete i dva otvorena piva. Do vremena kad sam prekinula poziv već je počeo jesti.

Sva ta gužva značila je da se nisam stigla uzrujavati oko nadolazećeg razgovora, što je bilo dobro.

Nije bilo dobro to što je on jeo i pio. Pa je pitao za poziv, i ostale pozive (kad je čuo za njih), i za moj popodnevni odmor. Ali nije učinio ono, čemu sam se nadala.

A to je bilo, da odmah ispriča to što mi je imao za ispričati o tome što radi pa da mogu na miru požiziti i onda to prebroditi.

Tako da sam čekala do trenutka kad je ostao zadnji okrajak pizze, a Raiden se ustao po još jedno pivo, pitajući me želim li i ja još jedno. Ja sam polako pijuckala prvo, želeći bistar mozak. Raiden je svoje pivo muški iskapio, tako da sam ja još bila na polovici svojeg pa sam odbila.

Spustio je svoje drugo pivo na stolić ne posežući za zadnjim komadićem pizze, što je valjda značilo da je gotov s hranom, pa sam odlučila da je kucnuo čas.

Dok se spuštao natrag na kauč oprezno sam rekla, – Raiden, rekao si mi ispričati nešto o sebi.

Nije se još bio sasvim smjestio, i na moje se riječi zaustavio, okrenuo glavu prema meni i zagledao se u mene dovoljno dugo da sam se morala snagom volje suzdržati da se ne meškoljim od brige i nestrpljenja.

Onda se naslonio i raširio ruke. Jednu je prebacio preko naslona za ruke, a drugu preko naslona za leđa, zagospodarivši mojom cifrastom, ženskastom sofom tako suvereno muževno da sam na trenutak ostala bez ijedne misli u glavi.

Onda je njegov duboki glas objavio, – Ja sam lovac na ucijenjene glave.

Došla sam sebi.

To je bilo to?

Lovac na ucijenjene glave?

Preplavilo me je slatko olakšanje.

Jasno, Raiden je bio u pravu. Lovac na glave jest neuobičajeno zanimanje.

Ali bilo je i *totalno super*.

Zato sam se široko osmjehnula i uskliknula, – Pa to je totalno super!

Gledao je moj osmijeh bez izraza i odmahnuo glavom.

– Ne, Hanna. Ne onaj lovac sa značkom i nalogom za hapšenje koji surađuje sa šerifom. Lovac za keš ispod stola, i to puno više keša.

Nisam znala što bih s tim jer nisam imala pojma o čemu govori.

– Ne razumijem – rekla sam mu.

– Lovim bjegunce koji se bave nezakonitim stvarima, to stoji – objašnjavao je. – Ali, kad ih nađem, ne isporučujem ih policiji. Ne mogu raditi sranja, biti uhvaćeni, biti pušteni na jamčevinu, raditi još sranja, pobjeći, biti uhvaćeni, i onda im netko ponovo plati jamčevinu da mogu izaći i raditi još sranja. Isporučujem ih ljudima koji su voljni platiti puno novca da ih dobiju.

Ovo nije zvučalo dobro, ali još uvijek nisam razumjela.

– Oprosti mi, mili – rekla sam tiho. – Još uvijek ne razumijem.

Nije se pomaknuo i nije skinuo pogled s mog lica, samo je nastavio.

– Objasnit ću. Trenutno imam nekoliko poslova u igri, osnovni je onaj za mog prijatelja Viteza. On ima neprijatelja kojeg je više puta sredio ali koji ne odustaje. Zbog tog je tipa Vitezu stradao njegov posao, pa me je zamolio za uslugu. Uslugu za koju me plaća. Trebam pronaći čovjeka koji mu se umiješao u posao i uveo drogu u igru. Taj tip radi uslugu *drugom* tipu koji pokušava sjebati Viteza. Ali kad ga pronađem, neću njega i sve relevantne dokaze isporučiti policiji. Predat ću ga Vitezu i odšetati. Štogod Vitez učini s njim i stvarima koje mu dam, nije moja briga. Ja ću samo otići. Ja *uvijek* samo odem.

Ni ovo mi nije zvučalo dobro. Zapravo, zvučalo je lošije, a ono prije je već zvučalo loše.

Nisam bila sigurna želim li znati, činilo mi se da ne želim znati, ali svejedno sam upitala, – Znači taj Vitez te traži da nekog pronađeš. Ti ga pronađeš, isporučiš ga Vitezu, uzmeš od njega novac i s time si gotov?

– Aha – odgovorio je.

– I ne radiš to samo za Viteza, to je tvoj posao i ti to radiš i za druge ljude?

– Tako je.

– Je li to zakonito? – zanimalo me je.

Tijelo mu se malo pomaknulo. Skoro nisam ni primijetila, ali ipak jesam, a onda je sjedio isto kao i prije. Isto, osim te male promjene koju sam osjetila.

Bio je napet.

– Ako gledamo precizno – počeo je, zastao, pa završio, – nije.

O Bože.

– Ja... ti... je li... – zamucala sam, pa se pribrala i nastavila, – Govoriš mi da se baviš kriminalnom djelatnošću?

Napetost je potekla iz njega u valovima, i mene čineći napetom. Jako napetom.

Pod naponom.

– Ako gledamo precizno – počeo je, zastao, pa završio, – da.

O Bože!

Na svu sreću bila sam već prije spustila tanjur na stolić. Mogla sam slobodno podignuti noge na kauč i rukama zaštitnički obuhvatiti potkoljenice, grleći samu sebe.

Raidenove oči pratile su moj pokret. Polako ih je zatvorio, pa ih otvorio i pogledao me.

– Jučer sam ti pričao kako sam prije puno godina našao svog oca. Do dan danas ne znam točno kako sam to znao izvesti. Dvije godine nismo čuli ništa od njega. Živio je na dva sata vožnje od nas. Nisam imao sredstava, iskustva, novca, pojma odakle da krenem, i bio sam maloljetan. Ali trebao mi je samo tjedan da ga pronađem. Došlo mi je samo po sebi, koja pitanja da postavim kojim ljudima, gdje da kopam. Isto tako i kad sam otišao tamo i našao njegovu kuću praznu. Nisam poznao taj grad, niti gdje se on kreće. Svejedno sam ga našao kod njegovih ženskih. Isto tako i oko ulaska unutra. Kupio sam bravu u željezariji, proučio je, zajebavao se s njom satima dok nisam shvatio kako je obiti. Sve mi je to išlo od ruke. Neki ljudi su dobri s brojevima. Drugi su spretni s rukama. Meni ide ovo.

Ništa od toga nije mi zvučalo dobro.

Raiden nije bio gotov.

– Otišao sam u mornaričku pješadiju, kao izbor karijere. S tim hoću reći da sam namjeravao ostati u njoj. Nisam imao oca koji bi mi pomogao oko izbora, nikad nisam sanjao o tome da budem policajac ili vatrogasac ili astronaut. Razmotrio sam svoj dotadašnji život i znao u čemu se dobro osjećam. Mislio sam da bi mi dobro došla disciplina i da mi netko govori što trebam raditi. Bio sam dobar ekipni igrač, ležao mi je timski rad i slušanje trenera. To mi se činilo kao prirodni nastavak. Kad bih jednom dobio zapovijed, ako sam bio naučio što i kako trebam raditi, dao bih sve od sebe. I imao sam pravo. Ispočetka mi je vojska dobro legla.

Lice mu se promijenilo, otvrdnulo, oči počele gorjeti.

– A onda više nije – rekao je.

Razumjela sam zašto i to me je ubijalo, ali sam šutjela.

Raiden je nastavio.

– Otišao sam, i sjetio se traganja za ocem. Činilo mi se da bi bio dobar lovac na glave, još bolji nakon svega što sam naučio u vojsci. Pa sam se malo informirao o tome. Nije mi se svidjelo kako to ide. To je dio potpuno sjebanog sistema. Puno pravila. Gomile papirologije, a bez ikakve svrhe. Sjebani neprekidni krug sranja. Da bi bio uspješan, trebao sam polagati jamčevinu, ulagati vlastiti jebeni novac i živjeti okružen lažljivcima od kojih me većina želi zajebati. Prijatelj iz vojske mi je došao u posjetu. Otišli smo na pivo, ispričao sam mu o tome, a on mi je rekao za čovjeka kojeg zna, Deacona.

Kad je stao i nije nastavio, upitala sam, – Deacona?

– Lovac na glave, kao što sam ja sada. Ali ledeni kućkin sin. Sto osamdeset i osam centimetara visok i sto kila težak blok leda. I on je u to upao slično kao i ja. Žena mu je nestala, policija je nije mogla pronaći, pa se spustio u svijet koji nije bio njegov da je pronađe. Našao je da sasvim dobro pristaje u taj svijet. Barem na rubu, ali imao je vještine za njega, svoje mjesto, pa je ostao.

– Je li našao svoju ženu?

Njegov pogled, koji je već bio na mojim očima, spojio se s mojim.

– Je.

Štogaod je taj Deacon našao nije bilo dobro i nisam željela znati detalje.

Na sreću, Raiden nije više govorio o tome.

Na nesreću, nastavio je o drugim stvarima.

– Friend me povezao s Deaconom. On je vuk samotnjak, ali je i najbolji u tom poslu. Posla ima puno, više nego što on sam može obaviti. Stvar je bila u tome, što nije imao nikoga od povjerenja kome može prosljediti dio posla. Mora da sam mu se svidio, jer me prvo poveo par puta sa sobom a onda me pustio i nastavio mi slati mušterije. Obavljao sam zadatke, stjecao reputaciju, dobivao još posla. Toliko da sam morao okupiti i uvježbati svoju ekipu. Svi preostali ljudi iz moje jedinice u marincima, koji su došli doma i shvatili da više ne štimate u svijetu u kojem su prije živjeli, sasvim dobro funkcioniraju u tom drugom svijetu.

Najednom mi je postalo jasno.

I to mi je slomilo srce.

– Raiden, to zvuči kao da... - Nemoj - prekinuo me. - One ne znaju sve ovo što sam ti ispričao, ali me poznaju i vjerojatno naslućuju većinu toga. Možda ne pojednosti, ali dovoljno, tako da sam već to čuo od mame. I od Rache. Ni njih nisam slušao. To je moj život, Hanna. Meni je jasno što ja znam i mogu, gdje pasem, i to je to.

– Nisam sigurna da si u pravu - rekla sam mu oprezno.

– Kad ti budeš vidjela svog prijatelja, za kojeg si mislila da će biti uz tebe cijeli život, da će ti biti kum na vjenčanju, po kojem si mislila dati ime djetetu, za kojeg si mislila da ćete posijediti zajedno dok ga četrdeset godina slušaš kako pili da mu žena previše troši, kad ti takvog prijatelja vidiš raznesenog minom na komade, mala, onda ćeš mi moći pričati o tome. Postoje se to tebi hvala Bogu neće dogoditi, nećeš.

Srce mi je još više napuklo, ali sam ostala tiho.

– Dobro, sad kad si već toliko čula, reći ću ti i ostatak – objavio je. – Sve je sređeno. Vitez mi je friend jer je Vitez povezan s Deaconom, Deacon me spojio s njim a Vitez mi je napravio uslugu. Novac dobivam u gotovini. Ništa od toga nije uvedeno u nikakvo knjigovodstvo, ali Vitez ima biznis i pere mi lovu. Njegov sam fiktivni partner, što znači da njegov račun koristim da isplatim plaću sebi i ekipi, investiram i platim poreze. Što se tiče države, to je sve čisto i prema zakonu. Radimo zakonite poslove bez učinka, tako da nitko ne može pohvatati poslove koje radimo nezakonito. Porezna uprava dobije svoj dio pa ne njuška previše. Imam adresu. Glasujem. Imam dozvolu. Auto mi je registriran. Časni otpust iz vojske. Koliko se ikoga tiče, ja sam ugledni građanin, veteran, mali poduzetnik i sva sranja koja ja i moja ekipa radimo zakopana su tako duboko ispod tog ugleda da ih nitko neće otkopati.

– Paul Moyer je rekao da živiš u sjeni – izvalila sam, a oči su mu postale zastrašujuće oštre, pa se smekšale.

– Paul Moyer sere jer se pravi važan. Što se toga tiče, ja radim u sjeni, ali ne živim u sjeni. Ako upozna Deacona, znat ćeš šta znači živjeti u sjeni. Ja nisam takav. Dođem par dana doma za božićne praznike, ali ne puštam korijene u Willowu. Moyer zna šta se dogodilo s mojom jedinicom, pa misli da je pametan i laprda. Nije pametan. Nema pojma o čemu priča.

– Rekao si da je opasno – podsjetila sam ga.

– Ljudi koji su spremni platiti desetke tisuća dolara da bi nekog dobili isporučenog i ljudi koji bježe od njih nisu vrsta ljudi koje želiš pozvati u goste – primijetio je Raiden.

To je bilo vrlo, vrlo jasno.

Bože.

– Plaši me ovo – priznala sam.

– Da, znam, ali ćeš se naviknuti.

Izgledao je sasvim siguran u to.

Ja nisam bila.

– Mislim da mi se to ne sviđa – rekla sam mu, nesigurnim glasom. – Ništa od toga.

Raiden se nije micao.

Progovorio je.

– Onda moraš saznati zašto to radim.

To je značilo da toga ima još, a stvarno nisam više htjela čuti još.

Svejedno.

– Sve na svijetu, svako živo biće, od biljaka i životinja do ljudi, ima svoj prirodni poredak. Apsolutno je bitno očuvati taj poredak, Hanna. Bio sam usred kaosa i to nije dobro mjesto.

Utihnulo je, pa sam kimnula glavom neka nastavi, iako mi se srce stezalo, a pizza ležala u želucu poput kamena.

Nastavio je.

– Ljudi koji me unajmljuju održavaju red u svom svijetu. Svaki od njih upravlja vlastitim carstvom. Ako im nešto izmakne kontroli, nastaje kaos. U svjetovima kojima upravljaju vrlo je rijetka slučajna usputna šteta, ako su uspješno pod kontrolom. Ali ako ih netko potkrada, ako netko kuje zavjeru da ih svrgne s vlasti, vrag stupa na scenu. A te vatre gutaju sve što im se nađe na putu, srce.

Čudno, ali ovo mi je imalo smisla pa sam rekla, – Okej.

– Kad su na rubu kaosa, zovu mene. Ja obuzdavam prijetnju, ali ne gasim vatru osobno. Nisam budala. Znam da kad isporučim čovjeka koji je sjebao nekoga od tih ljudi da oni ne sjednu s njime pričati oko problema. Ali jebe mi se. Zaustavljam kaos. Ako nijedna supruga ih majka ili dijete ili cura ih samo osoba na ulici, koja se našla na krivom mjestu u krivo vrijeme neće biti oteta da se naglasi prijetnja ili upotrijebi kao živi štit, onda sam obavio svoj posao, i još sam dobro plaćen za njega.

I ovo je imalo smisla, i bilo je nekako plemenito na uvrnut, kriminalan način.

Nisam to rekla Raidenu, samo sam zurila u njega.

Pa je nastavio.

– To ja radim, a po načinu na koji me gledaš vidim da ti nije doprlo da je u prirodnom poretku stvari to dobar posao. Imam svoj kod, pravila kojih se držim. Ne lovim žene, bez obzira koliko su sranje napravile – a znaju napraviti ogromno sranje – ali ne bavim se time i nikad neću. Ako je muškarac mlađi od dvadeset ijedne godine, ne uzimam posao. U toj dobi neki se još mogu izvući iz sranja, srediti si život. Ne postavljam pitanja. Ne savjetujem svoj plijen. Označim ga i isporučim. Neki klinac se možda želi izvući iz sranja, a ja to ne bih znao i ne želim si to na savjesti, da se netko htio izvući a da sam ga ja povukao natrag.

Zašutio je.

– To je sve? – upitala sam, misleći da to nije puno, ali bolje nešto nego ništa.

– Ne - odgovorio je. – Ne radim usputne poslove, ne nosim ništa sa sobom zato što nekamo idem, što bi obično bila droga ih oružje ali može biti bilo što. Ne sudjelujem u bilo kojem njihovom poslu jer je to sve prljavo, i ja se time ne bavim. Nisam razbijač ni utjerivač. Ako pri lovu moram upotrijebiti silu, u redu, ali neću ozlijediti ako ne moram. Radim isključivo pojedinačne poslove, nisam nikome na plaći. Zna se da ne tražim takav posao. Više mi i ne nude, iako se zna da sam dobar i iako me žele u svojoj ekipi. Sto se tiče mene i moje ekipe, radimo samo jednu vrstu posla. Nema izbora različitih usluga. Ne prihvaćamo dodatne zadatke bez obzira koliko su ih spremni platiti. Osim moje ekipe, Deacona i Viteza ne vjerujem puno ljudi. A osim ako nekome vjerujem, ne radim usluge i ne tražim ih.

Raiden je ponovo utihnulo.

Nisam rekla ništa.

Pa je upitao, - Imaš li pitanja?

Odmahnula sam glavom i rekla, – Moram razmisliti o svemu ovom.

Na tren me je proučavao a onda su mu se oči smekšale, glas utišao i rekao, – Onda dođi bliže i razmišljaj tu.

Grlo mi se stegnulo. Stresla sam glavom, progutala i istisnula, – Ovo je razmišljanje kakvo moraš obaviti nasamo.

Preko njegova lica prešao je izraz kojeg nije bilo dobro vidjeti.

Razumio me je.

Razorilo me je to.

– Hanna, dođi k meni – šapnuo je.

– Ne mogu.

– Zašto ne?

Zašto ne?

– Raiden, upravo si mi rekao da si kriminalac i nisam sigurna da mi je to okej i da li će mi *ikad* biti.

Doista nisam bila.

Zato me je i razaralo.

– Nisam kriminalac,

– Sudjeluješ u kriminalnim aktivnostima – istaknula sam. – Svjesno i namjerno.

– Radim stvari koje se smatraju nezakonitima – dopunio se.

– Ne smatraju se, Raiden. Jesu nezakonite – rekla sam mu.

– Na čiju štetu? – ispalio je natrag, a moja usta su se zatvorila jer je to zapravo bilo dobro pitanje. – Na čiju štetu, Hanna?

Nisam ništa rekla.

Samo sam se naslonila jače unatrag kad se Raiden nagnuo na naprijed, stavljajući laktove na svoja koljena i nastavio govoriti.

– Ne prodajem drogu. Ne švercam oružje. Ne podvodim žene. Ne kradem. Ne varam. Ne ucjenjujem. Ne iznuđujem. Ne utjerujem. Moj posao nikad ne dotiče živote poštenih ljudi. Ljudi s kojima se bavim sami su izabrali, krivo, i ja sam posljedica tih krivih odabira. Nisam ih natjerao na te odabire. Ne radim apsolutno ništa šta doprinosi njihovom poslu i sranjima. Kad sjebu motku i to tako da zbog njih dobri ljudi koji se trude živjeti ispravno dođu u opasnost, ja ih maknem da se to ne dogodi. Ne pokušavam te uvjeriti da se to uvijek tako dogodi. Nekad nema slučajnih žrtvi, ali uvijek postoji mogućnost da će netko šiznuti, uspaničiti se i napraviti takvo sranje da će nevini stradati, i ja se brinem da se tako šta ne dogodi.

Plašio me je. Sve me to plašilo, ali ipak sam našla hrabrosti da mu kažem, – Raiden, jasno mi je da si odlučan oko toga što radiš i da imaš svoje razloge, ali iskreno, nešto od toga zvuči kao racionalizacija.

– Jel? – upitao je. – Spriječila si Bodhija i Heather da te i dalje jebu u dupe. Da si pustila stvar na miru, ja bih bio zaustavio pošiljke droge s tvojim pokrivačima i još bih pronašao čovjeka od kojeg to sve dolazi. On će si sada pronaći novog Bodhija i Heather koji će najvjerojatnije naći novu Hannu Boudreaux koju mogu jebati u dupe, a koja možda neće biti tvoje sreće.

O moj Bože.

To je doista imalo smisla.

– Ljudi rade puno sranja – Raiden me obavijestio. – Ti si toliko zaštićena od strane obitelji, prijatelja i Willowa, hvala Bogu, da nikad nećeš vidjeti stvarno nastrana sranja koja ljudi rade. Nisam ti to za Bodhija i Heather rekao zato što sam na nekom križarskom pohodu na dilere ili drugo smeće.

ljudi za koje ja radim, ne sudim im i ne miješam se u njihove poslove. Ali kad se sranje proširi i procuri a ja ga zaustavim, to mi jako pojačava zadovoljstvo poslom. Ako hoćeš iskreno, lako je moguće da su Bodhi i Heather bili dobri ljudi koji su se upleli u nešto što nisu mogli kontrolirati. Bili su pritisnuti. Primorani da nešto poduzmu. Ne znam što se točno dogodilo i nije me briga, ali upoznao sam puno ljudi, i to dvoje nisu crni u duši. Ali su negdje putem jako sjebali stvari, snašle su ih posljedice i to je u redu. Nije u redu to što su tebe upleli u to sranje, i ne događa mi se često da tako uživam u izvlačenju nedužnih ljudi. Taman dovoljno često da mi se sviđa taj posao dok ne zaradim toliko da ga više ne moram raditi, da mogu dići noge u zrak i da ne moram odgovarati nikome i da mogu slobodno disati.

Prestao je govoriti, a ja sam šutjela.

Gledali smo se u oči.

Ovo je potrajalo dugo, dok mi su u glavi tumbalo što je rekao, sve što je rekao i mnogo toga što nije.

Morala sam priznati, imalo je smisla. Bio je to Raidenov smisao jer je on raspleo neke ružne i uvrnute stvari i natjerao ih da imaju smisla, i to je učinio na način koji sam mogla shvatiti.

Ono što nije rekao je prodrlo duboko, žarilo kandže i smjestilo se udobno, spremno ostati neko vrijeme.

Možda i zauvijek.

Dok sam razmišljala o tome on je gledao moje lice, i znala sam da on zna kad se naslonio i tiho mi naredio, – Hanna, dođi sada ovamo.

Nisam odlučila napraviti taj pokret. Nisam mogla vjerovati ni da ga činim.

Pustila sam svoje noge, podvila ih pod sebe, spustila ruke na kauč između nas i na sve četiri otišla k njemu.

Istog trenutka kad sam mu se primakla nagnuo se prema meni i obuhvatio me rukama tako čvrsto da mi je izbio dah iz grudiju. Povukao me sebi, ruka na potiljku je gurnula moje lice u njegov vrat a osjetila sam njegovo lice na svojem.

– Isuse, jebote – šapnuo je, a olakšanje se jasno čulo u njegovom glasu.

Zatvorila sam oči, i ponovo mimo moje svjesne volje moje ruke su se progurale pored jastuka kauča da ga zagrlje.

Gurnuo je lice još jače u moj vrat i stegnuo me.

Pustila sam ga jer mu je to trebalo, a možda je trebalo i meni. Onda to više nisam mogla pustiti jer mi nije trebalo padanje u nesvijest.

– Raiden, ne mogu disati – zastenjala sam.

Ruke su mu popustile stisak.

– Jesi li sa mnom? – upitao je moj vrat.

Uf.

Uf, Bože.

Ježi ga.

– Da – odlučila su moja usta za mene.

Ruka u mojoj kosi se stegnula u šaku i opet je rekao, – Isuse, jebote.

Bakica je bila u pravu. Uvijek je bila u pravu.

Raiden je bio opasan.

I znala sam da ne bih trebala. Upozorila me je da pazim.

Ali iz nekog razloga koji nisam razumjela nisam se mogla spriječiti da budem ta žena koja će pokušati podnijeti pakleni oganj.

Ne.

Znala sam razlog.

Bilo je to zato što sam htjela do kraja života nemati ništa slađe od ljubavi koju mi pruža Raiden. I više od toga.

Htjela sam da on do kraja života ne okusi ništa slađe od moje ljubavi.

– Mislim da sam u nevolji – rekla sam u njegov vrat.

– Taj osjećaj će pomalo nestati - rekao je on u moj.

– Mislim da se bojim – nastavila sam.

– I to će proći.

– Samo da znaš, i ti si vjerojatno malo u nevolji.

Glava mu se podigla, ruka je pustila moju kosu da mogu podignuti glavu i vidjeti mu oči.

Njegove su još uvijek bile predivne.

Olakšanje u njima nije bilo skriveno.

Bio se brinuo.

Raiden Miller bio je ozbiljno zatreskan u mene.

Bože.

Bakica je bila tako *totalno* u pravu.

Kako se to dogodilo?

– Kako sam ja u nevolji? – upitao je.

Nisam mu rekla što je znao, ali prema tom pitanju očito nije namjeravao ništa učiniti oko toga.

Daje oštećen i da ga treba popraviti.

Nisam mu rekla ni da ću ja to učiniti.

Neću to učiniti zato što je on Raiden Ulysses Miller, prekrasan dječak koji je izrastao u predivnog muškarca u kojeg sam bila zatreskana cijeli život.

Ne, učinit ću to zato što je on Raiden, dobar čovjek, heroj. Čovjek koji je kao dječak prošao grozne stvari i postao nevjerovatan zato što je on jednostavno takav kakav jest, i zaslužio je da netko mari dovoljno da se potruži da ga popravi.

Nisam ga htjela promijeniti. To čime se bavio je bilo dio njega i kakogod to išlo dalje znala sam da u to ne smijem dirati.

Taj dio ovisiti će isključivo o njemu.

Ali ću popraviti štetu zato jer mi je bilo dovoljno stalo da se potrudim oko toga.

Umjesto toga, rekla sam mu, – Ja sam obična naivna djevojka, Raidene. Ti radi to što radiš, ali moraš znati da ću ja to ignorirati i nastaviti biti obična naivna djevojka.

– Fala Bogu, jebote – ispalio je tako brzo da sam trepnula.

– Molim?

– Moraš znati o mom poslu jer me moraš upoznati - objasnio je. – Sad znaš za to, ali odsada na dalje, to nema veze s tobom. Ti ostani takva kakva jesi jer me je upravo to i privuklo tebi, zlato. – Nacerio se. – To, i duge noge i slatka guza, i, da budemo iskreni, odlične sise i jebeno predivna kosa. – Prevrnula sam očima, a on se nasmijao jače i nastavio. – No, da se vratimo na temu, na koncu konca, ne želim ništa drugo.

Svidjelo mi se to. Sve, uključujući i ono o nogama, guzi i svemu.

Pa sam se nasmiješila.

I opustila.

Raiden je to osjetio.

Pa sam osjetila i njega kako se opustio.

Onda više nije gubio vrijeme i poljubio me je.

Bilo je lijepo, ali kratko.

Sznala sam zašto kad se odmaknuo, pogledao me u oči i rekao, – Sad kad smo to obavili, vrijeme je da mi pokažeš svoju kuću. Obilazak završava u spavaćoj sobi.

Zadrhtala sam.

Uskoro ću se poševiti s fenomenalno zgodnim kriminalcem koji lovi ljude, ima upitnu etiku koju on razumije ali ja baš i ne sasvim. Koji je opasan. Koji je oštećen. Kojem se ja sviđam. Instinktivno sam znala da ovo nije bio kraj potresima koje je Raiden Miller pokrenuo u mom životu.

I svejedno...

Nisam mogla dočekati.

Knjigoteka

POGLAVLJE 12

SVE MI POVJERI

Razgledavanje kuće nije dugo potrajalo, i baš kako je Raiden rekao, završilo je u mojoj spavaćoj sobi.

Potrajalo je dovoljno dugo da mi grudi oteknu, a noge počnu drhtati tako jako da ne znam kako sam uspjela ostati uspravna.

To nije značilo da nisam pažljivo gledala u njegovo lice kad je ušao u moju sobu. Bilo mi je neopisivo zadovoljstvo vidjeti kako mu se izraz smekšao kad je ugledao moj krevet s okvirom od kovanog željeza, izrađenog u vilicama i obojenog bijelo, valovite ukrasne obrube, cvijeće, pastelne ružičaste, plave i zelene boje. Usne su mu zaigrale, i znala sam da mu se sviđa što vidi.

A nisam imala sumnji da se meni sviđa Raiden u mojoj spavaćoj sobi, što je imalo dosta veze i s količinom vremena koju sam provela zamišljajući ga u njoj.

I evo ga tu.

Ravno preda mnom.

Na trenutak sam uživala u tom osjećaju, a onda me uzeo za ruku i poveo do kreveta, pa sam se opet sjetila oteklih grudi i drhtavih koljena.

No, kad smo došli do kreveta, učinio je nešto neočekivano. Sjeo je na rub, raširio koljena i privukao me između njih, a onda pustio moju ruku i s obje čvrsto primio moje bokove na način koji je jasno govorio da trebam tu ostati.

Nisam se micala.

Podignuo je glavu da me pogleda.

– Dolje si nešto odlučila – rekao je tiho, a moj dah se ubrzao.

Bio je u pravu. Jesam.

Kimnula sam glavom.

– Znam da sam te prepao, zlato, ali nadam se da ćeš shvatiti da je ono što sam ti dolje dao bio dar. Davanje tog dara meni je jako važno.

To sam već bila shvatila, pa sam ponovo kimnula.

Vidio je moje kimanje, kimnuo natrag a prsti su mu pritisnuli moje kukove.

– Ukazao sam ti povjerenje, Hanna. Nitko osim ljudi s kojima radim ne zna ta sranja o meni. Ni moja mama, ni sestra, nitko.

– Neću nikome ništa reći – uvjerala sam ga.

– Moram ti vjerovati, zlato.

Ovo je bilo ozbiljno. Razumjela sam zašto, i da bih naglasila što govorim stavila sam ruke preko njegovih na mojim bokovima i šapnula, – Možeš.

Raiden me proučavao.

Onda je rekao, – Okej.

Ispustila sam dubok uzdah.

Ruke su mu kliznule gore do mog struka a oči se nisu odvajale od mojih. – Svašta ti se dogodilo. Saznala si gadne stvari i sve ovo ide prebrzo za tebe, ali svejedno ću te zatražiti da podneseš još toga.

Jao.

– Okej – odgovorila sam, ali oklijevajući.

– Prošle noći si uživala u onom što smo radili. Razumijem tko si, gdje pripadaš, ali sa mnom si se prepustila i to mi je bilo divno, svaki trenutak. Vjerovat ću ti oko onog što sam ti dolje ispričao i pretpostaviti da pošto smo sada tu, ti mi još uvijek vjeruješ. Ali želim imati tvoje potpuno povjerenje.

Opet sam bila zbunjena. – Povjerenje oko čega?

– Ovoga – ruke su mu kliznule do mojih rebara i stisnule se. – Tebe. *Cijele tebe*. Hoću da mi potpuno vjeruješ.

Imala sam pravo.

Ajao.

– Raiden-

– Volim se igrati.

Zatvorila sam usta.

– Mogla si to naslutiti prošle noći - nastavio je.

Naslutiti?

O Bože.

– Da? – potaknuo me je.

Da, jesam, samo nisam znala da je to bila tek slutnja.

Svejedno sam kimnula glavom.

– A ti si uživala u tome – primijetio je.

Jesam.

Opet sam kimnula.

– Želim ti dati još.

O mili Bože.

Noge su mi opet postale slabe, i primila sam se za njegova ramena.

– Što znači da ćeš dobiti više – nastavio je.

O mili *Bože*.

– I dat ćeš mi više – išao je i dalje.

Počela sam teško disati.

– Ali štogod radio, štogod da te zatražim da ti radiš, Hanna, ako ti to ne odgovara, ako te ne uzbuđuje, bez obzira kako smo daleko otišli, samo reci 'pasijan' i promijenit ćemo, pronaći nešto u čemu oboje uživamo i što nas oboje uzbuđuje.

Znala sam o čemu govori, čula sam za to.

Govorio je o sigurnoj riječi.

Što je značilo da kad je rekao da se voli igrati, mislio je da se *voli igrati*.

I pored ubrzanog daha i stegnutog želuca, osjetila sam kako mi bradavice bride i vrelina kucka u preponama.

– Jesi za? – upitao je.

Nisam to očekivala. Nikad nisam o tome ni razmišljala. Nikad mi nije palo na pamet da ću trebati odlučiti o tako nečemu, a kamoli s Raidenom Millerom.

Ipak, nisam oklijevala prije nego sam dahnula, – Jesam.

Njegovi prsti su ponovno pritislili moja rebra a glas mu je postao grublji i zapovjedniji. – Slušaj me, Hanna. Ako ti se nešto što radimo ne sviđa, zaustavi me. Ono što sam dobio od tebe prošle noći, sunce, nisam lagao, bilo je fenomenalno. Zato ako te gurnem preko granice koja ti odgovara, reci mi

to. Znam što imam pred sobom i želim to takvo kakvo jest, štogod da bude. Istraživat ćemo, ja ću biti sretan. Ali ako se ne maknemo nimalo dalje od prošle noći, neću biti nesretan, razumiješ?

Kimnula sam glavom ali s oklijevanjem.

Raidenu to nije promaklo. – Zlato...

– Ja sam obična djevojka – šapnula sam a njegove usne su se savile u osmijeh.

– Obične djevojke se ne otkaače onako kao što si ti prošle noći, srećo.

To je bila istina.

– Imaš li povjerenja u mene? – upitao je, a moji prsti stegnuli su se na njegovim ramenima.

– Da.

– Onda mi povjeri sve.

Progutala sam slinu pa oblizala usnice, protrljala ih i nastavila zuriti u njega.

Lijep čovjek.

Opasan čovjek.

Oštećen čovjek kojeg sam namjeravala popraviti.

S tim mislima odlučnost mi se popela uz kičmu i ponovo sam kimnula.

Njegovi prsti su me stezali a oči počele gorjeti kad je zarežao, – Jebote.

Raiden je bio zadovoljan.

O Bože.

Ruke se mu kliznule natrag do mojih bokova i dubljim glasom mi je rekao, – U redu. Sad se skini, Hanna.

Oh.

Bože.

Najednom ta odlučnost u mojoj kičmi više nije bila tako čvrsta.

Pregrizla sam to i krenula načiniti korak unatrag ali njegovi prsti su se stegnu li pa sam stala.

– Tu gdje jesi, zlato – pojasnio je, a ja sam ostala malo zbunjena.

Stajala sam između njegovih natkoljenica. Nije bilo puno mjesta za kretanje.

Svejedno, nastavila sam. Uхватила sam rub svoje majice, prevukla je preko glave i bacila na pod.

– Polako – naredio je, a ja sam se ugrizla za usnu.

Okej, mogu ja to.

Valjda mogu.

Dok su moji prsti otkopčavali dugme na mojim kratkim hlaćicama, njegovi prsti se nisu pomaknuli, tako da kad sam spustila zatvarač i držeći pogled na njegovim užarenim očima polako spustila hlaćice, izvukla sam ih ispod njegovih dlanova bez da ih je on pomaknuo.

Šorc mi je pao na pod. Prebacila sam težinu s jedne na drugu nogu, skinula ih i šutnula iza sebe.

Ne skidajući pogled s mogej, Raiden je zatražio, – A sad grudnjak, srce.

Okej. Ajme meni.

Uf...

Koža mi je bridjela, živci plesali dok se vrelina zbog njegovog pogleda skupljala u mom međunožju. Stavila sam ruke iza leđa i vrlo polako otkopčala prvo jednu pa drugu kukicu. Spustila sam ruke, zarotirala ramena na naprijed i grudnjak je pao.

Oči su mu se spustile na moje grudi. Prsti su mu se žarili u mene, a ja sam počela lagano dahtati. Vrelina je isijavala mojim trbuhom kad sam jednom rukom uhvatila naramenicu grudnjaka i odbacila ga ustranu.

Raidenov pogled se vratio mojem kad je zarežao, – Gaćice.

Doslovno sam osjetila vibraciju tog rezanja u svom vrelom središtu dok sam se trudila izmanevrirati između njegovih ruku koje se još uvijek nisu pomaknule. Vrlo polako sam uspjela potegnuti gaćice preko bokova dok nisu pale niz moje noge. Ponovila sam isti manevar kao sa hlačicama i odbacila ih nogom iza sebe.

Bila sam potpuno gola pred njim, koji je sjedio na mom krevetu potpuno obučen, i osjećala sam se čudno. Osjećala sam se predivno. Bila sam malo uplašena. Bila sam jako uzbuđena. I pitala sam se, i to prilično željno, što slijedi.

Nije me pustio da čekam. Ruke su mu se konačno pokrenule, ali sasvim lagano, a on nije gledao u njih nego u moje lice.

Osjećaj je bio lijep, ugodan, i što je to dulje radio bilo je sve bolje.

– Hoćeš li raširiti noge za mene? – upitao me je nježno, i doslovno sam osjetila vlažni val kad sam učinila što me je zatražio. Nije bilo puno mjesta, ali raširila sam ih koliko sam mogla.

– Tako je – šapnuo je, dok mu je jedna ruka prešla preko trbuha i zaronila. Pripremila sam se za njegove prste da me dotaknu *tamo*, ili još bolje da urone, ali su samo sasvim lagano prešli preko unutaršnjeg pregiba boka i noge, i tad je to počelo.

Minute, koje su se činile kao sati, samo toga.

Raiden koji gleda moje lice, njegove ruke koje me miluju, dolaze blizu važnim mjestima, klize uz oblinu moje dojke ali ne dotiču bradavicu, rub dlana koji dolazi blizu ali ne pogađa metu, vršci prstiju koji draškaju unutarnju stranu bedra ali nestaju upravo kad mislim da će me pronaći.

Bilo je fantastično. Bilo je to pravo mučenje. Što je dulje trajalo, to me više uzbuđivalo i frustriralo.

Zastenjala sam i podigla ruke da ga uhvatim za ramena, ali prije nego su stigle do njih Raiden je naredio, – Stavi ruke iza leđa.

– Što? – dahtala sam.

Njegove ruke su opet čvrsto uhvatile moja rebra a oči se spojile s mojima.

– Učini to, mala.

O Bože, ovo je bilo tako uzbudljivo.

Bilo je strašno.

Bilo je ludo.

Stavila sam ruke iza leđa i primila jednu drugom.

Njegova ruka je kliznula unutra, dolje; prsti su mu prošli kroz dlačice i poput perca prešli preko klitorisa i onda nestali.

Nagrada.

Mala majušna nagrada.

Bože.

Mučenje.

Fantastično.

– Fino, Hanna, drži ruke skupa. Bez obzira na to što osjećaš, što radim, što želiš. Hoćeš li napraviti to za mene?

– Hoću – zastenjala sam.

– Dobro, zlato. A sad se nagni unatrag.

O Bože. Bože. *Bože.*

Nagnula sam se unatrag a on se smjesta sagnuo i dodao svoje usne i jezik instrumentima mučenja. Kretali su se, klizili, doticali, i to radili cijelu vječnost prije nego što je vrh njegovog jezika kliznuo preko moje bradavice.

Bila sam toliko uzbuđena da je vrelna sijevnula kroz mene i samo sam zacviljela, — Raiden.

— Ostani nagnuta, sunce — promrmljao je između mojih dojki.

Jedna ruka mu je neprestano bila među mojim nogama, igrajući se ali ne dajući ništa konkretno, a druga me držala za bok, a onda su mu se usne zatvorile na mojoj bradavici i duboko je povukao.

Bila sam toliko spremna, toliko mi je to *trebalo*, da mi se cijelo tijelo propelo. Povikala sam, ruke su se pustile i zamalo sam ih gurnula u njegovu kosu da ga pritisnem uz sebe prije nego sam se sjetila, pribrala se i ponovo ih stisnula sebi iza leđa.

Prestao je sisati.

Ne!

— Raiden. — Bilo je to preklinjanje.

— Miruj, Hanna.

— Dragi...

Još jedan dodir bradavice samo vrškom jezika, pulsiranje u klitoris, trzanje tijela. Zastenjala sam.

— Vjeruj mi — šapnuo je.

O Bože, o Bože.

Još draženja, još ničega punog obećanja, još mučenja, a onda su Raidenove ruke opet primile moja rebra, usne se odmaknule i ja sam spustila glavu da vidim njegovu podignutu prema gore.

— Popni se, zlato.

Konačno.

Nisam oklijevala. Stavila sam jedno koljeno na krevet s jedne strane njegovog bedra, a drugo s druge i namjestila se.

— Primi se za moja ramena — naredio je i primila sam se.

Ruka mu se spustila među moje noge i bez daljnjeg okolišanja gurnuo je dva prsta unutra.

O da.

Da.

Konačno!

Jeknula sam, glava mi je pala naprijed i udarila u njegovo rame, a on se okrenuo tako da je zarežao ravno u moje uho.

— Jaši ih.

Jahala sam ih. O Bože, kako sam ih jahala. Okrenula sam glavu i zabila lice u njegov vrat, ruke su mi stezale njegova ramena, i jahala sam njegove prste jer mi je to bilo potrebno. Trebalo mi je to da me održi na okupu. Trebalo mi je to jer sam se raspadala po šavovima.

— Stani — zatražio je Raiden.

— Jao, dragi, ne, molim te — zaječala sam.

— Stani, Hanna.

Zaustavila sam se uz bespomoćno cviljenje, ali odmah je slijedilo više.

— Oslobodi me — naredio je.

Podigla sam se, pogledala ga u oči a on se pomaknuo. Rukom je iz stražnjeg džepa izvlačio lisnicu.

O da.

Hvala ti Bože, da.

Izvukao je kondom i odbacio lisnicu na pod dok sam mu ja nespretno otkopčavala traperice.

Konačno sam uspjela i izvukla ga van.

Kurac mu je bio velik, dug, debeo i tvrd kao kamen, i htjela sam ga u sebi.

– Uzmi kondom i navuci mi ga, Hanna. – Jedva je završio rečenicu kad sam mu istrkla paketić iz ruke, ali je dodao, – Polako, sunce.

Prokletstvo.

Spustila sam pogled i natjerala se da usporim. To je bilo dobro, jer su mi se ruke tresle, a počele su drhtati još i jače kad su njegove prešle na moje grudi, palčevi počeli kružiti oko mojih bradavica i taj osjećaj sijevnuo do mog klitorisa.

Konačno mi je uspjelo i taman sam htjela uhvatiti njegov kurac kad me zaustavio riječima.

– Staviti ću te gore a onda ćeš ti preuzeti, a kad budeš preuzela, jebat ćeš me polako.

Gledala sam ga u oči a glas mi je podrhtavao kad sam rekla, – Ne znam mogu li polako, Raid.

Kad sam izgovorila njegovo ime, oči su mu bljesnule, ali usne su samo rekly, – Polako, Hanna.

– Ali...

– Vjeruj mi.

Progutala sam i kimnula.

– Primi se opet za moja ramena, zlato.

Poslušala sam ga.

Raiden je učinio što je obećao, pomaknuo me je i namjestio, i jednom rukom primivši svoj kurac a drugom moj bok naveo ga je unutra dok me spuštao, ispunjavajući me.

Glava mi je pala unatrag od čiste divote.

Ruke su mu obuhvatile moje kukove.

– Pogledaj me. - Natjerala sam glavu da se spusti. Oči su mu uhvatile moj pogled, prsti se žarili i naredio je, – Ljubi me, mala, cijelo vrijeme dok me polako jebesh.

Da.

To mogu.

Usne na njegovima, oči otvorene, kao i njegove, pomakla sam se na njemu.

Smjesta mi je trebalo više.

– Kad mogu ići brže? – upitala sam.

– Polako – odgovorio je.

– Dobro, ali kad mogu brže?

– Reći ću ti, zlato, ali sad polako.

Išla sam polako.

Nisam mogla ići polako.

Raspadala sam se.

Ruke su mi kliznule uz njegov vrat i preklinjala sam, – Raiden.

Njegova ruka je kliznula do moje dojke, prekrila je i čvrsto protrljala bradavicu.

Pomakla sam se brže i zastenjala, – Raiden!

– Polako, Hanna.

– O Bože - cvilila sam dok sam se prisiljavala da usporim.

Palac mu je nastavio s mojom bradavicom, i osjećaj je rastao, i rastao, i rastao dok mi se nije činilo da će mi koža puknuti.

– Raiden, mili, *molim te*.

Druga ruka kliznula mu je gore po mojim leđima, prsti se žarili u kosu, stegnuli u šaku i zarežao je u moje usne, – Okej, Hanna, sad smiješ jako.

Poslušala sam istog trenutka.

U istom trenu njegov prst i palac stegnuli su moju bradavicu, povukli je i osjećaj je sijevnuo kroz mene.

Zajaukala sam u njegova usta i jahala ga jače.

– Jebote pa cura mi je jebeno fantastična – promumljao je. – Jače, mala, jebi me jače.

Jebala sam ga jače, daščući, stenjući, cvileći. Jedna ruka mu se uvukla u kosu i stegnula čvrsto u šaku isto kao i njegova.

– Tako je, sunce, nabij se – stenjao je dok sam se micala. – Jebote. Fantastično. Hoćeš mi ga dati?

– Da - šapnula sam, i ruka mu je pustila sisu i spustila se dolje između nas.

- Onda mi ga daj – naredio je.

Palac mu je dotaknuo moj klitoris i to je bilo to.

Nabila sam se dolje i pritisnula svom snagom. Glava mi se bacila unatrag, leđa se izvila i kriknula sam, razlijećući se na sve strane.

– Jebeno nevjerojatno – čula sam hrapav Raidenov glas.

Onda sam bila na leđima, Raidenovi kukovi zabijali su se u moje a ja sam ga primala, još uvijek svršavajući, moji udovi su ga vukli dolje, moja ruka još uvijek u njegovoj kosi. Podigla sam kukove da mu dam više i nakon što sam svršila, gurajući lice u njegov vrat.

– Jebi me jače, mili - dahnula sam. Ruka mu je povukla moju kosu, ali lice mu je ostalo zariveno u moj vrat a kurac se zabijao jako i duboko.

Onda sam osjetila kako mu se zubi žarili u moje meso dok su prsti stezali kosu. Zacviljela sam kad me udarila bol pomiješana s užitkom i preplavio konačni val čistog blaženstva.

Raiden se zabio do samog korijena. Osjetila sam kako svršava, i istovremeno je tako duboko zarežao u moj vrat da mi se učinilo da je vibracija zatresla krevet.

Držala sam se i uživala dok se moje tijelo trzalo u skladu s njegovim posljednjim udarcima, jednom, dvaput, i još jednom, dok mu se konačno orgazam nije utišao i pokreti se smanjili, i on je ostao duboko unutra.

Nije me milovao, nije me ljubio po vratu. Nije ništa rekao, kao ni ja. Samo sam ležala držeći ga, osjećajući kako smo spojeni, u mom krevetu. Sve što smo upravo radili, što je tražio od mene, što je to značilo, kako sam mu vjerovala. Vrijedilo je. Raiden je učinio da to vrijedi.

Potpuno.

Bilo je predivno.

Nevjerojatno.

Prekrasno.

Onda je postalo još ljepše, jer mi je Raiden u uho šapnuo, – Odmah se vraćam – i klizeći usnama preko moje čeljusti se polako, jako polako izvukao.

Čim se podignuo pokrio me je pokrivačem, pa se otkotrljao s kreveta. Legla sam na bok i skupila se gledajući ga kako odlazi u kupaonicu.

Ležala sam opuštena, zadovoljena, nisam ni znala da se čovjek može tako dobro osjećati. Razmišljala sam kako sam se upravo bila skinula i gola kao od majke rođena poševala se s prekrasnim potpuno obučenim muškarcem i svršila tako žestoko da mi drugi orgazam možda neće zatrebati ovog desetljeća.

Zbog toga sam se široko osmjehnula, i tako me Raiden zatekao kad se vratio u sobu.

Kad je vidio taj osmijeh, te predivne oči su postale tople, cijelo lice se smekšalo i Raiden Miller u mojoj spavaćoj sobi nasmiješio se natrag.

Onda mi je dao još toga lijepoga.

Stao je pored kreveta i učinio nešto izuzetno, nešto što nikada neću zaboraviti.

Nije bilo isto, ali je i bilo. Dok sam ja gledala, Raiden se polako skinuo. Dajući mi ono što sam ja njemu dala, čineći uspomenu još boljom, uspomenu na to kako sam mu vjerovala, vjerovala da će se brinuti za mene, da će mi dati ljepotu.

Spustio je koljeno na krevet, podigao pokrivač, uvukao se pod njega i privukao me u zagrljaj.

Ležali smo na bokovima, okrenuti jedno prema drugom, moje ruke oko njega, glava gurnuta pod njegovu bradu, čelo na njegovom vratu, obraz na ključnoj kosti, čula sam i osjetila njegovo duboko, – Si dobro?

– Hm... ovaj nivo dobroga još nije izmjeren, tako da je zasada ostao nedefiniran, pa je odgovor da, ali riječ je kriva.

Ruke su mu se stegle i tijelo mu se zatreslo.

Blesavo, nastavila sam blebetati. – Sutra ću pisati Websteru. Moj prijedlog za rječnik bit će nenadjeviv.

Raidenovo tijelo se još jače zatreslo.

Potrošila sam zalihu gluposti. Taj orgazam je istjerao van ostatak, pa sam zašutjela i mazila se s Raidenom.

Smirio se, i osjetila sam pokret njegovog vrata kad se nagnuo i poljubio mi vrh glave. – Cura mi je žestoko svršila.

Bome jest.

– Aha – šapnula sam.

– Čini mi se da ti se sviđa kako seja volim igrati – primijetio je.

Nije bio u krivu.

Nisam odgovorila. Samo sam se prigrllila bliže.

– Da, sviđa joj se – promrmljao je u moju kosu, i čula sam osmijeh u njegovu glasu. Ali osmijeha je nestalo kad je završio s hrapavim, – Moja nagrada.

To je bilo drugi put da je to rekao, ali nisam ništa pitala, najviše zato jer sam imala osjećaj da će mi sam reći što to znači, kad dođe vrijeme.

Utihnuo je zajedno sa mnom.

Grllili smo jedno drugo, i Raiden se pomaknuo samo jednom. Podignuo je ruku i vršcima prstiju nježno prešao preko mog vrata na mjestu gdje me je ugrizao, a onda me ponovo privukao u zagrljaj.

Bilo je nešto u tom dodiru. Nešto značajno. Nešto što nisam bila sasvim sigurna da razumijem, ali mi se sviđalo. Ostala sam tiho, nisam postavljala pitanja. Nisam htjela pokvariti raspoloženje, previše sam uživala u njegovom nježnom dodiru.

Nakon nekog vremena, zbacila sam glavu a on je spustio svoju da bih mu mogla vidjeti oči.

Te oči.

U mom krevetu.

Gledaju me.

Pustila sam da se to upije prije nego sam ga upitala nešto važno.

– Jesi za sladoled?

– Aha – odgovorio je, usnama koje su se povijale u osmijeh.

– Sama radim preljev od karamela – povjerala sam.

– Onda i te kako – odgovorio je, sad se široko osmjehujući.

Podigla sam glavu, dotakla njegove usne svojim i rekla, Idemo.

Podignuo se zajedno sa mnom i pokrivačem tako da sam ostala pokrivena, što mi je opet bilo drago.

Navukao je traperice na голу kožu.

Prokopala sam po krevetu i našla i navukla svoje hlačice i majicu od pidžame, također bez donjeg rublja.

Otišli smo dolje i počeli zagrijavati karamel koji je na kraju zagorio.

To se dogodilo zato što sam slažući sastojke za sladoledni kup izvukla limenku šlaga u spreju.

Raiden ju je ugledao.

Zato mi je karamel zagorio.

No ja sam završila gola na leđima na kuhinjskom stolu i dobila još jedan orgazam koji je bio čisti Raiden: njegove ruke, njegove usne, njegov jezik, i nešto šlaga.

Bilo je bolje od i jednog sladoleda koji sam ikad probala.

Puno bolje.

Knjigoteka

POGLAVLJE 13

TAKVA VRSTA LJUBAVI

Slijedećeg jutra...

Stajala sam u kuhinji u pidžami, slažući kriške jabuke posute cimetom na tijesto biskvita sa kavom, kad sam naslutila pokret u uglu oka.

Okrenula sam glavu.

Raiden je bio tu.

Nisam se iznenadila. Bila sam čula vodu u kupaonici malo ranije.

No bio je to užitak, jer je na sebi imao samo traperice, seksi razbarušene kose, očiju snenih ali toplih dok mi je prilazio.

Nasmiješila sam se. – Dobro jutro, mili.

Njegov pozdrav bio je bolji.

Nije ništa rekao, samo je namjestio svoje veliko tijelo uz moja leđa i omotao me rukama, spustio glavu i poljubio me u rame.

Da, puno bolje od mog pozdrava.

Njegova pikava brada naslonila se na moje rame i znala sam da gleda u moje ruke kako slažu kriške jabuke.

Dokaz mi je bilo kad je glasa malo promuklog od pospanosti progundao, – To dobro izgleda.

– Kolač od kave s jabukama i cimetom – rekla sam.

– Isuse – promrmljao je, zvučeći malo zaprepašteno, možda i zbog gomile posuda i sastojaka raširenih posvuda nakon pripreme biskvita.

Najednom sam postala napeta, nervozna, i požurila sam objasniti. – Nije to, jel, tako... svaki dan, samo sam se osjećala raspoložena za nešto malo...

O Bože! Nisam smjela potegnuti odmah tako komplicirani kolač, za kojeg su trebali sati i toliko posla oko pripreme.

Gdje mi je bila pamet?

– Posebnije – rekla sam bijedno, misleći kako sam se pre naglila.

Raiden mi je odmah dao na znanje da ne misli da sam se pre naglila.

Jedna od njegovih ruku oko mog struka se podigla i obavila oko mojih prsa. Privukao me je čvrsto, i ovaj put poljubio ispod uha.

– Nisam ga još kušao, ali već znam da će biti savršen – šapnuo mi je u uho, i ja sam se opustila naslonjena na to čvrsto tijelo.

Stisnuo me je pa pustio, a ja sam mu rekla, – Kava je gotova. Šalice su u ormariću iznad vrča.

Pustio me je, ali tako da me je pomilovao po koži prsiju i struka.

Uzeo je šalicu i točeći si kavu upitao, – Trebaš ti još malo?

Zaglađivala sam gornji sloj biskvita preko jabuka i odgovorila, – Aha.

Donio je vrč kave do moje šalice i natio, pitajući, – Vidim da piješ s mlijekom. Da dodam malo?

– Da, srce. U hladnjaku u vratima.

Dohvatio je iz hladnjaka vrhnje za kavu s okusom vanilije i dodao malo u moju šalicu.

Raspoređivala sam gornji sloj mješavine brašna, maslaca i šećera koji će pečenjem postati hrskav i razmišljala kako je to famozno. Ja pečem kolače, Raiden mi toči kavu. Kao pravi par, makar smo samo dvaput izašli.

Možda je Raidenovo sporo zapravo sasvim dobro.

Naslonio se bokom na radnu plohu dok sam ja ubacivala kolač u pećnicu pa otišla oprati ruke nad sudoperom.

– Šta imaš u planu danas? – upitao je dok sam brisala ruke. Prišla sam mu bliže, uzela svoju šalicu i naslonila se na radnu plohu pored njega.

Otpila sam gutljaj i odgovorila, – Vodim baku na mah jong, pa idem do svog skladišta u gradu, ako će me policija pustiti unutra. Moram pogledati što je ostalo iza Heather, ima li neisporučenih narudžbi. Moram poloviti konce.

– Ako treba, mogu nazvati Joea da te pusti unutra – ponudio je, a ja sam se nasmiješila.

– Mislim da će sve biti u redu, ali javit ću ti.

– Dobro, zlato.

– A što ti imaš danas u planu? – ponovila sam njegovo pitanje. Popio je kavu i spustio šalicu. – Željezarija, pa natrag ovamo, ugraditi nove brave. Onda moram u Denver riješiti neka sranja. Dvije kratke rečenice, ali puno sadržaja.

– Nove brave za mene? – pitala sam.

– Brave su ti nikakve – odgovorio je.

– Ali...

– I, Hanna, dobro da si me podsjetila. Jučer si mi otvorila kad sam došao, a nisam čuo otključavanje.

Obrve su mi se zbunjeno skupile.

– Pa... bila sam doma. – Rekla sam nešto što je već očito i sam znao.

– Bila si sama doma. Trebaš zaključavati vrata.

– Raiden...

– Ne - prekinuo me je. – Pokušavam ignorirati pomisao da si spavala s otključanim vratima. Dovoljno je loše što su otključana dok si budna.

– Ali živim u zabiti – podsjetila sam ga. – Tu nitko ne dolazi. Nitko ni ne zna da tu ima nečega. Ako netko i dolazi, čujem ga.

– Boli me kurac. Kladam se da nemaš oružje. Brava ti je totalno sranje i ne bi zadržala nikoga tko ima najosnovnije znanje o bravama ili snage za slabiji udarac. Mora se staviti nova brava. Provjerit ću i stražnja vrata, vjerojatno ćeš trebati dvije nove brave. A kad si kod kuće, zaključavat ćeš obje.

– Odrasla sam u ovoj kući, Raiden, živim tu cijeli život. Znam da je...

Začepila sam kad mu se ruka obavila oko mog vrata i kliznula u kosu, povlačeći prema gore tako da sam se popela na prste dok se on sagibao prema meni, i vidjela lice koje više nije bilo meko od pospanosti. Oči su mu bile oštre i stroge a čeljust stegnuta.

– Zaključavat. Češ. Vrata. - zapovjedio je.

– Okej – odmah sam šapnula, pa me pustio.

Spustila sam se natrag i pokušala prikriti nelagodu koju sam osjetila na taj prizor davanja zapovijedi potkrijepljen fizičkom silom.

- Hanna – pozvao me je.
- Mm-hm promumljala sam u šalicu.
- Zlato, pogledaj me u oči.

Podigla sam pogled prema njemu.

– Ja znam šta vreba vani. Želim znati da to tebi ne prijete. Ako se neko sranje može lako dogoditi, onda i hoće. Nije vjerojatno da će kriva osoba zalutati niz tu cesticu i doći do tvoje kuće. Ako se to ipak dogodi, želim da imaš pet minuta da pozoveš 911 i budeš na sigurnom, umjesto da saznaš kakvih sranja vani ima. Kužim da ti je nelagodno razmišljati o tome, tu sekundu koja ti treba da zaključaš vrata. No živjeti s posljedicama nehaja bilo bi ti puno gore.

Imalo je smisla.

Bilo je i slatko da se brine za mene i želi me zaštititi.

Međutim.

- Mogao si mi to objasniti i bez da me grabiš i vičeš kao boksački trener - rekla sam.
- Jesi li me shvatila ozbiljno?
- Jesam – odgovorila sam, i s oklijevanjem dodala, – ali na način koji mi se nije svidio.
- Onda se drugi put nemoj raspravljati – odvratio je.

Trepnula sam.

Otpio je kavu prije nego je upitao, – Koliko dugo se peče taj kolač?

Otvorila sam usta, zatvorila ih, i ponovo ih otvorila, – Skoro sat vremena.

Raiden je bacio pogled na sat na mikrovalnoj pa uzeo šalicu iz moje ruke, spustio je na radnu plohu, uzeo me za ruku i povukao prema vratima, mrmljajući, – Onda ću tebe pojesti prije kolača.

Bradavice su mi počele bridjeti i malo sam posrnula, ali Raiden nije primijetio.

Povukao me za sobom uz stepenice do spavaće sobe, i prije nego sam mogla razmisliti o bilo čemu, našla sam se natrag u krevetu. Pidžama je nestala, njegova usta su bila na meni i nisam mogla misliti o ničemu osim o tome kako je nevjerojatno dobar s ustima.

Pojeo me prije kolača.

A ja sam svršila prije kolača.

Kasno poslijepodne, istoga dana...

Zazvonio mi je mobitel i ja sam ga dohvatila. Pisalo je da me zove Raiden. Oklijevala sam prihvatiti poziv.

Znala sam u čemu je problem.

Nije mi se svidjelo kako su se stvari jutros drastično preokrenute. Nije mi se svidjelo što mi Raiden nije dozvolio da porazgovaramo o tome, pa ni to što sam mu dozvolila da mi skrene pažnju. Da i ne spominjem da kasnije nije bilo vremena, a još više, nisam se usudila više naćinjati temu.

To što je učinio nije bilo u redu. Nisam željela misliti o njemu kao da je grubijan. A stvarno nisam željela misliti o sebi kao o ženi koja trpi grubost zato što želi zadržati čovjeka svojih snova. Čovjeka koji je dao dosta indikacija da je takav, uz puno drugih problema za koje sam govorila sebi da ih mogu progutati.

Zaključila sam da mi treba vremena da razmotrim djelu sliku.

Svejedno, budući da sam idiot (jer ipak je ovo bio *Raiden Miller*), prihvatila sam poziv i stavila mobitel na uho.

- Hej – pozdravila sam.

– Hej, srce – rekao je on, a moja utroba se rastopila.

Eto ga opet. Napravio bi nešto predivno, kao nazvao me ‚srce‘ i ja sam zaboravila da nije sve baš super.

– Gdje si? – nastavio je.

– Doma – odgovorila sam.

– Sve bilo u redu u gradu? – pitao je.

– Začudo, ili možda i ne toliko čudno, jer je imala dva posla i za oba bila lijepo plaćena, Heather je obavila sve što je trebala. Bit će gnjavaža nanovo slagati pošiljke, ali zasad je sve u redu.

– Odlično – promrmljao je. – Upravo izlazim iz Denvera. Bit ću doma za nekih četrdeset minuta. Dođem po tebe, pa idemo na večeru kod Rache.

– Ah... već sam stavila peći pile.

– Dobro, evo me za tri četvrt sata.

Nisam ga baš eksplicitno pozvala na večeru, ali on nije baš eksplicitno mario za to.

– Raid... počela sam, ali me prekinuo.

– Vidimo se brzo.

I prekinuo.

Ostala sam zuriti u telefon.

Dobro onda, razgovarat ćemo za večerom, i obećala sam sama sebi da ćemo doista *razgovarati*.

Sredila sam stvari u kuhinji. Nakon toga, otvorila sam bijelo vino i natočila si čašu, uzela vunu i otišla na prednji trijem.

Ljuljala sam se ustranu na ljuljački, jedne noge povijene ispod sebe. Bedro mi je bilo naslonjeno na stražnji naslon, a ljuljali su me prsti druge noge na drvenom podu trijema. U krilu mi je bio započeti pokrivač i vuna, a kroz prozor dnevne sobe čula se Carole King kad je džip zabrujao na prilazu.

Gledala sam ga, prikupljajući snagu volje za ono što sam si obećala, dok je Raiden iz terenca izvlačio svoje dugo tijelo zapakirano u svijetlo smeđe cargo hlače, usku tamno zelenu majicu i čizme. Nastavila sam prikupljati snagu volje dok se on polako uspinjao stubama, gledajući me, da bi stao na rubu trijema.

– Hej - pozdravila sam ga.

– Hej – rekao je on tako da je ta jedna riječ zalepršala kroz prostor i omotala me toplinom i mekoćom poput jednog od mojih pokrivača.

Prestala sam prikupljati snagu volje.

Krenula sam i zaustila, – Hoćeš... – Ne miči se.

Zaustavila sam se jer je u njegovom glasu bilo zapovijedi, ali drugačije. Kao što je rekao ‚hej‘, samo više. Puno više. Ostala sam gdje jesam, gledajući u njega, osjećajući se čudno ali jako jako dobro čudno.

Kad je ostao nepomičan, samo gledajući u mene, tiho sam ga upitala, – Zlato, jesi dobro?

Pogledao me u oči. Tijelo mu se nagnulo tako da se naslonio na stup nadstrešnice trijema. – Ti, točno ovako. Svaki muškarac bi se borio do smrti za privilegiju da se tome može vratiti svaki dan.

Dah mi se istisnuo iz grudi kao da je Spot skočio na mene.

Raiden nije bio gotov.

– Još bolje, ona te prihvati takvog kakav jesi, i onda ti napravi kolač s kavom i jabukama i ne štedi na hrskavim mrvicama koje su najbolji dio. I sve to u čast toga što si joj dao svoje povjerenje i što ti ga je ona dala za uzvrat.

Suze su me počele peći u grlu i u očima, pa mi je glas bio promukao kad sam rekla, – Raiden.

– A znaš da je učila od none Mildred, pa će to pile u pećnici biti božanstveno.
Bilo je, totalno. Bakica me naučila sve što je znala, a ni moja mama nije bila loša kuharica.
– Molim te prestani – zatražila sam.
Nije.
– Borio bi se do smrti, Hanna.
Progutala sam suze i upozorila ga, – Ako ne prestaneš, rasplakat ćeš me.
Zašutio je, ali se nije pomaknuo. Ostao je stajati i gledati me.
Pa sam upitala ono što sam bila zaustila prije. – Hoćeš li pivo, mili?
– Budem si uzeo sam.
– Okej.
Odgurnuo se od stupa i otišao u kuću.
Nisam se usudila razgovarati s njim o onom što me zabrinulo jutros.
Ne. Zapravo mi to nije bilo ni palo na pamet.

Te noći...

Raiden je sjedio na svojim potkoljenicama, a kukovi su snažno trzali. Ja sam ga objahala, okrenuta leđima njegovom trbuhu, njegove ruke su me obuhvaćale i dodirivale sa svih strana.

Raspadala sam se.

Njegova ruka je kliznula preko mog trbuha, i ne razmišljajući moja ju je ruka dohvatila i pogurnula gore.

Njegova ruka je opet kliznula niže, noseći moju ruku sa sobom.

Gurnula sam je gore.

Ruka mu se umirila pa kliznula ustranu, dolje i unutra. Moja ruka je još uvijek bila na njoj, pa sam osjetila kako mu je srednji prst pritisnuo u krug. Kukovi su mu se podigli, napunio me je, glava mi se trgnula unatrag, stenjanje se uzdiglo iz grla i sve se raspalo.

Dvadeset minuta kasnije...

Gola u Raidenovom zagrljaju, privinuta blizu, oči se sklapaju, blizu sna.

– Šta je to bilo? – njegov glas je zabrujao kroz mene.

– Što? - promrmljala sam.

– S tvojim trbuhom, sunce.

Trepnula sam u mraku, najednom potpuno budna. – Um... molim?

– Želim te cijelu, Hanna. Imaš nekih problema da diram tvoj trbuh?

O Bože.

– Uh... - promumljala sam ali nisam više ništa rekla.

Raidenovo tijelo se napelo i pritisnuo me tako da sam se odjednom našla na leđima, a njegova sjena se nadvila nada mnom.

Protisnuo je, – Jebote.

– Što?

– Ne želim to ni pitati, ali jel to neki kreten radio nešto sjeba-no s tvojim trbuhom?

Bila sam potpuno zbunjena tim pitanjem pa sam ponovila – Što?

– Sunce, ako ti to ne želiš, nećemo to raditi, ali rekoh ti, želim te cijelu, i to uključuje i da svršim po tebi. Hoće li ti to biti problem?

Nisam odgovorila. Glavu mi je ispunila slika Raidena kako svršava po meni, i kako ću moći gledati, i kako bih sad najradije to odmah vidjela.

– Hanna – pozvao me je.

– Što? – pitala sam dekoncentrirano.

Ruka mu je obuhvatila moju bradu. – Sunce, reci mi – nježno me ali i usrdno pitao.

Bože, bio je zlatan i totalno je promašio loptu.

Tako da sam izvalila, – Imam trbuščić.

Vidjela sam kako se sjena njegove glave trznula kad je upitao, – Šta imaš?

Ovo uopće nije bilo zabavno.

Ali nisam ga mogla ni pustiti da misli kako je neki, kreten radio nešto ‚sjebano‘ s mojim trbuhom.

– Pa ono... da, tamo nisam tako, *zategnuta* kao što si ti, jel... zategnut... ili bolje reći *definiran*, pa... posvuda.

– Pa?

Trepnula sam u mrak.

– Pa? – ponovila sam.

– Da, šta onda?

Nisam znala što reći na to pa sam šutjela.

Raiden nije.

Čudnim glasom me upitao, – Jel' me zajebavaš?

Ni na to nisam znala odgovoriti. Znala sam da ga ne zajebavam, ali nisam znala oko čega on to misli da ga zajebavam.

– Pa, ne – odgovorila sam, i najednom je njegova sjena nestala a krevet se zaljuljao zato što je njegovo krupno tijelo palo na leđa pored mene.

– Isuse, žene su jebeno ćaknute – obavijestio je strop.

Povukla sam pokrivač do grudiju, podigla se na lakat i okrenula prema njemu.

– Molim?

Osjetila sam njegov pogled u mraku. – Sunce, muški vole pičku – izjavio je.

– Okej – rekla sam polako.

– Žena mora dobro mirisati i mora se brinuti za sebe. Pod time mislim, mora prati kosu, brijati noge i istaknuti, štogod već ima za istaknuti. Može to biti odjeća, šminka na licu, kako se kreće, nije bitno. Ako ona to radi i ima dobru pičku, muški ne mare za ostalo i uživat će u svemu što omata taj paket.

Nisam se bolje osjećala zbog toga i to sam mu pokazala s neuvjerenim, – U redu.

Raiden se podigao na lakat da me pogleda u lice, drugom rukom me hvatajući za struk i privlačeći bliže.

– To možda nije potpuna istina – nastavio je. – Neki muški vole velike sise, drugima se fućka za sise i vole okrugle guze. Neki žele duge noge. Neki žele male ženske koje mogu štititi ili im se čini da bi njima mogli dominirati. Ali u osnovi svega je pička.

Ovo mi *definitivno* nije pomagalo, pa sam pitala, – Znači, ako je žensko, muškarac će to htjeti poševiti?

– Ne, to znači da muškarac neće jebati ništa šta mu se ne sviđa. Žena bi si trebala utuviti u glavu da ako dobije kurac, njemu se sviđa to u šta ga gura.

No, to je svakako bilo jasno, makar malo vulgarno, i opet sam ostala bez odgovora.

– Hanna, sunce – glas mu se smekšao a ruka privukla bliže, – šta hoću reći, sviđa nam se ono što nam se sviđa, privlači nas to što nas privlači, i ja te ne bih jebao da ne želim to što mi ti daješ. Sve što mi daješ. Zgodna si. Fino mirišeš. Noge su ti jebeno famozne. Imaš super sise. Zategnuta si i u formi a mekana na pravim mjestima i meni se to sviđa. A uz to si i slatka, draga i tako smiješna da je to savršeno. Sve to.

Okej, to je pomoglo.

Po prvi put nakon dosta vremena sjetila sam se žene s kojom sam ga vidjela, male mršave minice.

– Znači ti, ovaj, tebi se sviđaju visoke i zaobljene, ne male i mršave?

– Ne, ja volim sise i kosu, kako god, ali ono što mi je važno, što me najviše uzbuđuje, su miris i osobnost. Možeš misliti da serem ali to je istina. Ti imaš sve to, ali još imaš i te noge i ne moram si lomiti leđa da dođem do tvojih usta, to je veliki bonus.

Sad sam se bolje osjećala pa sam se nasmiješila.

Raiden mora da je to nekako vidio u mraku jer se nagnuo prema meni, spustio me na leđa i ponovo se nadvio nada mnom.

– Znači prestat ćeš s tim glupostima oko trbuha?

– Aha – odgovorila sam.

– Imam te cijelu? – bio je uporan.

– Da, mili – obećala sam,

– Možda da mi to pokažeš – predložio je i titraj je prošao mojim preponama.

– Okej – dahнула sam.

– Raširi, Hanna.

Raširila sam noge uz mali preliminarni trzaj užitka.

Raiden je spustio položeni dlan između mojih dojki, kliznuo njime dole preko mog trbuha i niže.

Bokovi su mi se podigli i ugrizla sam se za usnu.

Pomaknuo se ustranu i promuklo naredio, – Omotaj rukom moj kurac, sunce. Drkaj ga dok se ja igram s tvojom mačkicom.

Spremno sam ga poslušala.

Ja sam svršila prva.

Pet minuta kasnije Raiden je pomazao moj trbuh.

A ja sam gledala.

Nakon što sam se oprala, zaspala sam s njim iza leđa, a velika ruka mu je bila na mom trbuhu.

Utonula sam u san misleći kako je to dobra vijest za moju ljubav prema sladoledu. Volim svoj trbuščić i zadržat ću ga.

Tog petka poslijepodne...

Bakica je sjedila na svom dvorišnom trijemu, podignutih nogu, zatvorenih očiju. Odvukla sam joj naslonjač do ruba trijema, tako da je bila okupana suncem.

Na daljnjem kraju dvorišta bio je Raiden, gurajući kosilicu čiji je motor zujao.

Raširila sam gomilu pokrivača po bakinom namještaju i slagala ih, vezivala i označavala satenskim vrpčama iz košare.

Spot je ležao na podu s unutrašnje strane mrežastih vrata, zagonetnog izraza proučavajući moje pokrete. Nisam bila sigurna želi li da ga pustim van, da ga pomazim, ili bi mi volio malo pustiti krv.

Bakina kuća bila je u stambenoj četvrti, dva bloka od zadnjih poslovnih zgrada, u sporednoj ulici. Veliki grad je bio ponešto udaljen, nismo bili baš predgrađe ali ni predaleko, pa je bilo divljih životinja, ali ne velikih. Spot nije mogao lako postati nečiji plijen, ali ga ipak nismo puštali da sam luta, za svaki slučaj.

To ga baš nije činilo sretnim, pa sam sumnjala da je vjerojatnije da me proučava i planira puštanje krvi.

– Vidim da se moja zlatna curica odlučila igrati sa vatrom – rekla je baka zatvorenih očiju.

Zategnula sam mašnu na pokrivaču i pogledala prema njoj.

Onda sam pogledala Raidena u trapericama, sada oznojenoj majici i starim tenisicama, kako kosi travu.

Pogledala sam opet baku.

– Aha – rekla sam tiho.

– Mm hm – rekla je neodređeno.

– Nije na meni da pričam o tome što mi je ispričao o sebi, bako, ali imala si pravo. Opasan je.

– Znam to, *chere* – odgovorila je.

– Ali je i vrijedan rizika – dovršila sam.

Oči su joj se otvorile i pronašle me.

– Priča se po gradu, i to puno. Čudi me da ti i taj dečko još niste primili pozivnice da budete počasni gosti na paradi u čast vašeg uparivanja, koliko su svi izvan sebe što lokalni junak izlazi s najslađom curom u gradu.

Znala sam da se brine. Htjela sam da zna da sam jako na oprezu, ali nisam mogla zaustaviti glupi osmijeh koji mi se pojavio na licu.

Baka još nije bila gotova.

– Oni koji znaju za to što gori u njemu, njegova mama i sestrice, oni imaju ogromno povjerenje u tebe. Rachele praktički planira jelovnik za vaše vjenčanje, a Ruthie Miller gundža što je zatvoren dućan s biciklima, jer je htjela sinu kupiti bicikl da se može okolo voziti sa svojom curom.

Vijesti da su gospođa Miller i Rachele odobravali nasu vezu toliko me razveselila da sam se morala ugristi za usnu da se ne nacerim do ušiju.

Osjetila sam kako je bakin pogled postao oštrije i osmijeh mi je izbljedio.

– Nemoj fantazirati. Ta se stražnjica neće popeti na bicikl da bi s tobom išla po salatu za večeru. Prije će ga dignuti u zrak na nekoj vojnoj vježbi.

To je bilo točno. A bilo je i malo smiješno.

Suspregnula sam smijeh i rekla, – Znam, bako.

Glas joj je postao ozbiljan i oštar. – Nemoj to shvaćati olako, dijete. Znala si za opasnost, svejedno si se odlučila, preuzela si posao i sad ljudi računaju na tebe. Njegova mama, sestra, ja, grad, i najvažnije, *on*.

Zabavljenost je nestala. Gledala sam je u oči i kimnula glavom.

– Ponosim se tobom – rekla je, i zvučala kao da to doista misli.

Srce mi se zagrijalo, ali glas mi je bio malo drhtav. – Hvala, bako.

– Ponosim se, ali to ne znači da se ne brinem. Vatra će postati vrela, *chere*. Odabrala si. Napravi što god treba da izdržiš to.

Kimnula sam.

– Nadam se da ću doživjeti da to vidim – nastavila je a moje srce se steglo.

– Bakice...

– Jednu stvar želim prije nego što umrem: želim znati da ćeš ti nastaviti sigurna i sretna. Taj dečko može ti pružiti oboje, ako te ne uništi pri tome. Nadam se da ću doživjeti da vidim da se on izborio s tim plamenom i pružio mojoj curici sigurnost i sreću.

– Rasplakat ćeš me – upozorila sam je.

– Boudreauxovi ne plaču, zlato. Znaš to i sama. A pogotovo ne na svom trijemu na suncu.

Uvukla sam duboki dah kroz nos i opet kimnula.

– Bit će dobrih trenutaka, Hanna. Napuni se njima, dobro ih zapamti, jer kad dođu loši trenuci trebat će ti – savjetovala je.

– Jako me plašiš – rekla sam joj.

– Boudreauxovi ne pokazuju strah. A pogotovo ne na svom trijemu na suncu.

Izbjegavala sam njen pogled spuštajući zapakirani pokrivač i uzimajući drugi.

– Slušaj svoju baku, zlato – naložila je.

– Slušam rekla sam, tresući pokrivač prije nego što ću ga složiti.

– Glavu gore, kontroliraj suze i strah, i bit ćeš u redu – rekla mi je.

– Okej – odvratila sam.

– Ponosim se tobom, *chere* – Šapnula je.

Pogledala sam je i nasmiješila se. – Volim te, bako.

– Znam, dijete. Što misliš što me drži na životu? Takvu ljubav nije lako ostaviti. Takva te ljubav veže i kad si već davno trebao otići.

Isuse Bože.

Suze su me pekle. Spustila sam pokrivač i prišla joj. Privukla sam njeno sitno, koščato tijelo u zagrljaj i stegnula koliko sam se usudila.

Zagrlila me je natrag.

Onda me odgurnula, zahtijevajući, – Trebam još čaja. Donesi i za svog dečka. Dehidrirat će.

Sabrala sam se, pošla obaviti zatraženo i otkrila da sam bila u pravu. Spot je vrebao krv, ne maženje. Sekunde kad sam prešla prag skočio je sikćući na moje gležnjeve.

Stala sam i pogledala ga. – Ne možeš me prevariti, mali. Znam da me voliš.

Podigao se na stražnje šape, ponovo siknuo, udario me po nozi pa se trznuo unatrag. Odgegao se niz hodnik i nestao.

Otišla sam u kuhinju, razmišljajući kako su mi dani ispunjeni radom a večeri Raidenom. Morala sam pronaći neko vrijeme za razgovor s KC, da joj ispričam ono što sam mogla i dobijem još potpore za borbu s vatrom, kad za to dođe vrijeme.

Jer bez obzira kako je bilo dobro, a bilo je doista dobro, iza svega me čekala spoznaja da će to vrijeme doći. Znala sam to jer sam to osjećala, i zato što mi je to najavila moja mudra baka.

Morala sam biti spremna.

POGLAVLJE 14

OPRŽENA

Nedjelja uvečer...

Parkirala sam svoj Nissan Z pored Raidenovog Jeepa, izašla van i na prstima otrčala do stuba sa strane kuće.

Prethodnog jutra je rano otišao po nekom neočekivanom poslu, što je bilo bez veze, ali je nazvao prije sat vremena i rekao mi da dolazi i neka ga dočekam u brvnari.

Bila su to skoro puna dva dana bez Raidena, prvi put otkako smo zajedno.

Trebala sam iskoristiti to vrijeme i nazvati KC, ispričati joj što se zbiva i pojačati si zaleđe. Još i više, trebala sam nazvati svoju trudnu prijateljicu i saznati je li kod nje sve dobro. Imala je malo djeteta, muža koji je puno radio, veliku kuću i volontirala u tri dobrotvorne udruge.

Kako smo obje bile zauzete na sve strane, nije bilo čudno da se ne čujemo danima, ponekad i tjednima. Ali sad se doista puno toga dešavalo na obje strane, i trebale smo se čuti.

Ali nisam se javila. Ne znam zašto.

Možda sam previše cijenila to malo vremena što sam imala. Možda sam samo bila idiot.

Uspinjući se uz stube čvrsto sam odlučila da ću je nazvati sutradan.

Pokucala sam na vrata i viknula, – Ja sam! – pa okrenula kvaku i ušla.

Raiden je bio u svojem takozvanom kuhinjskom prostoru u cargo hlačama, čizmama i uskoj majici.

Zatreperilo mi je u trbuhu. Nasmiješila sam se i pozdravila ga – Hej – okrećući se i zatvarajući vrata za sobom.

Okrenula sam se natrag, vidjela da se okrenuo prema meni i taman zakoračila prema njemu kad je rekao – Stani.

Zastala sam i nakrivila glavu.

– Je li sve u redu? – upitala sam.

– Ne miči se dok ti ne kažem da se pomakneš, a onda učini točno ono što ti kažem.

O moj Bože.

Bio je raspoložen za igru.

Istog trenutka sam osjetila kako se močim među nogama, srce mi počinje udarati i svaki djelić kože počinje bridjeti.

Naslonio se natrag na radnu plohu, prekriživši ruke na prsima, pogledom prelazeći preko mene. Sad su se i bradavice napele, i doista sam se čudila i divila što mi može učiniti s par riječi i pogledom preko sobe.

Prolazile su sekunde, a moj dah je postajao teži.

Najednom je upitao, – Vjeruješ li mi?

– Da – odgovorila sam smjesta.

– Onda se spusti na sve četiri, zlato, dođi k meni i to polako.

O Bože.

Nisam znala mogu li to. Nisam znala zašto, ali nisam znala mogu li to učiniti.

Gledala sam ga u oči.

– Raiden – šapnula sam.

– Vjeruješ li? – ponovio je.

Progutala sam knedlu prije nego sam kimnula glavom.

– Sve četiri, Hanna. Polako.

Zatvorila sam oči govoreći sama sebi da je to Raiden. On me ne bi ponižavao. On me ne bi ismijavao. Mogu mu vjerovati da će me on povesti do nečeg dobrog.

Onda sam učinila kako je zatražio, i došla do njega na rukama i koljenima.

Kad sam došla blizu, on se pomaknuo, spustio ruke i otišao prema krevetu. Slijedila sam ga stegnuta želuca, zbunjena, nesigurna da mi se ovo sviđa, s riječi, pasijans' na vrhu jezika.

Stao je uz rub kreveta.

Stala sam na korak od njega, povinutog vrata, gledajući ga.

– Bliže dođi, Hanna, i podigni se na koljena – naredio je.

Boreći se s otporom u sebi, prišla sam mu i podigla se. Još uvijek sam ga gledala u oči ali sad mi je lice bilo u razini njegovih prepona.

Okej, to bi moglo biti bolje.

Možda.

Ruke su mu se spustile na pojas ali su mu oči ostale na mojima dok se oslobađao.

– Ruke na moje kukove, i daj mi usta, zlato – zatražio je.

Okej, to je bilo bolje.

Poslušala sam. Otvorila sam usta, ali nisam mu ih dala. Sam ih je uzeo, klizeći unutra.

Da, ovo je bilo bolje. Toliko bolje, da sam zastenjala oko njegovog kurca.

– Jebote, mojoj curi se sviđa moj kurac – zarežao je, klizeći unutra i van. – Stavi ruku u šorc, Hanna. Diraj se dok mi pušiš.

Okej. Da. Totalno.

Ovo je bilo bolje.

Ostavila sam jednu ruku na njegovom kuku, a drugom sam raskopčala hlačice i gurnula je unutra. Zastenjala sam ponovo kad su prsti dotakli vlažnu, klizavu kožu.

Sisala sam, lizala, stenjala, dirala se, moji bokovi su se propinjali i gurali u prste. Bilo je dobro, jako dobro, izvrsno, i upinjala sam se jače, vukla ga prema sebi.

– Nježno – rekao je Raiden promuklo. – Ako te jebem u usta, mora bit nježno.

Moja usta su vukla svom snagom, oči se podigle njegovima, zastenjao je, – Jebiga – i počeo nabijati.

Da.

Obrađivala sam ga. Uzimao je moja usta. Prsti su mi radili jednako grozničavo kao i bokovi kad se izvukao i povukao me na noge.

– Skidaj se. Sve. A onda se pripremi za mene. Ruke i koljena na krevet.

Okej. To je bilo puno bolje.

Žurno sam ga poslušala.

Isti tren kad sam bila u položaju, njegov kurac se nabio u mene.

Glava mi se trgnula unatrag i svršila sam istog trena.

Još nisam bila gotova s orgazmom kad se izvukao, okrenuo me i podigao i nataknuo na kurac. Onda sam opet bila na leđima na krevetu, primajući ga dok se nabijao do korijena, svom snagom, i onda je svršio, s licem na mom vratu, a zubi se zarili u moju kožu.

To će ostaviti trag. Raiden je često ostavljao trag za sobom.

Njemu se to sviđalo, a ako ćemo iskreno, i meni isto.

Jedva je svršio kad se prevrnuo ustranu tako da sam ja odozgo, privio moju glavu uz svoj vrat i promuklim glasom šapnuo, — Falila si mi.

Bilo mi je predivno što sam mu nedostajala.

Zatvorila sam oči i zagrlila ga čvršće.

Nije ga bilo samo dva dana, ali i on je meni nedostajao.

Prije nego što sam mu stigla to reći, nastavio je, - Ali nemoj ponoviti to sranje.

Trepnula sam u njegovu kožu.

— Molim?

— Nije ti se svidjelo.

Podigla sam glavu i pogledala ga. — Što mi se nije svidjelo?

— Puzati na sve četiri. Sad to znam, neću te to ponovo zatražiti, ali nije ti se svidjelo a ipak si to učinila. Nemoj to ponoviti.

— Ali ja... — zastala sam i ponovo pokušala. — Rekao si mi da ti vjerujem. Vjerovala sam ti. Na kraju je ispalo dobro.

— Jel ti se svidjelo?

— Hm,.. nisam bila sigurna — priznala sam.

— Kad budeš nesigurna, radit ćemo nešto drugo i poslije razgovarati o tome. Nakon što popričamo, možda ćeš to htjeti probati, možda nećeš, ali izbor je tvoj, Hanna. Ti si na rukama i koljenima na podu, ne ja.

Proučavala sam ga. Nisam bila sigurna, ali činilo mi se da je uznemiren.

Morala sam znati, pa sam ga tiho upitala, — Ljutiš se na mene?

Oči su mu se stisnule a ruke oko mene napele. — Ne, jebote. — A što...

— Sunce, učinila si to za mene, krasno. Ali igra bi trebala biti zabavna *za oboje*. Ako čovjek želi igrati takve igrice, komunikacija je neophodna.

To je bilo super i sve, ali sam ipak bila zbunjena. — Ako si vidio da mi se ne sviđa, zašto si nastavio?

— Svašta sam ti radio; ti malo oklijevaš pa se prepustiš i uživaš. Nisam bio siguran dok nisi došla bliže a ja se pomaknuo. Imao sam u planu još toga, no kad sam vidio da nisi ufurana dao sam ti kurac.

— Oh - šapnula sam.

— Obećaj mi. Znam da mi želiš udovoljiti i to mi se jako sviđa, zlato, ali nemoj to ponoviti.

Gledala sam u njegove neobične, divne zelene oči. Osjećala sam njegovo čvrsto tijelo ispod sebe, njegov kurac još uvijek unutra, ruke čvrsto oko mene i znala sam da nije Raiden taj koji žuri.

Ja sam dobivala na brzini, padajući sve brže i brže.

Zaljubljujući se u njega.

Nisam mu to rekla.

Umjesto toga, rekla sam, — Obećajem.

— Dobro — promrmljao je. Uzdigao se, dotaknuo moje usne svojimima, naslonio se natrag i naredio, - Siđi s mene, mala. Vratim se brzo.

Skliznula sam s njegovog kurca i otkotrljala se s njegovog tijela. Raiden se nagnuo poljubiti rub moje čeljusti i kliznuti tako da vrbom jezika prijede mjesto gdje je ostavio trag, pa povukao pokrivač preko mene. Onda je gol ustao i otišao prema kupaonici.

Omotala sam pokrivač i zurila u jastuk.

Puzala sam preko sobe za Raidena Millera.

I on je bio taj koji je to zaustavio zato jer mi se to nije sviđalo, ne ja.

Gledano unazad, to mi se sviđjelo.

Zato što je upravo pokazao, ponovo, da će se brinuti za mene.

Morala sam se pribрати i početi proces brige za njega.

Ali nisam znala kako. Shvatila sam da to što sam bila učinila nije pravi način.

Morala sam otkriti pravi način.

Idućeg jutra...

Čim su šarke na vratima kupaonice zaškripale za Raidenom koji se otišao pozabaviti s iskorištenim kondomom, odbacila sam plahtu sa sebe, dograbila njegovu majicu s ruba kreveta, navukla je i tiho prešla preko prostorije do uokvirene fotografije.

Trebala sam ga shvatiti.

Ali nisam ga to mogla izravno pitati.

Još ne.

Morala sam saznati koliko je moguće bez da ga išta pitam.

Dohvativši okvir, ubrzanog bila pregledavala sam lica ljudi na slici.

Nisam ih mogla dobro registrirati, još ne.

Tražila sam Raidena.

Našla sam ga kako stoji u stražnjem redu, predzadnji u nizu, ruku prebačenih preko ramena ljudi s obje strane. Zadnji muškarac u nizu držao je zastrašujuće veliku pušku, s kundakom na boku, cijevi uperene gore ustranu. Raiden se široko smiješio, bijelih zuba, stisnutih očiju, a sunčane naočale bile su mu gurnute iznad čela.

Slasno.

Da ti srce prepukne.

Imala sam samo toliko vremena da pogledam lica ljudi pored njega kad sam čula povlačenje vode u zahodu.

Spustila sam okvir tamo gdje je bio, pojurila preko sobe do improvizirane kuhinje, grozničavo potražila i pronašla vrč za kavu skriven kutijama i posuđem. Na dnu vrča je bila debela crna kora.

Vrata su zaškripala taman prije nego sam izvukla vrč i opasno zatresla hrpu oko njega. Okrenula sam se i vidjela ga kako golcat izlazi iz kupaonice.

Podigla sam vrč i upitala, - Ozbiljno?

Osmijeh mu se proširio dok mi je prilazio. Uzeo mi je vrč iz ruke i bacio ga u nered na radnoj plohi gdje se nekim čudom zaustavio između kutije pahuljica i naslaganih zdjelica. Ruke su mu otišle ravno do moje stražnjice, podigao me je a ja sam omotala noge oko njega.

Odnio me je do kreveta, okrenuo mu leđa i sjeo, ja na njemu.

Nakon što smo se smjestili, malo sam se podigla na ruke a on je objavio, – Prvo pod tuš, pa idemo kod Rachele na doručak i kavu.

– Na zapovijed – prihvatila sam, a on se osmjehnuo. – No jedno popodne ovog tjedna bit ću na borbenoj plaći, jer moram srediti ovu tvoju gajbu da se tu može živjeti. Time mislim da se može skuhati kava i zatvoriti ladice, jer m ije ostalo van mogućnosti, osim ako mi unajmiš tlačni čistač i daš mi kreditnu karticu.

Tijelo mu se malo treslo ispod mojeg kad je pitao, – Od čega se sastoji borbena plaća?

– To ću kasnije odlučiti.

– Srce, ako se ovdje bude moglo živjeti, platit ću koliko treba.

Nacerila sam mu se.

On se nastavio osmjehivati.

Najednom mi je palo na pamet da svo to vrijeme koje sam ga iščekivala kod Rachele, kad bih ga vidjela on bi se nacerio sestri, ili osmjehnuo kad bi bio dobre volje, ali osim toga nikad nije ušao unutra ili prošao s osmijehom.

I nikad ga nisam čula ili vidjela da se doista nasmijao.

Smijao se prije nego što je otišao u vojsku. Budno sam ga pratila po hodnicima i menzi srednje škole. Čak i kad su bili bez novaca i kad je živio svjestan da mu je otac totalni seronja, uživao je u životu i to se vidjelo.

I sad, ponovo, smijao se sa mnom.

– Volim vidjeti tvoj osmijeh – rekla sam mu tiho, klizeći rukom uz njegova prsa, vrat, s prstima u gustoj kosi ali palcem uz čeljust.

– Znam, srce, jer se trudiš da se smijem i to često.

Bilo mi je drago što je to primijetio.

Tako drago da sam povukla palcem još niže i sagnula se i poljubila ga.

Kad sam se opet uspravila, zagrlio me je čvršće i upitao, – Kakvi su ti planovi za danas?

– Imam gomilu pošiljki. Moram u grad srediti to i odvući ih na poštu. Nisam sretna zbog toga jer volim plesti pokrivače, a pakiranje i slanje ne baš, ali šta se može. Ti?

– Sastanak u Denveru – odgovorio je.

Skupila sam usne, njegove oči su se spustile na moja usta a jedna ruka mu se podigla u moju kosu.

– Hanna... započeo je ali sam ga prekinula.

– Nisam te stigla pitati. Je li sve dobro prošlo na putu? Mislim, to što si se vratio u jednom komadu donekle pokazuje uspjeh, ali jesi li..., uh... uhvatio svoj plijen ili što?

Oči su mu bile tople i nasmijane, ali su postale ozbiljnije, pa sam se mentalno pripremila.

– Dobro je prošlo – rekao je. – Tema nije nešto, ali prije ili poslije to moraš čuti. Moj posao je takav, često ću biti odsutan.

To sam i očekivala. Pretpostavila sam da bjegunci ne vise u blizini Willowa (nadam se da ne) zato da bi on mogao svaki dan stići doma na večeru.

Iako sam to očekivala, nije mi se sviđalo. No nisam prije postavljala pitanje.

Sad sam dobila potvrdu.

Na žalost.

– Jasno – promumljala sam.

– Tvoje lice jasno govori da ti se to sviđa otprilike isto koliko i meni, srce, ali stvari su takve, i mrzim ti dodavati na muku ali zapravo rijetko kad sam gotov za dva dana. Obično traje dulje, nekad i tjednima.

Super, pomislila sam.

Nisam rekla ništa.

Prebacio me na leđa, naslonio se na lakat i primaknuo blizu.

– Imam ekipu, šaljem ih na zadatke i uzimam svoj dio. Mali postotak koji pokriva samo nužne troškove. Oni obave posao i dobiju honorar. To se neće promijeniti. Ne živim dobro na njihov račun i neću to raditi ni u budućnosti. To znači da moram sam zaraditi za svoju mirovinu.

– Okej – složila sam se, ali ne baš sretno.

Raidenu nije puno toga promicalo, pa nije ni to.

Oči su mu postale nježne pa mi je pružio malo utjehe. – Često ću ti se javljati.

To je malo pomoglo, ne puno.

– Okej – ponovila sam.

Nagnuo se bliže i obavijestio me, – Imam dobar plan za mirovinu, sunce. Kad napunim četrdeset.

To je bilo bolje, ali to je bilo tek za osam godina.

Osam godina nelegalnih aktivnosti.

Očito su mi se misli opet vidjele na licu jer je Raiden nastavio.

– Hanna, počni registrirati što ti govorim. Kažem da idem u mirovinu kad napunim četrdeset.

– Da, čula sam te.

– Okej, razmisli zašto ti to govorim.

Digla sam obrve i upitala, – Zato što je to interesantan podatak?

– Ne, zato jer očekujem da ćeš biti u mom krevetu kad budem imao četrdeset.

Trepnula sam dok mi je srce bujalo tako jako da je bilo čudo da se nisam počela gušiti.

Zato mi je glas pištao kad sam istisnula, – Viđamo se tek jedan tjedan.

– Išla si na sve četiri preko sobe zato jer si mislila da me to uzbuđuje. Kažem to ne zato što me doista uzbuđuje, i to tako jako da sam mislio da ću puknuti prije nego stigneš do mene, nego zato što to pokazuje veličinu toga što mi daješ. Nakon samo jednog tjedna mi toliko vjeruješ. Misliš da sam čovjek koji bi ispustio nešto tako dobro iz ruku?

– Ne – šapnula sam.

– Točnije, jebote ne, ni u ludilu.

Blagi Bože.

– Raiden...

– Javljat ću ti se često, birati poslove koji mi odgovaraju, vraćati se kući i veseliti se tome po prvi put u godinama. Vraćati se domu kojem se veselim jer je tamo moja žena. Znam da će biti teško, i još neko vrijeme, ali to je ono što mogu ponuditi. Hoće li ti to biti u redu?

Vraćati se domu kojem se veselim jer je tamo moja žena.

Totalno. To će mi totalno biti u redu.

Izostavila sam 'totalno' i sve ostalo i samo dahnula, – Da.

Gledala sam kako su mu oči bljesnule pa se zažarile.

– Jebote, znao sam da hoće – zarežao je pa ponovio, – Znao sam.

Bili smo tu. Ne dugo, ali bili smo to što jesmo i oboje smo to znali, kako god kratko bili zajedno.

Bilo je vrijeme za više. Znala sam po tome koliko mu je sve to značilo i što je to pokazao. Zato sam se nagnula prema njemu i uspjela ga spustiti na leđa sa mnom odozgo.

Zajahala sam ga, spustila dlanove na njegova prsa i nagnula se blizu.

– Neću te pitati smijem li te nešto pitati, ali reći ću da ti imam nešto za reći – objavila sam.

Raiden me gledao trenutak prije nego su mu oči izgubile oštrinu. Usne su zaigrale, ruke primile moje bokove, podvukle se ispod njegove majice koju sam još uvijek imala na sebi, pa zašle gore, obuhvativši me oko struka.

– Samo daj, srce – potaknuo je.

– Vidjela sam sliku – rekla sam, a njegova glava se malo nakrivila na madracu.

– Šta to?

– Sliku tebe i tvojih drugova u uniformi.

Baš kako sam i očekivala, prsti su mu se stegli i žarili u moju kožu. Usne su mu izgubile natruhu osmijeha, lice je izgubilo svaki izraz. Započeo je, - Han...

Pritisnula sam ga lagano u prsa i nastavila. – Govorio si iskreno, i ja ću to pokušati i nadam se da će funkcionirati. Ako ne bude, prestat ćemo i probati drugačije. Ali, Raiden, nije neobično da kad vojnici vide stvari, rade stvari, vrate se kući s osjećajem bespomoćnosti i...

Nisam više ništa rekla jer sam poletjela.

Sletjela sam na krevet blizu ruba, i do kad sam se podigla Raiden je već trzajem navlačio hlače.

Okej, to nije dobro prošlo.

– Raid...

– Idem, da te nema kad se vratim.

Dah mi je zastao u grlu.

Progutala sam da ga pročistim, podigla se na koljena i nastavila puno opreznije. – Okej, to nije dobro prošlo, mili. Možda... Bijesno je potegnuo majicu preko glave i nagnuo se prema meni tako brzo da sam vidjela samo mutni odraz.

S jednom rukom na madracu a drugom uperenom na dva centimetra od mog lica, zarezao je, – Ti si umišljaš da nešto znaš. Ne znaš jebeno ništa.

Nepomična od straha, natjerala sam se tiho izgovoriti, – Raiden... - Idem, i da te nema kad se vratim.

Trebalo mi je, ali uspjela sam podići ruku, primiti ga za zglob i počela, – Zlato... Divljački je istrgnuo ruku iz moje tako da sam poletjela i završila s obje ruke na madracu. Podigla sam se da ga vidim kako s čizmama u ruci odlazi prema vratima.

Krenula sam s kreveta, dozivajući za njim, – Raiden! Molim te. Sjebala sam, mili. Molim te, razgovaraj sa mnom.

Prije nego sam stigla do njega, vrata su se zalupila za njim. Prije nego sam ih uspjela otvoriti, već je ulazio u terenac.

Prije nego sam uspjela sići niz stepenice, već je ubacio u rikverc i otišao.

Četiri sata kasnije...

Nisam otišla u grad sortirati svoje pošiljke.

Ne. Prišla sam preblizu plamenu i opržio me. Trebala sam učiniti što god mogu da prigušim tu vatru i povučem se malo dalje.

Zato sam ostala u Raidenovoj kući. Očistila sam vrč za kavu. Oprala sam posuđe. Pospremila sam improviziranu kuhinju, koliko je to bilo moguće. Složila sam odjeću u komodi tako da su se ladice mogle zatvoriti. U malom spremištu na donjem katu našla sam malo zastrašujuće ali ispravne strojeve za pranje i sušenje rublja, pa sam oprala tri ture, uključujući i posteljinu, što je značilo da sam raščistila većinu poda, objesila odjeću na vješalice i namjestila krevet.

Kad sam očistila vrč, što mi je bilo prioritet, skuhalo sam kavu.

Otvorila sam i hladnjak. Val smrada koji me zapahnuo bio je tako jak da mislim da mi je otpuhao kosu unatrag a prizor koji me dočekaao nije bio nešto čega se želim sjećati, pa sam samo brzo zatvorila vrata.

Nisam ništa pojela.

Nisam osjećala glad, ali mi se činilo da moram obnoviti snagu radi onog što me čeka.

Kad sam čula zvuk motora Jeepa, već načeti živci su mi se kompletno raspali. Bila sam tako uznemirena da je bilo čudo da uopće mogu stajati.

Ali bilo je važno.

Ljudi su računali na mene, a dvoje od njih smo bili Raiden i ja.

Zato sam se natjerala prisjetiti dobrih stvari, kao kad mi je Raiden rekao da će u mirovinu sa četrdeset i da očekuje da ću biti s njim. Pribrala sam se, okrenula vratima, bez da sam imala pojma koliko ću biti opržena.

Vrata su se otvorila i užareni plamen bljesnuo je istog trena kad su me Raidenove oči ugledale.

– Rekao sam ti da se makneš odavde – zarežao je.

Potisnula sam mjehure koji su pekli i rekla, – Moramo razgovarati.

– Odlazi – odvratio je.

– Moram se ispričati. To je bilo...

Nagnuo se prema meni.

– Kučko, *miči mi se s očiju!* – zaurkao je i moja koža se ogulila.

Stisnula sam se od boli. – Raiden, molim te... – Hanna, vjeruj mi, ostani tu još dvije sekunde i ja ću te izbaciti, a *ne želiš* to vidjeti.

On bi to učinio. Bi. Već je bio fizički grub prema meni kad je htio dokazati da je u pravu. Njegovo lice mi je pokazivalo da ne prijeti u prazno.

Nisam čekala dvije sekunde.

Čak ni jednu.

Potrčala sam prema vratima, iako je on još uvijek stajao pred njima, i srce mi je napuklo kad mi se smjesta izmaknuo.

Nije pozvao za mnom. Nije čak ni izašao van na stepenište. Znam jer sam, glupo, pogledala gore kad sam sjela u Z.

Vrata su bila zatvorena.

Pritisnula sam prekidač. Moja bebica je zabrujala, ubacila sam u rikverc i iskušala brzinu i okretnost na putu kući.

Nije me iznevjerila.

Učinila sam to plaćući.

Zato jer Boudreauxovi ne plaću osim tamo gdje je to u redu. A moj autić je bio takvo mjesto.

U jedanaest i petnaest te večeri...

Vozila sam kući iz grada. To popodne nisam mogla prestati razmišljati o Raidenu, pa sam nakrcala svoj terenac s dovršenim pokrivačima i otišla u grad, misleći da će mi rad odvući pažnju. Provela sam tamo sate i sate.

Nije mi uspjelo skrenuti misli, ali bar su mi sve pošiljke bile spremne za slanje.

Izašla sam iz šume pred mojom kućom i srce mi je počelo bolno udarati kad su mi farovi osvijetlili parkiran Raidenov jeep.

Vozeći uz stranu kuće, vidjela sam ga kako stoji na trijemu naslonjen na stup isto kao što je bio ranije, kad mi je govorio lijepe stvari.

Odvratila sam pogled, zaobišla kuću i uključila otvaranje garaže daljinskim.

Uvezla sam terenac pored Nissana i ugasila motor. Požurila sam van, udarila po prekidaču za zatvaranje garažnih vrata i odbrzala preko dvorišta do kuće.

Vidjela sam Raidenov sjenovit obris kako obilazi kuću.

Nisam potrčala, ali sam požurila uz stražnje stube s ključevima u ruci. Sad sam imala dvije brave na stražnjim vratima (kao i na prvima, Raiden ih je ugradio kako je i obećao) i imala sam spreman ključ koji ih je srećom sve otključavao pa nisam morala petljati.

Samo otključam i ako imam sreće unutra sam prije nego me dostigne.

Vanjsko svjetlo nad vratima mi je osvijetlilo put, i otvorila sam zaštitnu mrežu i otključala obje brave prije nego sam začula Raidenove čizme na stepenicama iza sebe.

Nisam se osvrnula. Ušla sam i pustila mrežu da se zalupi za mnom.

Samo što se nije zalupila dvije sekunde.

Dostigao me je.

Daljnji pokušaju da ga zaustavim bili su uzaludni, pa sam ostavila unutarnja vrata otvorena za sobom, odbacila ključeve na kuhinjski stol i nastavila kroz kuhinju kao da njega nema.

Nisam stigla ni do pola puta.

Dvije ruke su me obuhvatile i moja leđa su udarila u Raidenovo tijelo.

Ukočila sam se.

Osjetila sam njegovo lice na svom vratu.

– Ja sam kreten – šapnuo je u moju kožu.

Muškarci misle da se mogu s puno toga izvuci ako to priznaju.

Nekad to pomaže.

Nekad ne, kao ovaj put,,, na primjer.

– Trebaš otići odavde – rekla sam.

Lice mu se podiglo s mog vrata, ali usne su došle do mog uha. – Hanna...

– Trebaš otići odavde – ponovila sam odlučno.

– Sunce...

– Puzala sam po podu zbog tebe i onda ti rekla nešto iz najbolje namjere, iz brige za tebe a ti si me ostavio, vratio se, nazvao me kućkom i izbacio van.

– Srce...

– Nitko me neće zvati kućkom, Raiden.

– Daj mi jednu sekundu...

– Nitko me neće tjerati da puzim.

Ruke su mu se stegnule a glas postao dublji. – Sama si se spustila na koljena, dušo.

– Zato što sam ti vjerovala. Više ti ne vjerujem.

Jedna od njegovih ruku se podigla, šakom obuhvatila stranu mog vrata. Promuklo je šapnuo, – Saslušaj me.

Sa svom snagom sam se istrгла iz njegovih ruku. Zavrtjela sam se, podigla ruku i gurnula ga u prsa, vičući, – Odlazi!

Rukom je uhvatio moju podignutu i čvrsto je primio.

– Dušo, *saslušaj me*.

Istrгла sam ruku i ustuknula dva koraka.

– Ne. Pogriješila sam. Mislila sam da mogu podnijeti vrućinu, ali ne mogu. Htjela sam usporiti. Ti si me natjerao da ubrzam a nisam imala dovoljno dobrih uspomena na zalih. Nije bilo dovoljno osmijeha da prevagnu. Ti si *kriminalac*, Raid, i ja sam to prihvatila. Ovo, ovo ne mogu prihvatiti. Ne znam kakva ti se strahovita stvar tamo dogodila, osim što znam da je bila strašna. Ali nisam dobila dovoljno dobrih trenutaka s Raidenom kakvog ja poznajem da bi bih imala snage i podnijela Raidena kojem su se dogodile sjebane stvari koje ga tjeraju da se tako ponaša. Ti si izgubio kontrolu a ja sam stajala preblizu, pa je zahvatilo i mene. Spržilo me je.

– Ne želim da znaš što se dogodilo u tom paklu, Hanna – odvratio je.

– Misliš da to još nisam shvatila? – ispalila sam natrag. – Ne smije se ni zucnuti o tome a da ne popizdiš. Ako misliš da se taj uvijek prisutan slon u sobi ne čuje i ne vidi, onda stvarno misliš da sam veća budala nego što jesam.

– Možda ga vidiš i čuješ, zlato, ali ne sjedi na tebi. Kad bi znala kakvo je to sranje, ne bi to mogla podnijeti. Ne bi mogla živjeti. Ne bi mogla spavati. Stalno bi ti se to vrtjelo u glavi, a kako nisi sama bila tamo, izmislila bi grozne detalje, ali vjeruj mi na riječ, ništa ne bi bilo ni blizu istine.

– Vjerujem ti – odvrtila sam. – Ali ono što ti ne razumiješ zato što mi ne dopuštaš ni da progovorim o tome je da bi ja radije živjela s takvom mukom i boli, koju bi s vremenom mogla kontrolirati, nego da te pustim da to držiš u sebi bez i najmanjeg oduška, a da bi ti jednog dana naučio živjeti s tim.

Zamuknuo je, a soba se ohladila.

Nisam obraćala pažnju. Rekla sam mu, – Trebaš otići odavde.

– Hanna...

– *Odlazi!* – vrisnula sam, izgubivši živce, ispruženih ruku pored bokova, stegnutih šaka.

Onda sam krenula unatrag i spotaknula se, i bila bih pala da Raidenova ruka nije bila oko mog struka.

Onda vise nisam mogla pasti jer sam bila naslonjena leđima uz zid a Raidenova prednjica je bila naslonjena na mene.

Zar opet.

Nisam si mogla pomoći. Plašilo me je kad je bio takav i počela sam dahtati.

– Znaš li zašto mi radimo to sranje? – upitao me je.

Nisam odgovorila. Nisam znala ni o kojem sranju govori, ali to nije bio jedini razlog zašto nisam odgovorila. Šutjela sam jer sam ga se bojala.

Nije tražio odgovor.

Nastavio je.

– Nije zbog Boga, srce. Nije ni zbog domovine.

Moja prsa gurala su njegova sa svakim udahom.

Nastavio je.

– Radimo to zbog lijepih cura s preplanulim nogama do vrata, koje voze blesave bicikle i koje će se spustiti na koljena, dopuzati do tebe i uzeti tvoj kurac i stenjati u njega, natjerati da misliš da ćeš eksplodirati unutra.

O Bože.

– Raid...

– Možeš misliti da je to sjebano, ali nije. To je jebeno prokleta istina. Bez obzira imaš li ti to u svom krevetu prije nego si otišao ili se nadaš pronaći kad se vratiš, zato to radiš. Radiš to zato da ona bude na sigurnom. Ako si joj napravio klince, ili se nadaš da budeš, radiš to za njih. Ako se vratiš doma u jednom komadu, ona je tvoja nagrada. – Tijelo mu je još jače pritisnulo moje, a lice u sjeni došlo na dva centimetra od mogeg. – *Ti si moja nagrada, Hanna.*

Moja nagrada.

O.

Moj.

Bože.

Raiden nije bio gotov.

– Nisam to znao. Kad sam bio tamo radeći što moram, nisam imao jebenog pojma o tome. Nisam znao sve dok te nisam vidio kako se smiješ pred Paulom Moyerom. Kako skakućeš pred Bodhijem zbog šarenih trakica na blesavom biciklu. Toliko smučena sa mnom da nisi mogla sastaviti dvije riječi kad smo se sudarili. Kako sjediš na jebenoj *ljuljački na trijemu* kao da si ispala iz nekog starog filma. Toliko slatka, ozbiljno, ne zajebavam, da me boli da te gledam i povjerujem da si stvarna. Toliko prokleta slatka, da sam se sjetio da postoji Bog i da me možda ipak voli. Odeš tamo, prokleta daleko, vidiš sranja, radiš sranja, ali izdržiš jer znaš da te to čeka doma. Ta cura na *ljuljački*, plete jebeni pokrivač i bezbrižno pije vino, bez brige, jer si se ti znojio i krvario za to.

Slušajući ga, suze me više nisu pekale u dubini očiju.

Tekle su u potocima.

– Dragi... šapnula sam slomljeno.

– A znaš što me jebe? – pitao je, ali nije čekao odgovor. – Dečki koji su iskrvarili u pijesak i nisu to dobili. Umrli su a da nikad nisu shvatili zašto. Umrli su a da nikad nisu ni okusili svoju nagradu. Mislili su da štite dom i zemlju, a da nisu ni znali što je dom. Suosjećam sa ženama koje su izgubile svoje muškarce u tom pijesku, Hanna, doista. Ali oni su umrli s nečim iza sebe. Znali su zašto.

Znali su što je dom i da vrijedi smrti. Oni koji to nisu imali, umrli su bez najmanjeg pojma. Ubija me pomisao na njih otkad sam te ugledao, otkad sam to konačno shvatio.

Njegove riječi ubijale su mene. Ovila sam ruke oko njegovog vrata i držala ga.

– Raid, dušo, molim te... Nastavio je ne obraćajući pažnju.

– Zato ne idem nikuda, Hanna. Bio sam kreten i povrijedio sam te i ne mogu obećati da se to nikada više neće ponoviti, pa neću obećavati. I imaš pravo. To sranje gori u meni, šta se događalo, šta sam vidio, šta sam radio. Najviše od svega, koga sam *izgubio*. Svaki od tih momaka zaslužio je svoju nagradu na *ljuljački na trijemu* ih kako god. Kad ti kažem da su to bili dobri ljudi, to je malo reći. I samo nas je četvoro ostalo koji znamo što to znači. Oni su izginuli a ja sam tu i dobio sam nagradu i ne puštam je. Zato jer da su živi i da saznaju da sam ispustio iz ruku nešto tako važno, popizdili bi na mene. A ako oni mogu žrtvovati sve za to da bi ti imala *ljuljačku na trijemu* a ja mogu doći kući i imati sve što su oni izgubili, *ti* možeš naučiti kako podnijeti sranje i pružiti mi to.

– Okej - složila sam se brzo.

Tako brzo da je Raiden iznenađeno odrezao, – Molim?

– Dobro, dušo. Naučit ću kako podnijeti sranje.

U sobi je zavladao potpuna tišina. Sve je stalo. Kao da je i vrijeme stalo.

Onda sam dahнула jer nenadano više nisam bila prislonjena uz zid.

Raiden je ponavljao, – Isuse, jebote, Isuse, jebote – dok me je jednom rukom ponio do kuhinjskog stola i nagnuo se nad mene.

Ruke su mu se micale po meni, usta spustila na vrat dok sam ga grlila, okrenula glavu i šapnula mu u uho, – Uzmi što god trebaš.

Na moje riječi se zaustavio. Naglo se uspravio, povlačeći me sa sobom tako da sam sjedila na rubu stola, Raiden između mojih koljena. Šaka mu je obuhvatila moj potiljak, obraz mi je prislonio na svoja prsa, zagrlivši me drugom rukom. Tijelo mu se povilo tako da je načinio čvrst, snažan štiti oko mene, štiteći me od ničeg posebnog, ali Raiden je bio Raiden, svejedno me je štiti.

Grčila sam ga s obje ruke, čvrsto koliko sam mogla.

– Isuse, jebote – promrmljao je.

Bila sam tiho.

I on je zašutio.

Dala sam mu vremena.

Trebalo mu je.

Onda sam ga nježno upitala, – Ni sa kim nisi pričao o tome, zar ne?

– Ne.

Samo to.

Zatvorila sam oči i grlila ga i dala mu još vremena.

Trebalo mu je.

Otvorila sam oči i obećala mu. – Kao i ostalo, taj dar je samo za mene i nikad ga neću podijeliti s bilo kime.

– Isuse, jebote - šapnuo je.

Opet sam bila tiho i grlila ga.

Ovaj put je on progovorio prvi.

– Ono kad si rekla okej, to si mislila da si još uvijek sa mnom?

– Da, mili.

Čula sam kako je duboko udahnuo.

Onda je izjavio, – Dobro, trebam da mi nešto obećаш.

– Okej – odvrtila sam.

Malo se povukao unatrag, primio moje lice s obje ruke i podigao ga da bi na slabom svjetlu vidio moje oči.

– Ako ti serviram sranje, nećeš ga gutati. Kao danas, vratit ćeš mi ga natrag. Razriješit ćemo to nekako, Hanna, ovako kao što smo večeras. Ne tako da ti kužiš što mi se mota po glavi i trpiš u nadi da će to nekako proći samo od sebe. Danas sam prevršio mjeru i to nije bilo u redu. Kad sam smirio jebene živce, dva sata sam stajao na tvom trijemu i mislio kako je malo falilo da ti ne sletiš na krevet kad sam te bacio. Šta sam ti zamalo učinio. Obećajem ti da se to više neće ponoviti. Ostalo sranje, ako me preplavi i počnem ga gurati tebi, obećaj da ćeš ga gurnuti natrag.

– Slažem se – odgovorila sam.

Malo me pritisnuo prstima, a onda su se opustili.

– Okej – promrmljao je.

Podigla sam ruke, primila ga oko zglobova i duboko udahnula.

Onda sam oprezno rekla, – Zlato, ne bih te htjela uzrujati, ali mislim da ovo danas pokazuje da imaš nekih nerazriješenih problema.

Obje ruke su mu kliznule u moju kosu. Prigrlio je moje lice i prasnuo u smijeh.

Ta reakcija mi je donijela olakšanje i zbunjenost, ali i uz to sam ga htjela vidjeti kako se smije, ali nisam mogla jer je bio mrak a moje lice zgnječeno uz njegova prsa. Nije se prestao smijati ni kad me pustio, samo se sagnuo, prislonio rame uz moj trbuh i podigao me.

Ovo je bilo zbunjujuće i iznenadno, tako da sam zacičala, – *Raid!*

Okrenuo se i izašao iz kuhinje, zapovijedajući, – Tiho, mala, imam neke probleme koje moram razriješiti.

Uf.

Znala sam što to znači.

– Ovaj... možda bismo trebali naći alternativne načine za otpuštanje pritiska – predložila sam njegovim leđima, rukama se držeći za majicu sa strane.

Zbunio me je kad nije krenuo uz stepenice, nego je otključao ulazna vrata i izašao na trijem. Okrenuo se udesno dok me spuštao. Još uvijek me držao, ali brzo sam se primila za njegova ramena da ne poletim kad je rukama posegnuo i podigao moja koljena uz svoje bokove.

Sjeo je na ljuljačku sa mnom u krilu i zabacio glavu da bi me pogledao u oči,

– Mislim si, ako me moja cure pojebe na ljuljački, to će otpustiti pritisak.

– Raid...

– Ili bar *taj* pritisak. Napravit ćeš bolji.

Morala sam vratiti kontrolu nad situacijom.

Kliznula sam rukama do njegovog vrata i primakla se bliže. – Dušo, sviđa mi se ova ideja, ali mislila sam ozbiljno, malo prije.

– Srce, najozbiljnije, zbog tebe sam po prvi put u četiri godine pomislio da uopće postoji neka šansa da ću ikad moći podnijeti taj pritisak.

Moje ruke su same prešle na njegovo lice, dlanovi na obrazima, prsti oko ušiju, moje čelo naslonjeno na njegovo dok su mi se oči sklopile.

– Želim ti to pružiti – šapnula sam.

Iznenadila sam se koliko su te četiri riječi zvučale istinito koliko su i bile istinite.

– Dobro, zlato, jer već to radiš.

O Bože.

Jako mi se svidjelo to čuti.

Pritisnula sam čelo o njegovo prije nego sam nakrivila glavu i dotakla njegove usne svojim.

Malo sam se pomaknula unatrag, otvorila oči i popustila. – Dobro, onda ću te valjda morati pojebati na ljuljački.

Gledala sam kako se ceri. – Moj osobni terapeut s lijepim plavim očima, fantastičnim sisama i slatkom picom.

Rijeci su mu bile slatke (dobro, većinom) i bilo je dobro što se oraspoložio, ali ipak sam se malo povukla i kliznula rukama do njegovog vrata.

– Uh... samo da ti kažem... nije mi ugodno kad govoriš o mojoj slatkoj, uh... znaš.

Obrve su mu se digle. – Puzat ćeš po podu za mene ali ti se ne sviđa da pričam o tvojoj pici?

To je zvučalo doista blesavo.

– Pa...

– Hanna, volim kako moja sestra kuha pa pričam o tome. Najčešće to pričam njoj, tako da zna da to radi dobro i da to ljudi cijene. Volim kako Broncosi igraju nogomet, i gledat ću ih kad imaju utakmicu. Vjerojatno ću i pričati o tome, iako vjerojatno ne s tobom. Ti si cura, i čak i ako ti se sviđaju Broncosi, s tobom se ne može pričati o nogometu. I nemoj dizati nos, to sranje je jednostavno istina. A sviđa mi se i pica moje cure, tako da ću pričati o njoj. Ako bi ti radije da s ekipom pričam o tome kakav zgoditak imam u krevetu, budem, ali radije bih s tobom.

I ja bih radije da to bude sa mnom.

– Ajde dobro – popustila sam.

– I hoćeš li me sad pojebati ili ćeš pričati još sat vremena? – upitao je.

– A valjda ću te pojebati – promrmljala sam.

U glasu mu se čuo smijeh kad je odgovorio, – Zahvaljujem što ćeš se žrtvovati za mene.

Pogledala sam ljuljačku pa njega. – A... *kako* da te pojebem?

– Već si mi jahala u krilu, srce.

Istina.

Pogledala sam strop trijema u kojem su bile kuke o koje je bila obješena ljuljačka, pa opet Raidena. – Misliš da nas može izdržati?

– Ne znam. Ali znam da želim saznati.

Ugrizla sam se za usnu i opet pogledala kuke.

Onda sam prestala jer sam se našla u zraku, i ponovo prebačena preko Raidenova ramena.

– *Raid!* – zacičala sam.

– Budemo drugi put potrgali ljuljačku, možda kad se napiješ – promumljao je, ulazeći u kuću.

– Ma ne, samo sam planirala kako – rekla sam njegovim leđima.

– Na madracu ne moraš planirati kako.

Istina.

Krenuo je uz stepenice sa mnom preko ramena, pa sam mu rekla, – Spusti me, mogu hodati.

– Gubitak vremena – odvratio je. Okrenuo je na odmorištu, nastavio se uspinjati i čavrljati. - Daj mi reci. Kad sam ja Raiden a kad Raid?

Držala sam se za majicu i zurila sekundu. – Molim?

Ušli smo u moju sobu, i u pet koraka (brojala sam) bila sam na krevetu a on na meni.

Tek tad je objasnio. – U početku si me zvala isključio Raiden. Prvi put kad sam ozbiljnije proveo tebe i tvoju slatku picu, – nacerio se kad sam se namrštila – omaklo ti se Raid. Nitko me ne zove Raiden. Čak ni moja mama. Sad koristiš oboje, pa pokušavam uhvatiti šta ti misliš koji je jedan a koji drugi.

Malo sam razmislila pa priznala, – Nisam sigurna da ima posebnog smisla ili razloga zašto jednom koristim jedno a drugi put drugo.

– Ima li posebnog smisla ili razloga za išta šta radiš?

Na trenutak sam razmatrala svoje obrve (koje nisam mogla vidjeti, ali sam pokušala) prije nego sam ponovo pogledala u njega. – Ne baš.

Smješkao se kad sam ga pogledala, ali nakon tih riječi, smiješak mu je izbljedio. Obuhvatio je moje lice rukom, palcem milujući obraz pa usne, i tiho rekao, – Moja nagrada.

Pustila sam da to prođe kroz mene, okrenula lice i poljubila ga u dlan.

– Jako mi se sviđa što to misliš o meni – rekla sam.

– Što to znam – ispravio me je.

– Što?

– Ne mislim to o tebi. Znam to o tebi.

I to je prošlo kroz mene, otapajući me još više.

– Samo još nešto prije nego se potrgamo – rekao je.

– Što?

Tada, nakon svega što se dogodilo tog dana, i naročito nakon svega što se dogodilo u zadnjih dvadeset minuta, Raiden Miller je ipak ponovo uspio potresti moj svijet.

Rekao je otvoreno i iskreno, – Hvala ti, sunce, što si mi oprostila.

Polako sam zatvorila oči.

Otvorila sam ih, uprla nogom u krevet, zakotrljala ga i zajahala ga, opet ih zatvorila i poljubila ga.

Raid mi je uzvratio poljubac.

POGLAVLJE 15

VELIKI DICK

Šest tjedana kasnije...

Upravo sam izlazila iz veterinarske ambulante, pokušavajući zadržati ravnotežu pod Spotovom težinom, kad mi je zazvonio mobitel. Spustila sam ga u košaru. Sjeo je na pozamašnu stražnjicu, rekao – Mijau - i okrenuo se naprijed, dajući znak da se može krenuti.

Kad sam ranije tog popodneva, uz obilatu pomoć doviknutih bakinih uputa, pola sata uzalud pokušavala smjestiti Spota u njegov transporter, to nije nikako išlo. Završilo je tako da je Spot očajnički odgurnuo njuškom rub zatvorenih mrežastih vrata i izvukao tjelesinu prvo na stolicu na trijemu pa na ogradu i onda skočio ravno u košaru na mom biciklu. Bicikl se opasno zanjihao, ali nekim čudom nije pao. Spot je sjeo, okrenuo glavu i gledao me.

Već smo odavno na teži način utvrdili da se kod veterinara smije ići samo bakinim Buickom, iz razloga poznatim samo Spotu. Iako ga baka više nije vozila, Spot je morao na pregled. Zato sam seja odvezla do bake biciklom da bih odvezla Spota u grad.

Na opće zaprepaštenje, Spot je odabrao košaru na mom biciklu. Testirala sam to vozeći par krugova po njenom prilazu, a onda i na putu u grad. Spot se vozio kao grof, zadovoljno njuškajući vjetar, koji mu je kuštrao krzno. Recepcionarka u ambulanti nije bila sretna što smo došli bez kaveza, ali poznavala je Spota i naučila je prije njegovog laserskog zahvata na kandžicama da je bolje pustiti mu na volju, pa nije rekla ni riječi.

Spot je bio savršeno pristojan cijelo vrijeme.

Izgleda da se mačku sviđao bicikl.

Svašta.

– Luda mačka – mrmljala sam, cereći se.

Izvukla sam mobitel iz stražnjeg džepa na hlačicama i vidjela tko zove. Osmijeh mi se proširio, tipnula sam telefon i stavila ga na uho.

– Hej, srce – pozdravila sam Raida.

– Gdje si, dušo? – odvratio je.

– U gradu kod veterinara. Spot je bio na kontroli.

Mala pauza, pa – Ostavi ga i idi kući. Bit ću u gradu za pet minuta. Nađemo se kod tebe.

Osjećaj sreće zamijenio je osjećaj uzbuđenja.

– Ne. Sjest ću na bicikl i dođi ću kod tebe doma – rekla sam mu.

– Hanna... – Raiden – prekinula sam ga. - Nađemo se kod tebe, ali moraš mi obećati da nećeš ući unutra dok ja ne stignem.

Još jedna pauza, pa tiše, – Hanna.

Ništa više, ali i to je bilo dovoljno da osjetim još jedan trnac uzbuđenja.

– Idem brzo, ja i Spot smo tamo za deset minuta.

– Ti i Spot?

– U košari je.

Još tren tišine, pa kroz smijeh, – U redu,

– Nemoj ići unutra – upozorila sam.

– Neću ići unutra, sunce.

Popela sam se na bicikl. – Super. Vidimo se brzo. Nedostajao si mi, dušo.

– I ti meni.

Sreća.

– Bok.

– Za deset, sunce.

Prekinuo je vezu.

Bacila sam mobitel u košaru pored Spota. Pogledao ga je, okrenuo se meni i rekao, – Mijau.

– Možete se voziti skupa - rekla sam mu.

– Mijau. – Nije se slagao.

– Izdrži – naredila sam.

Mrgodno me pogledao, pa se okrenuo naprijed.

Udarila sam nogom podupirač, stavila stopala na pedale i pojurila.

U zadnjih šest tjedana, Raid je tri tjedna bio van grada zbog posla.

Nije bilo tako strašno kao što sam mislila da će biti (iako je bilo loše), jer je ispunio obećanje da će se javljati.

Javljao mi se često. Zvao je preko dana kad bi stigao, i svake večeri prije spavanja.

Treće večeri me je bio probudio.

Bio je uznemiren što me je probudio i rekao je, – Drugi put ću zvati ranije.

– Ne – rekla sam mu pospano. – Želim znati da si gotov s opasnostima za taj dan i da ideš spavati i da ćeš se probuditi idući dan. Ne brini oko toga hoćeš li me probuditi.

Malo je oklijevao, a duboki glas mu je bio topao i nježan kad se složio, U redu, sunce.

Učinio je što je obećao, svake večeri me nazivao prije odlaska na spavanje.

Ali kad sam rekla da mi se javljao, mislila sam da smo *razgovarali*.

Makar smo dosta toga prošli, nismo bili dugo zajedno i nismo se zapravo baš jako dobro poznavali, i bio je *muško*. No na moje iznenađenje, on je bio muškarac s kojim se može dugo pričati na telefon. Pomoglo je što imamo dosta zajedničkih poznanika i što ga zanima što se zbiva.

Pitao bi me kako sam provela dan, za moj posao, što se zbiva u Willowu, što planiram za sutradan, i pričao bi isto o sebi. Gdje je, što je jeo. Što misli kad će moći kući. Nije išao u detalje oko posla, ali nije mi ni tajio stvari, kao kad bi bio frustriran slabim napretkom, gubitkom tragova, nepouzdanim doušnicima i stvarima koje su zahtijevale više vremena nego što je očekivao.

Ti su razgovori zapravo bili upoznavanje, kakvo bi normalni ljudi imali na prvim sastancima. Čuo je o mom putovanju prošle zime. Saznao da volim daskanje na snijegu. Ja sam saznala da on ne voli luk, a voli komedije Jerrya Seinfelda. Planirali smo kako ćemo otići na Crested Butte kad padne snijeg, a kasnije pronaći negdje neku plažu kad zima postane prehladna i zaželimo se sunca.

Ne moram ni reći, bilo je *odlično* upoznavati Raidena i planirati putovanja s njim.

Kad je bio kod kuće, uhvatili bismo ritam. Plela sam, bavila se bakom. Zajedno smo išli u crkvu i u Kuću palačinki. Bavila sam se svojim poslom. Raiden je obavljao svoje poslove u Denveru i u stražnjoj prostoriji Rachellinog restorana, gdje sam saznala da se sastaje sa svojom ekipom koju ipak nisam još upoznala. Raiden mi je rekao da će nas upoznati »kad se sranje malo slegne«. Bio je i

dobar susjed, pa bi na majčinu ili sestrinu molbu otišao pomoći ljudima s poslovima, poput one košnje trave za baku.

To je značilo da između svojih akcija nije sjedio besposlen. Svako od nas imalo je svoje obaveze, ali smo dan završavali zajedno kao da smo sasvim običan par.

I to je bilo odlično.

U stvari, sve je bilo odlično i lijepo se odvijalo bez većih potresa.

Osim jedne stvari.

Vrlo kasno jedne noći kod mene, krevet se zatresao dovoljno jako da me probudi. Osjetila sam da je Raiden budan i pritisnula ruku koja je bila na njegovim prsima.

Brzo se pokrenuo, bacajući me na leđa i zamahnuo šakom kao da će me udariti.

Jauknula sam i pokušala se izmaknuti ali nisam mogla nikud, njegove ruke su me potpuno objumile i zatvorile ispod njegovog krupnog tijela.

– Jebote – promrmljao je.

– Što se događa? – upitala sam zabrinuto, cijelog tijela napetog, ali osjećala sam napetost u njemu i nije bila poput moje.

Ja sam se prestrašila.

On je bio poput napete žice.

– Jebote – ponovio je.

– Raid...

Pustio me je, prebacio se na leđa, podigao obje ruke do lica i protrljao ga.

Podignula sam se na lakat i gledala ga.

Onda sam ga potaknula. - Pričaj sa mnom. Što se dogodilo?

Napola sam očekivala da neće htjeti odgovoriti, ali nije bilo tako.

Spustio je ruke.

Osjetila sam njegov pogled u mraku kad je rekao, – Imam snove.

Uf.

– Snove? – blago sam pitala.

– Djeliće uspomena. Nekad je to sranje iskrivljeno i uopće se nije tako dogodilo. Ali sanjam.

– O... ? – nisam izgovorila do kraja, ali znao je na što mislim.

– Da.

Sanjao je o onome što se dogodilo njegovoj jedinici.

Bože.

Preplavila me je zabrinutost, ili točnije, još zabrinutosti, i dotaknula sam ga lagano po ramenu i upitala, – To ti se često događa?

– Više ne. Ne otkako sam s tobom. Ali događa se.

To je bilo dobro, ali bilo je i loše.

– Jesi li s ikim razgovarao o tome?

– Aha. Upravo sad. S tobom.

Ja sam bila njegova ‚nagrada‘. Davala sam mu sve što je trebao da bi se mogao nositi s pritiskom.

Sviđalo mi se to, jako, ali nisam bila čudotvorac.

– Više sam mislila na nekog od tvojih prijatelja.

– To neće ići.

Zašutjela sam.

Mačo mužjak, prejak da podijeli probleme, da otpusti osjećaje.

Do đavola.

– Sredit ću se ja – rekao je.

Šutjela sam.

Malo se pridigao, zagrlio me i okrenuo nas na bok, lica jedno prema drugome.

– S tobom je puno bolje – uvjeravao me je.

– Okej – odgovorila sam.

– Treba mi malo vremena, proći će.

– Okej, dušo.

Njegove usne su pronašle moje i lagano ih dotaknule prije nego što se spustio natrag na leđa, smještajući me uz sebe. Podignuo je ruku i počeo prolaziti prstima kroz moju kosu, i osjetila sam kako ga napetost polako napušta. Zato sam ostala ležati u čvrstom zagrljaju.

Nakon nekog vremena ruka mu se umirila, pa opustila, i znala sam da je zaspao.

Ja nisam spavala.

Molila sam se da Raiden Miller nađe snage da svlada svoje noćne more.

Jer da se nije razbudio u trenutku kad je zamahnuo šakom, to bi doista bilo jako loše.

Bio mi je to dobar podsjetnik da paklene vatre neprestano gore. Čak i u snu.

Ako Raiden ne bude sam mogao riješiti te svoje snove, morat ću pronaći način kako postati čudotvorac.

Zbog njega i zbog sebe.

*** Knjižoteka

U zadnjih šest tjedana konačno sam se uspjela naći i popričati sa KC. Nisam pretjerivala s detaljima, ali jesam rekla da mi je tako dobro da mislim da bih tako mogla zauvijek.

Bila je izvan sebe od veselja.

No čekala sam da Raiden ode iz grada prije nego što sam otišla kod nje na večeru.

KC je stajala kod štednjaka miješajući nešto, a ja sam sjedila za kuhinjskim stolom s njenom curicom Samanthom. Malena stopala stajala su na mojim bedrima, debeljuškasti prstići čvrsto su držali moje a bucmaсте nožice skakale gore dolje dok sam pričala KC ono što sam mogla, što i nije bilo puno. Nisam pričala o njegovim noćnim morama, ali rekla sam joj kako me brine što Raiden toliko zapovijeda i ne libi se koristiti fizičku snagu uz to.

Dobila sam neočekivan odgovor.

KC je prasnula u smijeh.

Okrenula sam se prema svojoj prijateljici sjajne, svijetlo smeđe kose do ramena, sjajnih očiju boje lješnjaka i trbuha sedam mjeseci odmakle trudnoće i rekla joj tiho, – KC, ozbiljno. Plaši me.

Pogledala me tim sjajnim očima još uvijek se smješkajući. – Shvaćam, srce. Ali preboli to.

– Molim? – upitala sam.

– Uh... nakon pažljivog razmatranja tvog, mog i ženskog ostatka Willowa, mislim da je svima jasno da Raiden Ulysses Miller ima velikoga.

To je bila istina. Vidjela sam fizički dokaz izbliza (i osjetila ga, cuclala, mazila itd.), ali sam se nadala da to nije točno i za žensku polovicu Willowa.

– Morat ćeš mi to malo pojasniti - rekla sam joj dok se Sam hihoćući bacala unaprijed, pa sam je obgrlila rukama i pomagala skakutati.

KC je pogledala svoju kćer pa mene a izraz joj se smekšao.

– Dobro. Znači likovi s kojima si prije izlazila, – odmahнула je glavom – nisu bili nešto. Pete je bio okej, ali nije bio u rangu Raidena Millera.

– To znam i sama - odvratila sam joj.

Spustila je žlicu u držač, smanjila plamenik na štednjaku i okrenula se prema meni.

– Hoću ti reći da nemaš iskustva s muškarcima koji su *pravo muško*. Znam da ima stvari oko Marka koje ti smetaju, i volim te još više jer si to zadržala za sebe. Nadam se da je to zato jer razumiješ da ja nisam idiot i ne bih trpjela njegova sranja da on toga nije vrijedan. A servira mi sranja, Hanna. Arogantan je toliko da je ponekad pravi kreten. Ali me voli. Voli Sam. Svakog dana nalazi načina da nam to pokaže. Ne, ne nalazi način, zapravo nam to pokazuje, bez velike muke. Sam od sebe. I znam da bi poginuo prije nego što bi dozvolio da nam netko naudi, – stavila je ruku na svoj izbočeni trbuh - bilo kome od nas.

To je bilo dojmljivo.

I prelijepo.

I nešto što nisam znala jer nikad nisam pitala o tome.

– Blagi Bože, KC – nisam ništa drugo smislila u odgovor.

– Tako – nastavila je ona vedro, cereći se – kad je on arogantni magarac, naređuje mi što da radim i općenito se ponaša kao da smo u šesnaestom stoljeću a on moj robovlasnik, ja se smiješim, kimam glavom i radim po svom.

Pomislila sam na sebe i Raidena u toj situaciji i nije mi bilo do smijeha.

KC mi je pročitala izraz na licu, zamahala prstom i nastavila.

– Ovo moraš naučiti: nemoj se raspravljati. Nemoj objašnjavati. Nemoj protestirati. Nemoj se svađati. Samo reci, 'dobro dušo', i napravi po svom. Na primjer, jutros je Mark rekao, 'Napravi tacose za večeru, srce', poljubio me i otišao. Ništa molim te, ništa jedu li se i tebi tacosi, samo 'napravi ih'. – Nakrivila je glavu. – I sad, jesu li tacosi za večeru? – Stresla je glavom. – Bogami nisu. Jeli smo ih prije dva dana. Kužim da su mu fini kad ih spremim, ali jebi ga. Dolazi mi prijateljica, pa imamo pečenku. Gostima se servira fina pečenka, ne bezvezni tacosi.

Otišla je prema hladnjaku a ja sam upitala, – Neće li se ljutiti?

Izvukla je nešto van dok je Sam slinila po mom vratu a ja je prigrlila na rame.

KC se okrenula zatvarajući hladnjak. - Baš me briga. Ako si želi tacose, smije si ih sam prirediti.

– Znači neće se ljutiti? – bila sam uporna.

– Ako se ljuti, ne pokazuje to. Obično samo stresa glavom, naceri se i uzme si pivo. Odlučila sam to shvatiti kao njegovo prihvaćanje žene kojoj je stavio prsten na ruku. Ako si on to skuplja da bi imao što nabrojiti u zahtjevu za razvod, neka mu. Njegov problem.

Ako Mark to doista radi, *bit će* to njegov problem.

Totalno.

Ali imala sam osjećaj da neće učiniti ništa slično.

KC je otišla natrag do štednjaka kad sam je oprezno upitala, – A primjenjuje li ikad silu?

Nasula je nešto u posudu i okrenula se meni. – Ne. No, kad kaže nešto poput toga da će promijeniti brave radi moje sigurnosti, ne raspravljam se. To jest njegov posao. Neka ga slobodno radi.

– Znači ti misliš da je to što je Raiden učinio u redu? – nisam odustajala.

– Mislim da te nije ozlijedio, a lako je mogao. Mislim da to govori slijedeće. Usprotivila si se nečemu što je on htio učiniti za tvoje dobro, za tvoju sigurnost, nečemu što doista jest važno. Postigao je da zašutiš i obratiš pažnju. Nisam ja ta koja može reći je li to bilo u redu ili nije. Nisam bila tamo. Mogu zaključivati samo na osnovu onog što si mi ispričala, i to je moje mišljenje. Ne mora to postati i tvoje mišljenje. Ali ako te nije povrijedio, ni udario, pljusnuo ili tresao, nego te samo zaustavio da bi te natjerao da ga poslušаш zato jer govori nešto važno, iskreno, Hanna, ja ne mislim da je u krivu.

– Gura me uz zid – izvalila sam.

Trepnula je prije nego što je šapnula, – Što?

– Pa, imali smo neke malo... *intenzivnije* razgovore – činilo mi se da to mogu podijeliti. – Jednom sam, ovaj, krivo shvatila njegove namjere i optužila ga da me iskorištava... – Oči su joj se raširile a ja sam jednom rukom držala Sam a drugom mahala pred licem. – Duga priča, drugom prilikom, ali da skratim, malo je puknuo kad ga nisam htjela saslušati. Prikliještio me uz zid, zablokirao s obje strane, unio mi se u lice i objasnio da mu se ja definitivno sviđam.

Kad sam završila, usne su joj bile razdvojene a oči staklaste.

– KC? – pozvala sam je kad nije ništa rekla.

– Tiho, imam orgazam.

Sad sam ja trepnula.

– Što? - upitala sam.

KC se vratila i fokusirala na mene.

– Srce, u spavaćoj sobi, Mark je pravi za mene, svaki put. *Svaki put*. Ne zafrkava se s time i od početka ima samo dva prioriteta u krevetu, i prvi sam ja. Ne šalim se. Moj muž je *odličan*. Četiri godine braka, malo dijete a drugo na putu i još uvijek protrnem kad čujem njegov auto na prilazu. Pa ipak... pomisao da me Raiden Ulysses Miller pribije uz zid i kaže mi kako ga palim... Instant orgazam.

– Ali... mene to plaši - rekla sam joj.

– Onda počni obraćati više pažnje na njega a manje na te gluposti koje ti se motaju po glavi - odvratila je. – Ozbiljno, Hanna, totalno mi nije jasno i nikad mi neće biti jasno, i to sam ti milijun puta već rekla, kako tako zgodna, duhovita i slatka cura, s nogama za koje bih mogla ubiti, kako je takva cura tako stidljiva i ne zna da zaslužuje tipa poput Raidena Millera. Ali to si ti, takva kakva jesi, i ja te volim, tako da... – *slegla je ramenima*. – Pretpostavljam, opet, da te nije povrijedio. Samo je htio privući tvoju pažnju, a bogami ima i dobar stil oko toga, puno žena bi *platilo* za to.

– Možda bih trebala bolje objasniti kako je došlo do toga, pa bi razumjela – predložila sam.

– Ne – odmahнула je glavom. – Možda bi ti trebala prestati tražiti što ne valja s njim i što ne valja s tobom i što ne valja s vas dvoje, i prihvatiti ga onakvim kakvim jest kao što on očito prihvaća tebe. Kužim kako ti je teško povjerovati da je sve to stvarno, nakon što si toliko godina tiho patila za njim, ali curo, vrijeme je da povjeruješ.

Dah mi je zastao na njene riječi, njihovo značenje i koliko su bile istinite.

KC još nije bila gotova.

– Hanna srce, ja to nisam vidjela, ali priča se po gradu da si dečka upecala tako čvrsto da se nikad neće otrgnuti. Ali poanta je da se ni ne želi otrgnuti. Cijeli grad to zna. Jedina koja to ne zna si izgleda ti.

O moj *Boze!*

I oko toga je bila u pravu.

KC je nastavila.

– Moraš prihvatiti da je on takav kakav jest i da radi to što radi, a draga, to nije nimalo čudno s obzirom na to kakav je. Ovo bi bio drugačiji razgovor da te on tuče, uzrokuje ti bol, govori sranja koja te vrijeđaju, ali iz ovog što si mi ispričala on radi suprotno. Ne kažem da trebaš biti plašljivi miš i pustiti ga da ti šefuje. Reci mu šta ga ide. Neka te on natjera u kut. Ali onda stani i vidi o čemu se radi. Srce, ako je njemu to o čemu razgovarate toliko bitno da će te natjerati da ga slušaš, to govori *puno*. Intenzivne rasprave, ma i svađe znače da postoje *osjećaji*. To znači da je ono što vas dvoje gradite, njemu vrijedno truda. Da on ne mari, da on misli da si živi davež, da on misli da bi tako nešto dobro dobio drugdje, ne bi se trudio nego bi se pokupio.

Ovo je totalno imalo smisla.

– Trebala sam *odavno* popričati s tobom – rekla sam joj.

KC se široko osmjehnula i zavrtjela pramen kose prstima.

– To sam ja. Imam alfu koji mi ide na živce i istovremeno mi znači sve. Četiri godine, pet i pol kad brojim sa hodanjem i zarukama. To je bilo stručno mišljenje. – Opet je zamahala prstom prema meni i predložila, – Znači s obzirom da imam znatno više iskustva, možeš slobodno teti KC ispričati sve o Raidenu Ulyssesu Milleru. *Sve*. Ja ću pomoći frendici kako da učini opakog seksi tipa sretnim.

Nasmijala sam se natrag. – Dogovoreno.

I hoću, pričat ću joj. Dobro, možda ne *sve*.

Prišla nam je sa osmijehom, stala, nagnula se i glasno poljubila vrh Samine glave. Slatka bebina glava se začuđeno podigla. Sam me pustila i pljesnula ručicama po KCinom licu, smijući se.

KC se smijala natrag i vratila štednjaku.

Zahvalila sam Bogu što imam tako dobru prijateljicu taman u trenutku kad je Sam obratila pažnju na mene i pljesnula me dlanom po ustima.

Tad sam se i ja počela smijati.

Sam i KC smijale su se sa mnom.

Tako se dogodilo da sam se osjećala bolje oko svega i kad mi je Raiden rekao da odlazi poslom i da ga neće biti neko vrijeme, osjećala sam se pouzdano napraviti što sam već neko vrijeme željela.

Nisam gubila vrijeme.

Raidena nije bilo više od tjedan dana, i sad se vraćao. Jurila sam biciklom prema njegovoj kući, uzbuđena oko otkrivanja svog iznenađenja, nadajući se da će mu se svidjeti toliko da će me pritisnuti uz zid da mi to kaže.

Baš sam se veselila tome.

Knjigoteka

POGLAVLJE 16

JEZIK LOVCA NA GLAVE

Pedalirala sam njegovim prilazom kad sam ga ugledala, naslonjenog na džip, prekriženih ruku i nogu.

Na taj prizor moje uzbuđenje se razbukvalo.

Široko sam se osmjehnula i zaustavila pored njegovog terenca. Nacerio mi se natrag, njegove sunčane naočale prešle su preko mene, Spota i bicikla prije nego je stresao glavom i odgurnuo se od auta.

Gurnula sam nogom polugu stalka i skočila s bicikla. Krenula sam skaćući prema njemu, ali se zaustavila, odbrzala natrag i zaprijetila prstom pred Spotovim nosom.

– Budi dobar.

Napravio je izraz koji je jasno govorio da će biti kakav god bude sam htio biti.

Ignorirala sam ga, okrenula se i vidjela da je Raiden skoro došao do nas. Nije bilo puno mjesta, ali svejedno sam potrčala i bacila mu se u ruke.

Čvrsto su me prihvatile.

Uzvratila sam mu rukama i nogama, pa spustila glavu prema njegovoj koju je ljubazno zabacio unatrag i cmoknula ga duboko i strastveno.

Jedna od njegovih ruku je kliznula pod moju stražnjicu, i pustio je da ga ljubim.

Prekinula sam poljubac, nasmiješila mu se i rekla, – Hej.

– Hej – rekao je Raid natrag.

Suspregnula sam drhtaj koji je taj jedan slog, izrečen tim dubokim glasom, poslao kroz mene, i nastavila, – Dobrodošao kući.

– Da, mala. To si jebeno u pravu. To je prava dobrodošlica.

Više se nisam trudila suspregnuti drhtaje i stegnula sam ga rukama i nogama.

Uzvratio je rukama i prstima na mojoj stražnjici.

– Okej. Spusti me dole – zatražila sam. – Moramo uzeti Spota i ući unutra.

Usne su mu zaigrale prije nego me spustio.

Odskakutala sam do košare i uzela mačka.

– Mijau – bunio se.

– Tiho, moramo Raidu pokazati njegovo iznenađenje.

– Mijau. – Spot, kao i ostale mačke, nije bio ljubitelj iznenađenja.

– Tiho budi – naredila sam, dolazeći do Raidena, na što mi se Spot oteo iz ruku, skupivši svoju popriličnu mačju masu i lansirajući je na Raida.

Raiden ga je uhvatio. Spot se uzverao uz njegova prsa, stavio šape na njegovo rame i počeo presti.

– Luda mačka - promrmljala sam.

Raiden se nasmijao i s jednom rukom držeći Spota, drugom je primio moju i povukao.

– Imaš iznenađenje? – pitao je.

– Da – rekla sam cupkajući u japankama. – Idemo.

Otišli smo uz stepenice, Raiden prvi, Spot mrko gledajući u mene preko ramena, predući i dalje.

Kad smo stigli do vrha progurala sam se naprijed, uzimajući ključeve iz Raidenove ruke, govoreći, – Pusti mene.

Nije imao izbora.

Bila sam tako uzbuđena da sam opet cupkala. Otvorila sam širom vrata, ušla unutra i uzviknula, – *Vođa!*

Raiden i Spot su me slijedili. Raid je podigao ruku da bi gurnuo sunčane naočale iznad čela, zatvorio vrata i osvrnuo se.

Ja sam plesala okolo.

– Dakle! – povikala sam. – Počnimo ovdje!

Otplesala sam do kreveta i okrenula se natrag.

– Tvoje plahte i poplun su bili dobri, dušo, ali nisu pristajali uz moj pokrivač pa sam nam nabavila ovo! – pokazala sam rukom na njegov krevet na podu, čiji je donji dio sad bio pokriven sivom plahtom, kao i madrac i jastuci. Poplun na vrhu bio je sivo crn, i bilo je tu još par jastuka i jastučića (ne previše, samo tri), muževna ali korisna.

Otišla sam do uzglavlja.

– Gospođa Bartholomew je spomenula kako njezin unuk treba projekt za radionicu iz tehničkog. Dobila sam ideju, dala mu mjere i napravio je ovo! – uskliknula sam dodirujući niske drvene police obojane u crno koje su se prostirale dužinom cijelog uzglavlja. Raidenove knjige mekih korica bile su poslagane na policama, a sa svake strane bila je po jedna lijepa noćna lampa.

– Našla sam svjetiljke - nastavila sam. – A Barry je došao i spojio utičnicu ispod polica, tako da nema više žica po podu.

Još uvijek držeći Spota i stojeći pred samim vratima, Raiden je zurio u krevet, ali ja sam bik previše uzbuđena da bih išta primijetila. Odskakutala sam do kuhinje.

– Ovo sam našla u antikvarnici na Harbourough Roadu. Totalna rasprodaja – klepetala sam, pokazujući rukom niz visoki i široki kuhinjski ormar kao da sam domaćica televizijske prodaje, - Na vrhu su, kao što vidiš, pahuljice, proteini i druge važne stvari. – Sagnula sam se i otvorila donji ormarić. - Dolje je posuđe.

Uspravila sam se i postrance kliznula do štednjaka.

– Kao što znaš, Rachelle si preuređuje kuhinju i ovo je njen stari štednjak, ali ima samo dvije godine a ona je profesionalac i uzima si najbolje, tako da je izvanredan makar je polovan – objavila sam.

Još skakutanja do hladnjaka.

– Isto tako i za hladnjak, a vidi! – pokazala sam na ledomat i pipac za vodu na prednjoj strani. – Hugh je došao i spojio sve na vodovod i sve *radi!*

Otvorila sam vrata hladnjaka i okrenula se prema njemu, glumeći ozbiljnost.

– Sad, moram ti reći da sam uništila laboratorijske eksperimente koje si ovdje provodio, ali baka ti je dostavila svu ovu hranu koja je *jestiva*.

Bila sam toliko zaokupljena svojom predstavom da nisam primijetila da se on još uvijek nije pomaknuo. Zatvorila sam hladnjak, otplesala do stola i rukom pokazala garderobni ormar.

– Barry i Hugh su ga pričvrstili za zid tako da je čvršći i ne može pasti, a ja sam sa WD40 podmazala njegove šarke i one na vratima kupaonice tako da nema više zvukova strave i užasa.

Završavajući, zamahnula sam široko prema podu na kojem je sad bilo nekoliko sagova.

– Još toga s rasprodaje u antikvarnici – cerila sam se. – Ne pokrivaju mnogo, ali bolji su od golog drveta, pogotovo kad zahladi.

Naslonila sam se na naslon kuhinjskog stolca i nastavila brbljati.

– Ima tamo jedan kuhinjski stol koji se nadam da neće prodati, jer mi je ponestalo novca, ali koji bi *savršeno* pristajao ovamo, s bonusom da stolci nisu podstavljeni što znači da se ne mogu iskrzati. Ima i jedan dućan u Denveru koji drži odlične stvari, a sad je rasprodaja. Skoro sam ti kupila kauč, ali sam mislila kako je ipak bitno da ti se sviđa, pa moraš ići sa mnom.

Raširila sam ruke i završila.

– Što misliš?

Raiden se polako sagnuo i spustio Spota na pod. Čuo se udarac mačjih šapa o drvo. Spot je odmah odgegao u istraživanje a Raiden se polako uspravio, stavio ruke na bokove i pogledao me u oči.

– Moja djeca će odrasti u seoskoj vili.

To je rekao.

To je bilo uvrnuto.

I razočaravajuće.

Osjetila sam kako se ispuhujem.

– Molim? – upitala sam.

– Šta meni to sranje govori? – upitao je on.

Glava mi se trznula.

– Ovo... *sranje*? – upitala sam natrag.

Mahnulo je rukom pokazujući oko sebe. – Da. Ovo sranje.

Raspoloženje mi je nestalo.

– Pa., nisam sigurna što me pitaš, Raiden, ali očito sam opet zeznula stvar i...

– Kad ti začnem sinove, odrast će u seoskoj vili u šumi izvan grada.

Moja ruka opet je potražila naslon stolice uz koju sam stajala, jer su mi koljena počela popuštati.

– Što? – Šapnula sam.

– Hladnjak i štednjak, fino. Iznajmit ću ovo preko zime, poštena oprema znači bolju lovnu. Sve ostalo je bacanje novaca i vremena, Hanna, osim ako mi nešto pokušavaš poručiti.

Osjećala sam puno toga istovremeno. Nešto mi se činilo dobro, drugo ne baš.

– Bacanje... započela sam.

Zakoračio je dva koraka prema meni, stao i ponovo stavio ruke na bokove.

– Šta mi radimo ovdje? - upitao je.

– Htjela sam ti pokazati iznenađenje – odgovorila sam slabim glasom.

– Ne, Hanna, krivo si me shvatila. Ja sam ovdje privremeno. Ne može biti da to ne znaš. Ovo nije mjesto za stanovanje, samo je nužni smještaj. Mislim da oboje znamo da nam Willow paše. Da sam htio gubiti vrijeme za koje sam *mislio* da ga oboje ne želimo gubiti, uzeo bih si stan u Jackienoj zgradi ili nešto slično. Kako sam siguran da *ja* ne želim gubiti vrijeme, nisam se htio zajebavati s godišnjim najmom koji je tamo jedina opcija. Znači, šta mi radimo ovdje?

Duboko sam udahнула da se smirim i rekla, – Okej, dušo, morat ćeš me podučiti svom jeziku lovca na glave ili govoriti običnim riječima, jer sam se ja jako potrudila da ti uredim prostor dok te nije bilo, a nisi to baš dobro primio.

– Nisam? – Raid je ispalio natrag. – A ja sam čekao kad će ti konačno doći iz dupeta do glave da me pozoveš da se uselim k tebi, tak da tvoje uređivanje mog prostora, koji je obična rupetina, trošenje zadnjeg novca na to mi govori da me i ne namjeravaš pozvati da se doselim.

Prsti su mi stegnuli vinilni naslon stolice.

Raiden je nastavio.

– Mladi smo, ima vremena i nismo razgovarali o tome, ali evo. Želim tri sina. Moj otac je bio teški seronja i želim obrisati tu uspomenu tako što ću imati sinove i pružiti im ono što ja nikad nisam dobio. Volim svoju sestru i uvijek sam želio imati još jednu, ili brata, zato će moja djeca imati dosta braće i sestara. Kako si se ti smjestila u tu svoju kuću, sunce, ti nikud ne ideš, i ne želim te maknuti odande. Ta kuća si ti. To je savršeno mjesto za obitelj. E sad, moje pitanje nadam se običnim riječima jest, jel ti meni ovim sranjem hoćeš reći da se namjeravaš zajebavati sa mnom, ili ćemo se primiti posla?

On to ozbiljno?

– Primiti se posla... pravljena beba? – istisnula sam.

– Ne, zlato – odrezao je nestrpljivo. – Primiti se posla oko *nas*, da bi u konačnici mogli praviti bebe.

– Pa ja... mislim ti ni inače baš ne oklijevaš, Raiden, ali ovo je veći skok od ostalih – rekla sam mu. – Normalni parovi razgovaraju o tim stvarima.

– Shvati već jednom, Hanna. Ja nisam normalan, niti jebeno želim biti.

– Mislim da mi pomalo sviće – rekla sam tiho.

– Ali imaš pravo. Parovi razgovaraju o tim stvarima. I ako smijem istaknuti, mi sad tu upravo stojimo i razgovaramo o tim stvarima.

Imao je pravo, u neku ruku.

– Okej – složila sam se.

– Znači jel se zajebavamo ili šta? – upitao je.

Ignorirala sam bubnjanje svog srca i upitala ga, – U biti, kažeš da se želiš doseliti k meni?

– Uh, pa da, Hanna. Odlučio sam da opet želim imati dom, i nakon što radim s ološem, želim se vratiti svom domu. Kući s ljuljačkom na trijemu gdje mogu oprati prljavštinu sa sebe i leći u krevet sa ženom koja vozi smiješan bicikl s komičnom košarom a u njoj nevjerojatno debelog mačka. S *mojom* ženom.

– Moj bicikl nije smiješan – pobunila sam se.

– Srce – nagnuo se prema meni, – *jest*.

Ignorirala sam to, i ponovila, – Želiš se doseliti?

Obrve su mu se skupile. – Jesi ti budna?

Zurila sam u njega.

Raiden se mrštio na mene.

Onda sam pustila stolicu, zatrčala se preko sobe i skočila mu u naručje.

Ponovo me je uhvatio, ali ovaj put je morao napraviti korak unatrag da oboje ne padnemo.

Nije me bilo briga.

Omotala sam noge oko njegovog struka, a rukama primila njegovu glavu i gledala ga u lice.

– Bili su na rasprodaji pa nema povrata, tako da će lovci uživati u tepisima, ali taj ormar će *rasturiti* u mojoj kuhinji – objavila sam. Izraz iznenađenja na njegovom licu se razvedrio i odmah je počeo hodati.

Prema krevetu.

– Jesam si to upravo dobio ljuljačku na trijemu – primijetio je.

– Totalno si upravo dobio ljuljačku na trijemu – odvrtila sam.

Spustili smo se na madrac, ja na leđa, Raiden na koljeno pa na mene.

– Šteta bi bila ne isprobati nove plahte – promrmljao je.

– To mi je bilo na vrhu liste zadataka kad se vratiš, nakon predstavljanja tvoje nove gajbe, što je otišlo malo ukrivo ali je dobro završilo, tako da sad to možemo prekrižiti i nastaviti dalje – odgovorila sam, a on se nacerio.

Uozbiljio se i rekao, – Onaj pokrivač na tvom krevetu je krasan, zlato, ali ćemo ga ipak zamijeniti s mojim.

Nisam imala *nikakvih* problema s tim.

Povukla sam prstima preko materijala majice na njegovim leđima. – Može.

– Hoće li ti mačak imati traume ako me vidi kako te jebem?

– Kao što znaš, zove se Spot, i imun je na takve stvari. Ne možeš imati traume ako si cijeli život posvetio stvaranju trauma.

Raiden se opet nacerio, ali je konačno i zašutio, spustio glavu i poljubio me.

Dva sata kasnije ostavio me u svom krevetu i odvezao Spota baki.

Nakon povratka izvijestio je da mu je Spot zamalo slomio vrat uvijajući se oko njega za vrijeme vožnje.

Privila sam se uz to veliko tijelo, hihoćući se i žaleći što to nisam vidjela.

Onda se Raiden prebacio preko mene i još smo malo isprobavali plahte.

Knjigoteka

POGLAVLJE 17

POTPUNO

Slijedećeg jutra...

Zazvonio je telefon. Raidenov mobitel. Otvorila sam oči – ugledala sive plahte.

Nasmiješila sam se.

Raiden, koji je bio naslonjen na moja leđa, nije se ni pomaknuo. – Jesi budan? – šapnula sam.

– Aha – odvratio je.

– Zvoni ti mobitel.

– Znam. Ignoriram.

– Oh.

Utihnula sam.

Kao i mobitel.

Ugnijezdila sam guzu u njegovo krilo. Njegova ruka oko mog trbuha se lagano stegla i počela sam opet padati u san.

Mobitel je opet zazvonio.

– Jebemu – odrezao je.

– Dodat ću ti ga – ponudila sam se.

– Sunce...

– Evo – rekla sam.

Izvukla sam se iz njegovih ruku i najednom mi je sijevnula snena, suluda ali valjda i seksi ideja.

Počeo se uspravljati, ali ja sam već bila krenula, na rukama i koljenima, s ničim osim njegove majice na sebi. Rub je kliznuo gore prema struku dok sam puzeći prelazila preko kreveta.

Došla sam do kraja i pogledala niz tijelo prema Raidenu koji se podigao na lakat, pogleda uperenog na moju stražnjicu u zraku.

Onda me pogledao u lice. Zločesto sam se osmjehnula (ili sam se bar nadala da je to ispao zločesti osmijeh) i nastavila dalje istim stilom do njegovih hlača.

Do trenutka kad sam ga iskopala iz džepa, telefon je prestao zvoniti, ali sam ga ponijela u ruci i dopuzala natrag na sve četiri.

Zaustavila sam se blizu i spustila telefon pred njega.

– Malo mi je predugo trebalo – primijetila sam očigledno.

Oči su mu se žarile. – Sunce, reci mi da se ne zajebavaš sad sa mnom.

– Pa, malo se zajebavam, da, u nadi da ćeš uzvratiti istom mjerom – odvrtila sam.

Oči su mu zasjale. Bio je spreman iskoristiti priliku.

– Dopuži iznad mene i ostani na sve četiri – naredio mi je, liježući na leđa.

Tijelom mi je prostrujao drhtaj užitka dok sam puzala nad njega, s rukama i koljenima s obje njegove strane.

Ruka mu je odmah otišla među moje noge. Osjećaj je bio dobar, glava mi se spustila među ramena i ispustila sam mali mijauk.

– Mokra je. Ne zajebava se - promrmljao je.

Pogledala sam ga i znala što vidi, jer ga nisam mogla fokusirati. Morao je znati što mi radi.

– Budi mirna, pusti me da se igram. Možeš li to učiniti za mene, Hanna? – pitao je, dok su mu se prsti još uvijek poigravali sa mnom.

Mogla sam to učiniti za njega.

Mogla sam učiniti bilo što za njega.

– Da, dušo – šapnula sam.

Nisam se micala. Raid je ležao ispod mene, pogledom na mojem licu, rukom među mojim nogama. Druga rukaje klizila mojim tijelom, Igrao se sa mnom,

I igrao.

I nastavio s time dok mi bedra nisu počela drhtati a ja cviljeti.

– Sad si spremna da te pojedem – zarežao je i nestao, klizujući se naniže u krevetu, i prije nego što sam se snašla njegovi prsti su povukli moje bokove prema njegovom licu.

Glava mi se trgnula unatrag i zastenjala sam.

Povukao me niže.

– Mili – zaječala sam.

Bila sam blizu.

Posisao je svom snagom moj klitoris.

Nisam si mogla pomoći. Trgnula sam se u sjed na njegovom licu. Njegove ruke su me vukle dolje, i njihala sam se naprijed natrag, ponavljajući, – OhmojBože, OhmojBože.

Bila sam još bliže, na samom rubu kad su usta nestala.

– Ne – jeknula sam.

Osjetila sam njegova prsa na svojim leđima, ruke kako me grle i usne pored uha. – Da nisi svršila bez mene.

– Raid.

Ruka mu je zaronila među moje noge a moji bokovi se propeli.

– Raid!

– Izdrži još malo, sunce.

– O Bože – zacviljela sam.

Njegovi prsti su kliznuli natrag i zarinuli se gore.

Glava mi je pala unatrag na njegovo rame.

Njegova druga ruka zašla je ispod moje majice, i prsti su pronašli i lagano povukli moju bradavicu. Cijelo tijelo mi se trznulo.

– Raiden, ne mogu više.

– Izdrži.

Moji kukovi očajnički su se trljali na njegove prste. – Ne mogu.

– Jebote kako si mokra, kako si vrela – zarežao je. - Jebi se, mala.

Već jesam, ali sam kliznula rukom niz njegovu, pritiskujući je jače među svoje noge.

– Predivno – bruja je. – To. Jače, Hanna.

– Svršit ću – dahnula sam.

– Pričekat ćeš me. Nastavi tako divlje, srce. – Nastavila sam. Izvukao je palac i naslonio ga na moj klitoris. Jauknula sam i nastavila. – To je moja divlja mačka. Predivno. Budi divlja, srce.

– Molim te, dušo, ne mogu više izdržati – preklinjala sam ga.

– Onda skini moju majicu i namjesti se. Ti biraj, srce, pokaži mi kako me želiš.

Istog trena sam strgla majicu sa sebe i bacila je ustranu. Legla sam na leđa, raširila noge i on je bio tu, nabijajući se unutra.

Obavila sam ga rukama i nogama, podigla kukove, povukla noktima uz njegova leđa i molila ga, – Jače, Raid.

– Jebote. Divlje. Mokro. Moje – zastenjao je on u moj vrat.

Osjetila sam njegove zube kako nježno grebu po tetivi, i to mi se toliko svidjelo da su mi se nokti zarili u njegovu kožu, noge zgrčile a glava se bacila unatrag. Osjetila sam kako su se zubi zarili u moje rame na prijelazu prema vratu i raspala sam se po šavovima.

Raiden me slijedio do kraja.

Polako sam se spustila s vrhunca uz osjećaj njegovih usana kako klize preko traga na koži koji je ostavio. Često je to radio, a poslije bi bio ublažio osjećaj boli nevjerojatno predivnom nježnošću.

Obožavala sam to.

Opet sam ga zagrlila objema rukama i stegla nogama, a njegove usne došle su do mog uha.

– Prilično sam siguran da si me opet raskrvarila, divljakušo – promrmljao je dubokim, odobravajućim šaptom.

– Mogu potvrditi da jest – začuo se ženski glas u prostoriji.

Ja sam se napela, trepnula, pripremila se za infarkt, ali Raiden je skočio.

Izvukao se iz mene i otkotrljao ustranu istovremeno povlačeći pokrivač preko mene, dreknuvši, - Koji kurac?

Zgrabila sam pokrivač, podigla se u sjedeći položaj i ugledala mršavu droljastu plavušu napuhanih grudiju s kojom sam vidjela Raidena prije nekoliko mjeseci. Pluća su mi prestala funkcionirati.

– Nisam znala bi li zapljeskala ili vam se pridružila – izjavila je.

– OhmojBože, ohmojBože – opet sam izgovorila, ovaj put zbog vrlo drugačijeg razloga.

– Reci da nisi ušla u moju kuću i gledala me kako jebem svoju curu, jebote - zarežao je Raiden tonom koji bi svakome zdravog razuma dao na znanje kako treba odgovoriti na to.

Ona se činila imuna. Izbacila je bok, naslonila ruku na njega i podijelila, – Uhvatila sam, »Jače, Raid. Jebote, divlje, moje«, ali i to mi je bilo dosta. Istina je što se priča u gradu. Varaš me.

Što?

Mozak mi je odbio obraditi to što je čuo. Zapravo, odbio je raditi bilo što. Jedina stvar koja mi je bila na pameti je kako što prije pobjeći odande.

Što prije.

Skočila sam iz kreveta, držeći pokrivač oko sebe, i pojurila do svoje odjeće koja je bila na podu.

–Hanna, vrati se u krevet – čula sam kako mi Raid govori, ali imala sam gaćice u ruci i pokušavala sam ih navući bez da pustim pokrivač.

–Hanna? - podrugljivo se nacerila ta žena. - Ajme, Raid, ti se baviš i vanillom. Kakvo razočaranje.

– Kučko, slušaj. Nestani. Smjesta, i nećemo se više vidjeti – Raiden je odgovorio tako niskim tonom da me na smrt prepao.

Bila sam svjesna da se kreće, ali sam se koncentrirala na navlačenje kratkih hlačica.

Žena ponovo nije obratila pažnju na Raidovo upozorenje.

– Šećeru, ako bi htjela avanturu, Raid voli divlje a ja imam vremena. Upravo si ga fino riješila, ali ti i ja skupa? Lansirat ćemo ga na Mjesec.

Obračala se *meni*.

I nisam mogla vjerovati što mi govori.

Ignorirala sam je i pridržala pokrivač zubima dok sam zakopčavala grudnjak oko prsiju.

– Meg, neću ti više ponavljati. Odjebi smjesta – Raiden je zarezao.

– Pričam iz iskustva, šećeru – nastavila je ona, – dovela sam mu prijateljicu jednom. To se njemu sviđa. Znam jer se vratio po još.

Bol me je probola, ali nisam se mogla fokusirati na nju jer sam začula prestrašeni cvilež. Glava mi se trgnula gore i vidjela sam Raidena, obučenog samo u navučene ali nezakopčane cargo hlače, kako za nadlakticu vuče plavušu preko prostorije.

Otvorio je vrata i gurnuo je van na platformu stepeništa.

– Kunem ti se *Kristom*, ako ti ikad ponovo ugledam njušku, zagorčat ću ti život. Ako misliš da se zajebavam, samo me isprobaj. Nakon ovog sranja što si sad izvela, Meg, dat ću si vremena da uživam u svakom trenu uništavanja tvog života. - Prijetio je pa završio. – Kimni glavom ako si shvatila.

– Puno laješ, malo grizeš, osim tu slatku vanilla Hannu. Sad *ona* dobije tvoje zube, a mislila sam da ih čuvaš za mene – izazivala je.

Možda sam bila čudna, i prije me nije bilo briga za to, ali mogla sam natjerati Raida da izgubi kontrolu toliko da me ugrize, i, kao što sam rekla, sviđalo mi se to.

Zapravo, da budem iskrena, živjela sam za to.

A ispalo je da to nije bilo samo za mene.

Zatvorila sam oči pred naletom boli, pustila pokrivač da padne i sagnula se dohvatiti bluzu.

– Upravo si me isprobala - zlokobno je šapnuo.

– Daj sve od sebe – siknula je ona natrag. – Mene nitko neće varati.

– Jebote, uoči stvarnost, kučko – Raiden je ispalio natrag. -Nismo se čuli mjesecima. Muško pojebe tebe i tvoju frendicu, nema večera, nema kina, nema ničeg što se može varati osim pičke, a pička koja je samo pička je ništa.

– Seronjo! – dreknula je.

– Da, ja sam seronja, a ti si prokleta pizda. Spremi se, Meg – završio je i zalupio joj vrata pred nosom.

Zaključao je, okrenuo se prema meni i prošao prstima kroz kosu, a bijesan pogled je prošao pored mene.

– Jebo mi sve po spisku, toliko sam se napalio na svoju žensku, kad sam je našao doma u svom krevetu, da nisam zaključao jebena vrata – istisnuo je.

– Moram ići – šapnula sam, a Raid se fokusirao na mene.

– Šta?

– Moram ići – rekla sam mu.

– Hanna, to je bilo sjebano. Nemoj gutati njena sranja – naredio mi je.

– Moram ići – ponovila sam.

– Mala, slušaj me. To je bilo sjebano. Nikad nismo izlazili. Nije bilo obaveze. Ne možeš varati nekoga s kim nisi u vezi. Nisam se ni čuo s njom *mjesecima*. Puno dulje nego što smo ti i ja skupa. Čula je za nas, probudila se raspoložena za praviti sranja i došla ovdje to obaviti.

– Nazvao si je pizdom - podsjetila sam ga.

Mahnuo je rukom oko sebe podižući obrve. – Jesi ti bila prisutna maloprije? Pa jest pizda.

Zapravo, tu nije bilo rasprave. Ne znam zašto sam to uopće rekla.

Nastavila sam. — Jesi li... jesi li ti... nju *grizao* kao što grizeš mene?

— Sunce, a zašto misliš da sam tak popizdio? Ta kučka nikad nije dobila moje zube. Jebote, *nijedna* kučka nikad nije dobila moje zube.

Hvala Bogu.

Bar to je bilo dobro.

No opet sam nastavila. — Jesi poševio nju i njenu frendicu?

Tijelo mu se okrenulo, usta zatvorila i znala sam odgovor.

Bože.

Krenula sam prema njemu jer je stajao pred vratima. Pognute glave, ponavljajući, — Moram ići.

Nisam prošla. Ovaj put se nije izmaknuo. Obuhvatio me rukama cijelu i vratio dva metra unatrag.

Otrgnula sam se i zakoračila tri koraka ustranu, podižući ruku prema njemu.

— Ne diraj me! — siknula sam, i ovaj put se njegova glava trznula.

— Hanna...

— Imao si trojce! — povikala sam.

— Rekao sam ti, zlato, ne želimo pretresati davna sranja.

Podigla sam obje ruke. — A sad razumijem i zašto — rekla sam.

Onda sam upitala, — Hoćeš to htjeti i sa mnom?

— Ne, jebote — odrezao je.

— A ja bi to trebala vjerovati? — nisam popuštala.

Nagnuo se prema meni i protisnuo, — Da, *jebote.*

— Kako? — prasnula sam. — Rekla je istinu, ti voliš divlje. Kad će ti dosaditi vanilla, Raid?

Najednom se široko nasmiješio, bijelo i sjajno, i ako se ne varam, izgledao je kao da se trudi ne prasnuti u smijeh.

— Nije smiješno! — povikala sam, jer stvarno nije bilo!

— Zlato, griješiš. Ako misliš da si ti makar i blizu vanille, to je proketo smiješno.

— Aha — promumljala sam u nevjerici.

Tijelo mu se vidljivo treslo.

Da.

Od smijeha.

— *Nije smiješno!* — drek nula sam.

Raid je prekrizio ruke na prsima, pokušao suzbiti smijeh bez da krije da ga suzbija i počeo ponovo.

— Hanna, zlato, rekao sam da ne želimo pretresati stara sranja, i bio sam u pravu. To stvarno nije dobro. Ali kako si se ražestila, nemam izbora.

Nije mi se sviđao taj uvod, ali nisam to stigla podijeliti jer je Raid nastavio.

— Meg provodi dane na poslu koji mrzi, a ostatak vremena vježbajući i izgledajući se, tako da je praktično stalno mrzovoljna jer u principu mrzi svoj život, a definitivno treba sendvič. Istovremeno nema problema s time da se natače alkoholom i dimi travom, od čega je stalno gladna ali si ne dozvoljava jesti, tako da trava ne pomaže kod njene zlovolje.

— Raid... pokušala sam ga prekinuti jer me ništa od toga nije zanimalo ali je on nastavio, ne obazirući se na mene.

— Šta hoću reći. Ona je cura za zabavu, spremna na sve, i bila je spremna na bilo šta sa mnom. Kad je uspijevala malo prigušiti kučku u sebi, dobro smo se zabavljali. Možda si uspije naći tipa koji

voli umjetne sise, puno kose i žene koje vise mare za zategnuto tijelo nego za stanje u glavi, pa će trpjeti kučku u to ime, ali ja nisam takav tip.

– Raid! – ovaj put sam povikala, ali nije pomoglo,

– Želiš to čuti ili ne, Boga mu, svejedno mi je. Da se nisi zapalila za mene onaj prvi put, i da jesi vanilla - predivna si, sunce - ali ne bi bila sada ovdje. S tobom sam našao sve u jednom. Da sam to imao s njom, ona bi bila tu, ne ti.

– Ne pomažeš mi – obavijestila sam ga.

Veselost je nestala. – A šta kažeš na ovo? – ispalio je. – Pališ se na mene, ali još više, činiš da ja izgaram za tobom. Nijedna žena u cijelom prokletom životu nije me tako zapalila.

Ajme.

Znala sam da on to radi meni, ali nisam imala pojma da ja tako djelujem na njega.

Zatvorila sam usta.

– Grizem te, Hanna, jer me dovodi do ludila kako moja vlastita mala cura iz susjedstva podivlja zbog mene. Radiš mi što mi nikad nijedna žena nije učinila. Gubim kontrolu nad sobom zbog tebe i zato dobivaš moje zube, a što je najbolje, ti voliš kad ostavim trag na tebi.

Suzdržala sam se poriva da si dotaknem rame, znajući iz iskustva da ću morati paziti koju majicu oblačim toga dana. Njegov trag nije bio jak, ali bio je tamo, i imao je pravo.

Voljela sam imati njegov trag na sebi.

Nije bio gotov, i ostavio je najbolje za kraj.

– Ona mi ne znači ništa, jer se nisam u nju zaljubio kad sam je ugledao s druge strane ulice, kose koja se sjaji na suncu, kako se smije. Ti mi značiš sve, jer si ti bila ta djevojka s druge strane ulice, sjajne kose, koja se smijala, natjerala me da se zaljubim u nju, a nisam je ni poznavao.

Jesam li dobro čula što je on to upravo izgovorio?

– Oh moj Bože – šapnula sam.

– Aha – složio se.

Da, rekao je to.

– Oh moj Bože – ponovila sam.

– Da, zlato – ponovo se složio.

– Ali... započela sam, ali je progovorio preko mene.

– Znači jebote hvala Bogu da kad te ljubim ti eksplodiraš i pustiš se i hvataš moj kurac dok vozim tvoj auto i zabiješ mi nokte u leđa kad svršavaš sa mnom, jer, srce, to znači da mi daješ *sve*. Nijedna žena u mom životu nije mi dala sve, i nijedan čovjek to ne može očekivati. Nadati se, da. Dobiti, ne. Ti daješ sve, što znači da ja dobivam sve.

Zurila sam u njega.

Zastao je par trenutaka pa nastavio.

– E sad, mogu ja tebi pričati šta je bilo prije tebe, Hanna. Zabavljao sam se, ne namjeravam se ispričavati zbog toga. Ali mislim da je puno bolje da to ostavimo iza sebe, u prošlosti. Jer moraš znati da odsad postojiš ti, i samo ti, do moje smrti. Život me nije zajebao kad me doveo do tebe, pa da se zaljubim u djevojku blistave kose koja ipak nije prava za mene. Nisi ti samo dovoljno dobra za mene. Ti si sve što sam ikad htio. Tako da meni to odgovara.

Kad je prestao govoriti, ja sam nažalost počela.

– Sise su joj umjetne? – izvalila sam.

– Totalno – odgovorio je Raiden.

– Ti si zaljubljen u mene? – nastavila sam.

– Totalno – odgovorio je Raiden.

Zurili smo jedno u drugo dok mi je srce lupalo.

Onda, jer nisam bila gotova s provalama, izjavila sam, – Pretekla sam te. Zaljubila sam se u tebe kad sam imala šest godina a nisam znala tko si.

Vidjela sam kako je napetost napustila njegovo tijelo. Vrat mu se izvio, glava se spustila naprijed, i stajao je razmišljajući jedan trenutak prije nego što je podigao glavu, pogledao me i rekao, – Okej, dušo. Pobjedila si.

– Totalno – odgovorila sam.

Tada me je Raiden Ulysses Miller opržio po drugi put, ali s ovim plamenom se nisam borila. Nije boljelo. Što nije značilo da nije ostavilo traga.

– Rekao sam ti kako nisam kao dijete zamišljao da ću postati policajac ili astronaut, ali dosta sam razmišljao o ženi kakvu ću htjeti u svom krevetu. Odrastao sam i nastavio razmišljati o toj ženi, ali to je bila i žena kakvu bih htio pored sebe u životu, ne samo u krevetu. I ona je bila ti. A onda sam te sreo. I sada, svakog dana kad se probudim ne mogu povjerovati koliko sam imao sreće što sam te našao.

Je li ovo bilo stvarno?

– Kako ti možeš od jedne potpuno sumanute, ružne i ponižavajuće situacije, koja se *nikad* nije trebala dogoditi, napraviti nešto što ne želim nikad zaboraviti? – upitala sam.

– Zato što me voliš – odgovorio je.

– Aha, da, zato – promrmljala sam.

Njegov plamen bio je užareno bijel.

– Dođi ovamo – zarežao je.

Došla sam.

Istog trena me zgnječio u zagrljaju, zabio lice u moj vrat i ja sam gorjela.

Bilo je predivno.

Kasno te večeri...

Ležala sam na Raidenu u majici bez rukava i kratkim hlačicama od pidžame, prateći pogledom svoje prste koji su prelazili njegovu ključnu kost i osjećajući njegove prste na svom bedru.

– Hoćeš li joj stvarno zagorčati život? – upitala sam.

– Meg? – upitao je, pa sam podigla pogled.

– Da – odvratila sam.

– Hoću – potvrdio je, pa sam nagnula glavu.

– Stvarno?

– To je bilo gadno, šta je napravila. Dovala te je u užasno neugodnu situaciju. Nije smjela ni ući unutra, a kamoli sve ostalo. Dao sam joj priliku da se makne, nije je iskoristila. Mora dobiti lekciju.

– Što ćeš učiniti? – upitala sam.

– Nešto od čega će naučiti lekciju.

– Raid... započela sam, ali ruke su mu se podigle i primile me za bokove.

– Sa mnom nema zajebancije – odlučno je rekao. – Zajebavala se sa mnom.

Da, to je bilo točno.

Šutjela sam.

– A zajebavala se i s tobom. Vidjela je koliko si uznemirena i išla te bosti još više. Sa mnom nema zajebancije. A pogotovo, apsolutno, definitivno nema zajebancije s tobom.

– Okej, ali to nas je dovelo do...

– Ne, Hanna. Ne. – Stresao je glavom na mom jastuku. – Divno je znati da me voliš, dobro je da znaš da ja tebe volim, ali to je bilo naša stvar, i prije ili poslije bismo to rekli jedno drugom. Ali ono što mi radimo u krevetu je moja i tvoja stvar, ničija više. Ona je stajala i gledala nas, i uopće me ne zanima koliko dugo je tu bila, nije imala pravo na to. Nema pravo čuti ono što ja tebi govorim kad sam s tobom, ni ono što ti govoriš meni. Apsolutno nitko nema pravo vidjeti te kako svršavaš za mene.

Morala sam priznati da ima pravo. Ni meni se nije sviđalo što je to učinila.

– Morat će platiti za to – izjavio je Raiden, - Mrzi svoj posao, pa ga neće više dugo ni imati. Voli visjeti u jednom baru, tamo vise neće biti dobrodošla. Unajmljuje stan, njen gazda će uskoro razmisliti o tom najmu. Tako da idući put kad se probudi raspoložena za stvaranje nevolja, malo će bolje razmisliti.

Oči su mi se raširile.

– Ozbiljno namjeravaš sve to učiniti?

– Ozbiljno namjeravam sve to učiniti.

– Uh. Sad mi ju je malo postalo žao.

– I treba ti biti, srce. Ona je jedna žalosna, usamljena gadura koja treba nešto pojesti i nabaviti si život.

Bio je zao, ali i smiješan pa sam se malo zahihotala.

Raiden se osmjehnuo i zagrlio me.

Kad sam se prestala hihotati, primijetio je, – Kad smo kod ljudi koji su te zajebali, uskoro ćeš dobiti ček od Boba.

Bila sam zbunjena. – Od Boba?

– Povrat iznosa za sportski paket Nissana koji ti je prodao, ali ti nije rekao da ti ga prodaje.

Trepnula sam.

– Ali to je originalna oprema tog auta, iz dućana.

– Drugi Z-ovi u tom dućanu imaju drugačije pakete, sunce. Ti voziš kao da je to Buick tvoje prabake. Sportski amortizeri ne služe ti ničemu.

Malo sam se pridigla, koliko sam mogla od njegovih ruku oko sebe, i pobunila se. – Ne vozim svoj autek kao da je Buick!

– Da li znaš šta su sportski amortizeri?

Mogla sam pogađati, ali istina je bila da nisam znala šta je to.

Odlučila sam ne odgovoriti iz principa.

Nacerio mi se i naredio, – Unovči taj ček.

– Nije Bob kriv što sam ja idiot.

Osmijeh mu je nestao, ruke su mu kliznule uz moja leđa pritišćući me dolje tako da me gledao u oči.

– Unovči. Taj. Ček. – zarezao je hrapavim i zapovjednim glasom.

Zurila sam u njegove oči.

Onda sam rekla, – U redu, dušo.

Raiden je pogledao u strop i opsovao ispod glasa.

Kad je vratio pogled na mene, upitala sam, – Jesi li za sladoled prije spavanja?

Oči su mu se zažarile, ruke pomakle na moju stražnjicu i rekao je: – Apsolutno.

Dva dana kasnije...

Dobila sam ček od Boba.

Onda sam se odvezla do Boba.

Sjeli smo i razgovarali.

Sat kasnije, prebacila sam ček na lokalni dom za starije osobe u kojem je nedavno preminula Bobova majka.

Išetala sam van do svog auteka misleći kako je KC genijalna. Zatim sam nazvala Raidena i pitala ga želi li se naći sa mnom na ručku kod Rachele.

Tri dana kasnije, rano uvečer...

Raiden je ušetao u kuhinju, prišao mi kod štednjaka i poljubio me u rame.

Izvila sam vrat da mu se nasmiješim.

On se cerio natrag.

Vratila sam pogled na lonac misleći kako je odlično što Raid ima samo nekoliko cargo hlača, jedan sanduk i klupu za vježbanje.

Njegov Jeep i moj terenac preselili su ga u dva sata pakiranja i jednoj turi prijevoza.

A ovaj zajednički život bio je *pravi*.

– Srce? – pozvao je pa sam se okrenula.

– Da?

Stajao je s kraj suprotne radne plohe gdje je ležala hrpa otvorene pošte. U ruci je imao list papira kojim je mahnuo.

– Starački dom? – upitao je.

Uh.

Taj papir bio je pismo zahvale za moju i Bobovu donaciju. Nisam ništa rekla.

– Bobov ček – rekao je.

Shvatio je.

Ugrizla sam se za usnu.

Stresao je glavom, spustio papir, nacerio se prema podu, otišao do hladnjaka i izvukao si pivo pa izašao iz kuhinje.

Okrenula sam se natrag štednjaku.

Da.

KC je bila genijalna.

POGLAVLJE 18

BUDIM SE SRETNA

Tri tjedna kasnije...

Jurcala sam po spavaćoj sobi, spremajući se. Kasnila sam jer sam predugo birala parfem prebirući po svojoj kolekciji, samo da bih opet završila na Agent Provocateuru, koji se sviđao Raidenu.

Otrčala sam do ormara i ponovo stajala neodlučna nad odabirom japanki kad mi je zazvonio mobitel na krevetu.

Odjurila sam do njega, vidjela tko zove i stavila ga na uho.

– Hej, dušo, malo kasnim - rekla sam Raidenu.

– Odlično, i ja isto – odgovorio je. – Hoćeš nam uštedjeti dvadeset minuta pa da se nađemo kod Rache?

– Može, sjest ću na bic.

– Srce, dovezi se autom.

Grubo i zapovjedno.

Nisam obraćala pažnju. To je bila moja bebica. Willow je bio siguran gradić, a moj Schwinn provodio je noći u mojoj garaži i nigdje drugdje, osim, naravno, pred Raidovom brvnarom. Ali Raiden više nije tamo spavao, pa je bicikl čamio u mojoj garaži.

– To bi značilo da moram ostaviti Nissana u gradu preko noći, a Rachelle me pušta da pospremim bicikl u njeno skladište.

– Ostavit ćemo Jeep u gradu i odvesti se doma Nissanom. Pokupit ćemo ga sutra.

To je bila dobra ideja pa sam se složila. – Okej, dušo.

– Vidimo se tamo – rekao je.

– Može. Bok, zlato.

– Bok, mala.

Prestala sam se žuriti pa sam mogla na miru odabrati prave japanke. Pronašla sam ih, zaključala kuću za sobom i odvezla Z iz garaže.

– Hej! – pozdravila me Rachelle glasno kad sam ušla u njen kafić zazvonivši zvoncem nad vratima.

Nisam prije spomenula kako Rachellin kafić izgleda kao da ga je netko podigao ravno s otoka Nantucket i preselio u Willow, Colorado. Nisam bila na Nantucketu, ali sam vidjela slike, i Rachellin kafić je upravo tako izgledao. Cijelom duljinom s jedne strane su bili stolovi a s druge šank. Sve je bilo u mirnim, neutralnim tonovima i lepršavo, i vjerujte, uređenje doista može biti lepršavo.

Bilo je jako lijepo.

Rachelle je bila iza šanka a njena mama nasuprot njoj.

– Hej – pozdravila sam ih.

– Bok, Hanna – doviknula je i gospođa Miller,

Nasmiješila sam se i prišla im bliže.

Očigledno, sad kad smo živjeli zajedno, i usprkos tome što je Raiden bio često na putu, već smo neko vrijeme bili par, pa smo bili pozvani na večeru kod gospođe Miller.

Poznavala sam je cijeli život, bila mi je draga, i nakon te večere bila mi je još draža. Bila je ista kao i uvijek: ljubazna, prijateljski raspoložena, pričljiva, a sad sam otkrila i da dobro kuha.

Sad sam malo bolje upoznala i njenog partnera, Gazzu. Gazza je bio Englez, doslovno iz Engleske, ali sasvim u neskladu s tim živio je kao da je rođeni brđanin i rezbario trupce u toteme i orlove i tome slično. Prodavao je rukotvorine pred svojom kućom na prvim obroncima iznad doline.

Bio je dobar čovjek koji se svima sviđao. Gospođa Miller i Gazza nisu živjeli zajedno, ali su bili par već godinama i nekako im je taj zajednički razdvojeni život dobro funkcionirao. Znalo se u gradu da je gospođa Miller ta koja je htjela imati vlastiti prostor a Gazza ju je volio dovoljno da to prihvati, zbog čega je svima bio još simpatičniji.

Znajući kako je prije imala ne baš dobrog muškarca, meni se to činilo još više kul, da sada sama određuje uvjete u svom ljubavnom životu, ali se i trudi da to uspije.

No, s druge strane, shvatila sam da su Millerovi općenito vrlo kul obitelj (osim nepoznatog gosp. Millera starijeg, gdje god da bio).

Zaustavila sam se a Rachele me upitala, – Večera, ili samo kava na brzaka?

– Raid i ja idemo večeras na duplu predstavu u Deluxe, samo on malo kasni, pa ćemo nešto na brzaka pojesti.

Iz nekog razloga ova izjava je natjerala Rachele da prasne u glasan smijeh, a lice gospođe Miller se razvedrilo.

– *Pasje popodne i Francuska veza?* – uzbuđeno je upitala.

– Aha – odgovorila sam. - Večer filmova koji su rasturali sedamdesetih, iako su propustili marketinšku priliku i umjesto toga to nazvali Festival velikana '70-tih u Deluxu. – Široko se nasmiješila, i uzevši u obzir i njen raniji ton, upitala sam je, – Hoćete li s nama?

Stresla je glavom. – Bilo bi divno, ali imam dogovor s Gazzom. Drugi put.

Kimnula sam glavom, pogledala Rachele i s osmijehom upitala, nadajući se da nisam previše znatiželjna, – Smijem li pitati, zašto se smiješ?

– Moj sin – počela je odgovarati gospođa Miller pa sam vratila pogled na nju, – moj sin nikad nije bio dijete koje je gledalo televiziju ili igralo video igrice. Nije ni išao u kino. Verao se po drveću. Jurcao je okolo na onom svom skejtbordu, bez kacige naravno, koliko god ga ja grdila. Nestao bi u šumi ili u brdima i ne bi ga bilo cijelog dana, radeći bogzna što. Nevjerojatno je da će on sjesti i ogledati duplu predstavu – završila je, ali to nije sasvim objašnjavalo što je bilo toliko smiješno.

Pa je Rachele rekla ono što je gospođa Miller bila prepristojna da izgovori.

– Čak ni za svoje droljice davnih dana nije se udostojio sjediti u kinu. Ako se nisu htjele lomiti po šumi s njim ili... - skrenula je pogled prema svojoj mami, – što već, ništa od toga. Za krepiti je vidjeti mog velikog, strašnog, opakog brata da je postao takva. .. šlapica.

Zinula sam, a gospođa Miller je prasnula, – *Rachele!*

Nacerila se svojoj majci bez kajanja i napravila zvuk pucanja bičem.

– Ne bih rekla da je Raiden postao šlapa – rekla sam, a Rachele me pogledala.

Onda je izložila dokaze.

Zastrašujuće razložno i vrlo zabavno, kao i inače.

– Časni sude, dokaz A: lijepa cura ga zove Raiden kad ga *nitko* ne zove Raiden jer on to jebeno totalno mrzi – rekla je a ja sam samo zurila.

Nisam to znala.

– Rache, ne budi tako prosta – siknula je gospođa Miller.

Rachelle nije obraćala pažnju. – Dokaz B: Raid sjedi u kinu, ne gleda filmove nego vjerojatno razmišlja o sranjima koje bi mogao raznijeti, trkalištima po kojima bi mogao jurcati ili drugim stvarima koje bi mogao raditi tih sati s tom dotičnom curom.

– Jako mi je žao, Hanna, ona kad krene... počela mi se ispričavati gospođa Miller.

– Dokaz C – nastavila je Rachelle, ali joj se promijenio izraz lica, gledala me je ravno u oči i rekla, – počeo se smijati. Zapravo, stalno se smije. Konačno ljudi mogu vidjeti da je doista sretan.

Shvatila sam što mi govori i grlo mi se stegnulo.

– Donijet ću ti bijelo vino – rekla je za kraj.

Spustila je glavu, krijući oči i okrenula se.

Uspjela sam progutati, s malo poteškoća, i osjetila sam da me gospođa Miller primila za ruku.

– Možemo li malo sjesti prije nego Raid stigne? – upitala je sa stiskom ruke.

Kimnula sam glavom. Još uvijek potresena Rachellinom emocionalnom bombom i ne baš sigurna oko tog sjedenja s njegovom mamom, ipak nisam imala izbora. Otišle smo za stol kod prozora.

Sjela je nasuprot meni.

Naučila sam iz iskustva s Millerovima da se trebam psihički pripremiti.

– Ne daj da te Rachelle uznemiri – rekla mi je.

– Nije me uznemirila – uvjerala sam je, iako ne baš sasvim istinito. Bila sam uznemirena, ali ne na loš način.

U stvari, bila sam dirnuta.

– Samo smo... samo smo... – pogledala je kroz prozor pa ponovo u mene, – jako smo sretne da se smirio.

Kimnula sam.

Pogled joj je opet odlutao van, i da joj dam vremena a da ne zurim u nju, i ja sam pogledala kroz prozor.

– On razgovara s tobom.

Bilo je to rečeno šaptom, ali sam je čula i pogledala je.

Još uvijek je gledala van.

Kad nisam ništa odgovorila, nastavila je, govoreći meni ali gledajući van.

– Vratio se natrag ali... – gledala sam je kako je duboko udahнула, – život mijenja ljude. Stvari se dešavaju. Život je takav, ali to je... to nije bilo kako se on promijenio.

O Bože.

Okrenula je glavu i pogledala ravno u mene.

– Nije ga više bilo. Pokušale smo, Rache i ja... pa, isključio nas je. Nasmiješio bi se, pretvarao se da je u redu, ali nije bio. Majka zna. Sestra zna. To nije bio naš Raid.

– Znam – odgovorila sam tiho.

– Vratio se – izjavila je, a moje srce je poskočilo.

– Ja...

Ruka joj je posegla preko stola i dohvatila moju tako jako da sam osjetila bol.

– On razgovara s tobom. – Nije to bila izjava nego pitanje.

Nisam joj mogla objasniti kako razgovara, ali istodobno i ne.

Rekla sam samo, - Da, gospođo Miller. Razgovara sa mnom.

– Zovi me Ruthie, draga, rekla sam ti već.

Da, rekla je, pa sam samo kimnula.

Ruka joj se još jače stegnula oko moje pa sam morala prikriti trzaj boli.

– Vidjet ćeš, Bog te blagoslovio, vidjet ćeš da majke imaju mnoge noćne more. Znam da to zvuči čudno, nemoj me krivo shvatiti. Sretno ćeš ih prihvatiti, jer biti majka znači stvoriti male, žive, dišuće snove koji odrastu u nešto predivno. Za ženu koja ima sina, to je najgore. Kad ga nema. Kad radi to što radi. Toliko se moliš da se vrati kući živ da se zaboraviš moliti Bogu da ga sačuva od svega što ga može slomiti. Moj sin je bio slomljen.

Ruka joj se podigla par centimetara od stola zajedno s mojom a oči su joj zasjale.

I moje isto.

– Hvala ti što si ga zacijelila – šapnula je.

Stisnula sam joj ruku natrag, nagnula se prema njoj i rekla nježno, ali i iskreno, - Nisam gotova s tim, Ruthie.

– Znam. Ali imam vjere u tebe.

O Bože.

Progutala sam suze.

– Dat ću sve od sebe – obećala sam.

– Već to činiš.

Ozbiljno. To je bilo jako lijepo, ali mi je bilo previše.

– Znaš – lanula sam, – bakica bi poludjela da vidi jednog Boudreauxa kako cmizdri u lokalnom kafiću.

– Onda se priberi, luđakinjo – izjavila je Rachele koja je pristigla s mojim vinom. – Progutaj to. – Okrenula se svojoj majci. – Mama, ako Raid uđe i vidi te kako tu cmoljiš s njegovom curom, bit će svega. Saberi se.

Onda je odlepršala dalje.

Ruthie me pogledala, a usne su joj se krivile u smiješak. – Nije u krivu.

– Ti si mu mama pa to sigurno znaš i bolje od mene, ali može on slobodno imati svoj mačo frak. Ispuhat će se, a mi možemo nastaviti po svom.

Oči su joj zasjale, pustila je svoju ruku i odvrtila, – Sad vidim kako to postižeš čuda.

– Svu mudrost pripisujem baki i KC. Baka je pametna i kaže jasno što misli. KC živi s alfom i isto me savjetuje. One su moji vodiči - povjerala sam joj.

– Ako ti bude trebao još koji vodič, znaš gdje sam, a to nemoj shvatiti kao da te tražim da mi govoriš o mom sinu. Što on želi da ja znam, sam mi kaže. Neću te dovesti u neugodnu situaciju. Samo sam htjela reći da ga poznajem i bit ću sretna ako ti mogu pomoći.

Nasmiješila sam se.

Ona se nasmiješila natrag, pa doviknula, – Rache! Odoh ja!

– Nazvat ću Gazza i upozoriti ga da si na emocionalnom ratnom pohodu i da je on slijedeći na listi – Rachele je doviknula natrag.

Ruthie se ustala za to vrijeme i sad se nasmiješila dolje prema meni. – Opet, nije u krivu.

Zahihotala sam se.

Posegnula je rukom i gurnula mi pramen kose iza uha.

To mi je bio poznat pokret, od Millerovih.

I drag.

Prestala sam se smijuckati.

– Vidimo se, Hanna.

– Lijepo se provedite s Gazzom, Ruthie.

Namignula je i otišla.

Pijuckala sam vino, gledala kroz prozor i duboko disala ne bih li se pribrala.

Uglavnom mi je uspjelo kad sam osjetila da mi je netko prišao. Malo sam se trgla, ali sam se okrenula nasmiješena, očekujući Raidena.

Nije bio on.

Bio je to neki zgodan, dobro obučen muškarac koji je zurio u mene očima skoro jednako lijepim kao Raidenove.

Misleći da se namjerava upucavati, rekla sam mu, – Žao mi je, očekujem nekoga.

– Da. A kad dođe, recite Milleru da ima poruku za Viteza.

Ukočila sam se, koža me počela peckati (i to ne na dobar način), i zurila sam u njega.

Nije oklijevao.

– Recite mu da kaže Vitezu da je bio pažljiv, ali ne dovoljno. Recite mu da Nair neće odustati. Recite mu da će morati riješiti Naira na neki trajniji način. Jeste li shvatili?

Oči su mi se suzile a ruka posegnula za mobitelom u džepu. – Tko ste vi?

– Ja sam Nick. Miller će znati o čemu pričam. Vitez će definitivno shvatiti o čemu pričam. Ne brinite. Nair nije fokusiran na Millera, ne zna ni tko je on. Fokusiran je jedino na Viteza. Ali trebao mi je kanal komunikacije. Našli ste se tu.

– Ako želite nešto reći... počela sam.

– Ako želite da ih odvedem do vašeg momka, onda može, pričat ću izravno s njim. Ako želite da zadrže fokus na mom bratu, onda ćete Milleru ispričati što sam vam rekao.

Prije nego što sam stigla ista odgovoriti, nije ga više bilo.

Trepnula sam za njim.

Pogledala sam oko sebe i vidjela polupuni restoran, ljude koncentrirane na hranu i razgovor. Rachele nije bila na vidiku, vjerojatno je bila u kuhinji.

Pitala sam se je li itko vidio tog čovjeka, ali nije tako izgledalo. Nitko nije obraćao pažnju.

Izvukla sam mobitel, pognula glavu i već birala broj da nazovem Raida kad je zazvonilo zvonce nad ulaznim vratima.

Trgnula sam se i podigla pogled i ugledala Raidena kako mi prilazi s osmijehom.

Zaobišao je stol, nagnuo se prema meni, gurnuo natrag svoju kosu i poljubio me u vrat. Onda se zadržao tamo i nosom prešao preko kože, od čega su me prošli trnci, ovaj put na dobar način.

Ostao je tamo i šapnuo mi u uho, – Volim kad mi je cura tako namirisana. Hej, mala.

– Hej - odgovorila sam.

Izvukao je ruku iz moje kose i otišao oko stola, dovikujući, -Rache! Pivo i dva specijaliteta, brzo, Hanna i ja kasnimo!

– Smiri živce, sad ću! – čulo se iz kuhinje.

– Ostat ćeš bez para ako ne požuriš. Možemo mi i na pizzu! – vikao je Raid.

– Stižu dva menija! – čuo se odgovor.

Na svu sreću Rachele je bila vlasnik, pa ponašanje Millerovih nije bilo ništa novo.

Raid se smjestio meni nasuprot i smjesta dobio izvještaj. – Prije jedne minute, dobro obučeni čovjek kojeg nikad prije nisam vidjela sjeo je tu i rekao mi da ti kažem da kažeš Vitezu da nije bio dovoljno pažljiv. Osoba po imenu Nair neće odustati i Vitez mora učiniti nešto trajno da to riješi.

Gledajući u mene, Raid se ukipio. Zrak oko njega se ukipio. Ustvari, cijeli restoran se ukipio dok je on gledao u mene.

Onda sam osjetila da me ljudi gledaju, jer je opasnost kojom je zračio Raid bila tako opipljiva da smo počeli privlačiti pažnju, iako smo šutjeli.

Nisam bila jedina koja je to osjetila, bilo je tako jako da nije bilo ni čudo.

Onda je na svoj zastrašujući način šapnuo, – Šta si rekla?

Ponovila sam.

Raiden se malo nagnuo prema meni. – Kažeš da se taj pasji sin usudio ući u kafić moje sestre i prići mojoj ženi, sjesti kraj nje i dati joj poruku za mene?

Malo sam oklijevala zbog duboke prijetnje koja se čula u njegovom glasu, ton koji nikad prije nisam čula i zlokobni pogled kakav nisam vidjela. Onda sam se i ja nagnula naprijed i rekla, – Da.

Naslonio se natrag. – Isuse Kriste. Ubit ću ga.

– Hej, buraz, šta se zbiva? - upitala je Rachele spuštajući bocu piva na naš stol.

Eto. I drugi su osjetili tu vibraciju.

– Nestani, Rache – naredio je Raid.

– Izgledaš nabrijano, buraz. Šta... započela je.

Raiden je zabacio glavu unatrag i pogledao ustranu prema njoj.

Ja nisam bila meta tog pogleda, ali svejedno sam se stresla.

– Dušo, volim te svim srcem, ali gubi se sada.

Ugrizla se za usnu, pogledala me razrogačenim očima i mudro odstupila.

Raiden je opet svrnulo pogled prema meni a ja sam žalila što je Rachele otišla.

– Ako ga ponovo vidiš, reci mu da pronade drugi način komunikacije sa svojim bratom. To neće ići preko tebe. I također mu kaži da ako te nakon toga još jednom posjeti, ja ću ga pronaći, otkinuti mu glavu i nabiti mu je u šupak.

Ajme!

– Raid...

– Jesi shvatila? – odrezao je preko mene.

Sada *očito* nije bilo vrijeme za raspravu, tako da sam kimnula glavom i vrlo oprezno nastavila, - Da, dušo, shvatila sam. Ali što se događa?

Duboko je udahnuo pa dograbio svoje pivo i otpio par gutljaja, spustio ga na stol pa se ponovo nagnuo prema meni.

– Pričao sam ti kako moj frend Vitez ima problema. Probleme mu radi čovjek koji se zove Drake Nair. Nair ga jebe u zdrav mozak. Prvo, Nair je otišao Vitezovoj ženi, Anyi, i rekao joj neke stvari koje nisu bile njegova stvar. To nije polučilo željeni efekt. Drugo, Vitez štiti neke ljude a Nair ih je povrijedio. Kad je Vitez stao tome na kraj, Nair je pronašao čovjeka kojeg ja lovim, koji je uspio ubaciti svoje ljude u Vitezovu djelatnost, pronaći slabe karike, pod time mislim na bivše ovisnike. Ponovo ih je navukao na met, tako da je Vitez morao čistiti to sranje iz svog posla i mučiti se oko ponovnog skidanja svojih ljudi sa droga.

Sveti Bože.

Drake Nair je zvučao kao pravi seronja.

Pitala sam se što je Vitez učinio da izazove takvo neprijateljstvo, ali nisam imala prilike pitati. Raiden je još uvijek govorio.

– Vitez je svjestan da je Nair gnjavator koji je vlastitom upornošću procvao u neprijatelja koji je prava prijetnja. Nick je Vitezov brat, neobuzdan i nepredvidljiv.

Zašutio je pa sam dobila priliku postaviti pitanje.

– Ako je on Vitezov brat, zašto ne razgovara direktno s njim?

– Nick Sebring bio je teški gnjavator koji se šlepao uz brata uživajući u ženskama i krpama kokaina. Tata ga je odvuкао na Havaje gdje se kao trebao očistiti. Vratio se u Denver i odonda se ponaša kojekako. Jedno vrijeme bi nestao, pa bi se onda opet pojavio, i to ne na dobar način, sa stvarno lošim tipovima, samo da bi ponovo nestao. Vitez nema pojma što se s njim zbiva, makar je utrošio i vremena i novca i truda da to sazna.

– Ako se potrudio upozoriti brata, valjda to znači da je na njegovoj strani – primijetila sam.

– Džoker, mala – odgovorio je Raid.

– Što? – pitala sam.

– Kad igraš s džokerom, i imaš ga u ruci, super. Ako ga ima tvoj protivnik, najebao si.

– Ah.

– S obzirom na to s kim se druži, to što Nick upozorava brata ne znači da je na našoj strani. On je džoker, to što je učinio može značiti bilo što.

Sad sam shvatila, pa sam rekla, – Okej.

– Da podvučemo. Tom tipu reci samo ono što sam ti rekao, i ništa više. Kad mu to kažeš, makni se od njega i nazovi me. Ako ga ikad ponovo vidiš nakon toga, samo se udalji, nekamo gdje ima ljudi, i odmah me nazovi.

To mi je zvučalo kao dobar plan.

– Okej.

– Moram ići nazvati Viteza. Ako stigne hrana, nemoj me čekati.

Umjesto da stalno ponavljam okej, kimnula sam glavom.

Ustao je i otišao van.

Otpila sam malo vina, ali i obratila pažnju na ljude oko sebe i posvetila dosta truda da si umirim puls.

Rachelle je stigla s hranom.

– Sve u redu? – upitala je.

S osmijehom za koji sam se nadala da ne izgleda previše usiljeno rekla sam joj, – Aha.

Oči su joj se suzile na taj osmijeh, ali s iskustvom oko poslova Raidena Millera, mudro je popustila i rekla, – Kad to pojedete, možete mi spjevati hvalospjeve. Lijepo se provedite u kinu.

I pokupila se.

Počela sam jesti i u glavi slagati hvalospjeve, a onda se i Raid vratio i primio večere.

Bez ijedne daljnje riječi oko toga, nastavili smo kao da se moj kratki susret s Nickom Sebringom nije ni dogodio.

– Više – naredio je Raidenov promukli glas.

Na koljenima, s guzom u zraku, licem u madracu, dala sam mu više, gurajući unatrag dok se on nabijao naprijed.

Fantastično.

– To je to. Tako jebeno divlja – režao je.

Zacviljela sam kad sam se počela približavati vrhuncu i kad sam se propela unatrag da ga pronađem, on se povukao.

Taman sam se htjela pobuniti kad je zapovjedio, – Leđa. Raširi.

Okrenula sam se na leđa i raširila. Nagnuo se iznad mene, podigao me rukama i spustio na svoj kurac.

Zaječala sam, ruke su mi se zarile u njegovu gustu kosu, obje stegnute u šake kad su njegovi bokovi trznuli prema gore.

– Drži se – rekao je nepotrebno.

Puno smo to radili. Uvijek je to bilo divlje jahanje, znala sam da se moram držati.

– Prst na klitoris, mala, daj mi ga – zatražio je.

Bio je spreman i htio je da svršim skupa s njim.

Napravila sam što je htio, i dvije sekunde kasnije gurnula sam lice u njegov vrat i zarinula zube u kožu.

Jeknuo je pa zastenjao, nabio se tako jako da sam skoro pala s njega, i svršio zajedno sa mnom.

Pola minute kasnije, promrmljao je, – Daj mi klizanje, srce.

Znala sam što želi i počela sam se klizati gore dolje po njegovom kurcu, dok su mi usne i jezik klizili po njegovoj koži.

– Ima li krvi? – upitao je tiho.

– Ne – šapnula sam u njegov vrat.

– Drugi put.

Nasmiješila sam se pa kliznula usnama do njegovog uha. – Pričala sam danas s tvojom mamom, u kafiću.

– Njena pica mi obrađuje kurac a ona mi priča o mami - promumljao je. Skinula sam se s njega i podigla glavu, cereći se.

– I s Rachele – dodala sam razgovorljivo. – Znači, nitko osim mene te ne zove Raiden?

– Raiden je blesavo ime iz ljubica koje je moja mama smislila zato da me muči – odvratio je.

Prigušila sam kikot i primijetila, – A Raid nije?

Osmjehnuo se. - Raid je opako ime.

Nije bio u krivu.

Prešla sam usnama preko njegovih i promrmljala, - Kužim.

– Volim te, Hanna.

Govorio mi je to sada. Ne baš često, ali izgovorio bi.

Ali ton kojim je to izrekao u tom trenutku natjerao me da podignem glavu i pogledam ga u oči.

I ja tebe volim, dušo – šapnula sam.

– Ništa ti ne smije nauditi – izjavio je pa sam znala.

Još uvijek razmišlja o Nicku Sebringu.

– Dobro sam – uvjerala sam ga.

– Moj posao ne smije ti nauditi.

– Mili - omotala sam ruke oko njega. – Sve je u redu.

– Vitez je bio skoro isto tako ljut što ti je Nick prišao. I on ima ženu koja mu znači sve. Razumije me. Nećeš vise vidjeti Nicka.

Kimnula sam glavom, ali mi je u trbuhu zatreperilo.

Ja mu značim sve.

Pognuo je glavu i poljubio me u grudi pa je ponovo podigao. – Hoćeš da te ja očistim ili imaš još snage?

Pošto smo imali samo jedno drugo i to zauvijek, a ja sam bila na kontracepciji, dogovorili smo se i prestali koristiti kondome. Na opće zadovoljstvo.

– Imam snage – rekla sam mu.

– Onda siđi, ali i ja sam pun snage, pa ćemo spavati goli. Želim lagan pristup ako te poželim.

Skliznula sam dolje, s drhtajem.

Počela sam se odmicati, ali me Raiden privukao natrag tako da sam bila pritisnuta uz njegova prsa. Ruka mu je kliznula među moje noge. Osjetljivo, tijelo mi se stopilo uz njegovo, ruke su našle svoje mjesto na njegovim ramenima, oči se napola zatvorile a usne napola otvorile.

– Jebote – promrmljao je dok su mu prekrasne oči lutale mojim licem – Samo sam se htio podsjetiti te slatke pičkice, a sad kad ti vidim lice moram je pojebati prstom da opet svršiš.

I morao je.

Počela sam teško disati a prsti su mi stegnuli njegova ramena.

– Lice na moj vrat, drži se i pusti da ti ga dam - naredio je. -Ovaj put ću te natjerati da ostaviš trag.

Od njegovih riječi trznuli su mi se bokovi. Držala sam se čvrsto i pustila ga da radi što želi.

Na kraju više nisam bila tako puna snage kako sam mislila, pa je Raid otišao po moker ručnik da me obriše.

Zaspala sam trenutak nakon što sam osjetila Raidenovu ruku kako se pomaknula s mene, prelazeći vrhovima prstiju preko njegovog vrata pa preko mojih usana.

Zadnje što sam čula prije nego što sam utonula u san bilo je njegovo tiho, - Volim moju malu divljakušu.

Krevet se žestoko zatresao. Oči su mi se naglo otvorile, a onda se moje tijelo prevrnulo preko Raidena i poletjela sam kroz zrak.

Pala sam na leđa na pod pored kreveta. Oteo mi se uzvik boli od udarca koji je potresao moju kičmu, potiljak i križa.

Treptala sam, pokušavajući shvatiti što se događa, istovremeno osjećajući da bol na svu sreću prolazi, kad je Raid iznenada kleknuo pored mene.

– Isuse, jebote, Hanna, jebote. *Jebote* – završio je režanjem dok sam se pridizala na laktove.

– Dobro sam.

– Pomakni noge – rekao je.

Uspravila sam se u sjedeći stav i savila noge, ponavljajući, – Dušo, u redu sam.

Prošao je trenutak tišine prije nego što me je zagrlio. Podigao me je, okrenuo se, sjeo na rub kreveta i držao me u krilu, s licem zagnjurenim u moj vrat.

– Proklet bio – promrmljao je.

– Sanjao si? – upitala sam.

Nije odgovorio, ali tad sam osjetila da mu veliko, snažno tijelo drhti.

Zatvorila sam oči i zagrlila ga čvrsto. – Dobro sam. U redu je. Okej?

– Mogao sam te ozlijediti – rekao je.

– Ali nisi.

– Mogao sam.

Stisnula sam ga i odlučno rekla, – Ali nisi.

– Bemti – odrezao je i stegnuo me natrag.

Utihnulo je i neko vrijeme smo tako sjedili, a onda sam pomaknula ruku i prošla prstima kroz njegovu gustu, svilenkastu kosu prije nego sam ga primila za potiljak.

Prestao je drhtati, ali me nije pustio, ni ja njega.

Onda je podigao glavu a ja sam zabacila svoju da ga vidim.

– Idem u drugu sobu, sunce. Spavat ću tamo dok ne sredim to sranje sa snovimaizjavio je.

Na te riječi automatski sam se ukočila, jedna ruka se stegnula, druga ruka je uhvatila kosu u šaku.

– Molim? – upitala sam.

– Ševit ćemo se, ljubiti, ali onda ću te ostaviti tu na sigurnom, spavat ću u drugoj sobi dok se ne dovedem pod kontrolu, onda ću se vratiti – odgovorio je.

Leđa su mi se ispravila a usne grubo i odsječno izbacile, - A ne. Nećeš.

Osjetila sam kako se trgnuo.

– Hanna...

– Neću dozvoliti da te odvedu od mene - odrezala sam, i osjetila kako se napeo.

Nije me bilo briga.

Stavila sam ruke s obje strane njegova lica i primakla ga blizu.

– Otkinuli su velike dijelove tebe, i tu ne mogu ništa. Ne mogu ih vratiti. Ali ovo što imam nitko mi neće oduzeti.

– Srce...

– Ne – ispljunula sam. – Čekala sam te skoro cijeli svoj život. Neću sad više izgubiti niti jedan dobar dio. Volim da spavaš pored mene. Osjećam se sigurno kad spavaš pored mene. Budim se sretna. Nitko mi to neće oduzeti, a još i više, nitko to neće oduzeti *tebi*.

Malo me prodrmao. – Sunce, nisam imao pojma šta radim noćas, bacio sam te preko sobe.

– Baci me kroz prozor, nije me briga. Samo me nemoj tjerati da spavam bez tebe.

Ruke su mu se stegnule i opustile a glas je bio promukao kad je rekao, - To je divno, dušo, ali...

Prekinula sam ga. - Ne želim koristiti tvoje riječi protiv tebe, ali zar su tvoji drugovi poginuli zato da ti možeš spavati bez svoje žene?

Potpuno se zaledio.

Nisam odustajala.

– Razgovaraj s nekim od svojih dečki - naložila sam.

– Srce...

Stisnula sam mu glavu rukama. – Raid. Razgovaraj. S. Nekim. Od. Svojih. Ljudi. - Nisam mu dala priliku da odgovori. Pustila sam mu glavu, pljesnula ga po grudima i uzviknula, - Bože! Zar ne misliš da se ista stvar događa i njima? Toliko testosterona, svo to nijemo trpljenje da se ne ispadne slabić. Zar ne misliš da čekaju da najjači među njima skupi hrabrosti i prizna kroz što prolazi, pa da svi mogu pronaći načina kako nastaviti dalje?

Zašutjela sam i pripremila se za njegovu reakciju, koja je mogla biti bilo kakva, ali na kraju me ipak iznenadila.

Glava mu se spustila na moje rame. Okrenuo ju je i usnama kraj mog uha šapnuo, – Hal je bio sa mnom. Hal je... Razgovarat ću s Halom.

Nisam imala pojma tko je Hal. Samo sam zahvalila Bogu što postoji neki Hal kojem moj čovjek može vjerovati.

Zatvorila sam oči i zagrlila ga.

– Hvala – dahnula sam.

– Spavat ću tu, s tobom.

Stegnula sam ga jače i s olakšanjem ponovila, – Hvala ti.

Podigao je glavu i pronašao moje oči u polumraku. – Učinit ću to sada, dušo. Ali da se razumijemo, ti i ja. Ako se ovo ponovi, kako god, ako te ozlijedim, ili ako te samo skoro ozlijedim, to je to, idem u drugu sobu dok to ne bude riješeno.

– Raid...

– Ne, mala, to je naš dogovor i toliko sam spreman ustupiti. Drago mi je da si spremna riskirati zbog mene i da me želiš uz sebe. Ali pogledaj stvari iz moje perspektive. Ako te ozlijedim, morat ću živjeti s tim. Nemoj me dovesti u tu situaciju.

Razumjela sam to. Iako mi se nije sviđalo, razumjela sam, pa sam popustila.

– Okej. Neću te dovesti u tu situaciju.

– Hvala ti.

I makar mi se nije sviđalo to popuštanje, bilo mi je drago što sam to učinila jer je to njegovo hvala bilo tako predivno.

Duboko sam udahнула, izdahnula, naslonila se na njega i opustila.

Raiden me dugo tako držao, a onda nas je pomaknuo i spustio na krevet, tako da sam ležala priljubljena uz njega.

Ruka mu je prolazila kroz moju kosu a onda se spustila oko mojih ramena.

Nije se opustila.

Nije zaspao.

Nisam ni ja.

Mučio se zbog toga što mi je učinio, i možda se bojao da bi me mogao opet povrijediti u snu.

Meni se srce stezalo zato što ne spava zbog toga.

Kad je zora osvijetlila nebo, ruka se konačno opustila. Konačno sam si dozvolila zaspati.

Knjigoteka

POGLAVLJE 19

NEMA NIŠTA SLAĐE

Tri tjedna kasnije...

Bio je Praznik rada, prvi ponedjeljak u rujnu. Šetala sam po bakinom vrtu i gledala oko sebe. Tratina je bila puna ljudi i stolova nakrcanih hranom oko koje je baka pomogla, ali koju smo uglavnom donijeli KC, Eunice, Rachele, Ruthie i ja.

Spustila sam se na stolicu pored bake, osjećajući toplinu sunca i još puno drugih stvari.

Raiden je bio na drugom kraju dvorišta, pognut nad crvenom zastavicom koja je visjela u sredini užeta.

Na svakom kraju užeta bila je grupica djece, spremna na potezanje.

— Na tri! — čula sam ga kako viče, i srce mi je počelo jače udarati, u trbuhu sam osjetila leptiriće, a koža se zažarila. — Jedan! - Pogledao je ulijevo. — Dva! - Pogledao je udesno. - Tri! - viknuo je.

Pustio je konopac, zakoračio unatrag a klinci su se počeli napinjati.

Bakin godišnji piknik.

Potezanje konopca.

Njegove oči su me pronašle.

Dah mi je stao.

Onda mi se Raiden Ulysses Miller nasmiješio.

Sunce je bilo toplo i blistavo, ali vrešina koja me prožela nije došla od njega.

Nasmiješila sam mu se natrag.

Bakina ruka savila se oko moje.

— Ponosna sam na tebe, *chere* - čula sam je, ali nisam skidala oka s Raida koji je nadgledao igru.

Okrenula sam ruku i primila njezinu.

— Nosila si se s vatrom — nastavila je.

— Još uvijek gori.

— Da, vidim. Ali imam vjere u tebe, zlato moje. Ti ćeš je smiriti dok ne bude topla i ugodna.

Nadala sam se da je u pravu.

Nisam to naglas rekla. Samo sam joj stegla šaku koliko sam se usudila.

— Kako je? — upitala me.

— Nikad ništa slađe, niti će ikad biti — odgovorila sam.

— Tvoja stara bakica je bila u pravu — promrmljala je.

— Uvijek.

Držala me za ruku.

Nisam je pustila.

Mjesec dana kasnije...

Dovezla sam se do kuće biciklom i vidjela Raidena kako s pivom u ruci sjedi na trijemu u jednom od mojih naslonjača od pruća.

Nije to nikad radio, pa nisam znala je li to dobar znak.

Dovezla sam se do podnožja stepeništa, udarila nogom polugicu stalka i sišla s bicikla. Popela sam se na trijem, uživajući u njegovoj jesenskoj verziji opreme. Sve je bilo isto kao i inače, samo je umjesto uske majice kratkih rukava imao usku majicu dugih rukava.

Bablje ljetno je bilo odavno gotovo, planinski zrak bio je svjež i prohladan, i ja sam bila u trapericama, zgodnom ružičastom puloveru i čizmicama s niskom petom.

Prišla sam mu a njegove oči su prešle preko mene, prebacile se na bicikl pa natrag na mene.

– Morat ćeš ga uskoro pospremiti za zimu, mala – rekao je, pa sam odlučila ne otići po poljubac nego se spustiti na ljuljačku.

Smjestila sam se s izvježbanom lakoćom, podvila noge, pogledala prema njemu i vidjela da me te predivne zelene oči, za koje sam se nadala da će ih moja djeca naslijediti, još uvijek prate.

– Znam – složila sam se.

– Ako ga nastaviš voziti, treba ti kvačica za hlače da ti ne zapnu za lanac.

Bio je u pravu, pa sam kimnula glavom.

Raiden je otpio pivo i svrnuo pogled prema prednjem dvorištu.

Pričekala sam neko vrijeme, pa upitala, – Je li sve u redu, dušo?

– Razgovarao sam s Halom danas – odgovorio je odmah.

Znala sam na što misli. Iznenađila sam se što mi je rekao. Iznenađila sam se i što je toliko čekao. Nije imao noćnih mora otkad me bacio s kreveta. Mislila sam da je već razgovarao s prijateljem i da su stvari krenule nabolje. Ali nisam ništa pitala, jer sam mislila da to mora sam htjeti podijeliti sa mnom.

Mora da je osjetio moje iznenađenje, jer je pogledao prema meni.

– Sanjao sam prošle noći.

Usne su mi se razdvojile, njegov pogled se zadržao na njima pa se vratio očima.

– Probudio sam se, znao sam gdje sam, ti se nisi probudila. Mislio sam, tako je dugo prošlo da je gotovo. Mislio sam da je ona zadnja scena bila tako jaka da sam to izbacio iz sebe. Nije tako.

– Okej – rekla sam nakon što dugo nije progovorio.

Još je otpio i nastavio gledati prema dvorištu. – Bila si u pravu. Kad sam rekao Halu što se zbiva, rekao mi je da i on ima problema.

– Noćne more? – upitala sam.

Raid me pogledao i stresao glavom. – Ne. On izlazi, zapodjene svađu, premlati nekoga. Drugo jutro se osjeća kao šupak, zna točno zašto to radi, ali ne može si pomoći.

Oh Bože.

Raiden je svrnuo pogled i nastavio piti.

Šutio je, kao i ja.

Onda sam morala upitati. – Što misliš... je li pomoglo?

– Bilo je gadno, pričati o tome. Znati da je i Hal sjeban. Gadno – rekao je prema dvorištu, a ja sam zadržala dah.

Oči su mu se vratile meni i osjetila sam kako me peče u grudima.

– Totalno sjebano, ali dobro je i znati da nisam jedini.

Pustila sam dah i kimnula.

– Vidio sam da je i njemu tako – dodao je.

Nisam ništa rekla.

Povukao je zadnji gutljaj, spustio bocu na bedro i objavio dvorištu, – Spavat ću u drugoj sobi noćas.

Uvukla sam usne.

Ponovo me pogledao.

– Samo noćas, srce – rekao je blago. – Izvukli smo gadne stvari na površinu. Želim da si na sigurnom, za svaki slučaj.

Pustila sam usne i kimnula.

– Sutra se vratim – rekao mi je.

– Okej – složila sam se tiho.

– Tebe ništa ne smije povrijediti, naročito ne ja.

– Dobro, dušo.

Gledao me u oči još par trenutaka prije nego je svrnuo pogled prema dvorištu.

Sjedila sam na ljuljački želeći ga dotaknuti, otići k njemu, reći pravu stvar, pronaći čarobni dodir koji bi izbrisao sve to u njemu.

Samo sam sjedila.

Opet me pogledao. – Šta ćemo za večeru?

– Idemo do grada kod tvoje sestre?

Glava mu se nakrivila ustranu, i sjetila sam se kako je to isto učinio onaj put kad sam se zaletjela u njega u dućanu za ljubimce, kako mi se to učinilo neopisivo seksi, kako mi se činio prekrasan dok to radi.

Sad nije bio ništa manje prekrasan i seksi.

Sad kad sam ga poznavala, kad je bio moj, bio je to više nego ikada.

Pogled mu je prešao preko mene, preko ljuljačke, i izraz mu se smekšao.

Znao je što radim, sjedeći u toj ljuljački, predlažući da odemo do njegove sestre.

Nije bilo načina da se vrati ono što je izgubio.

No podsjećanje na ono što ima nije bilo na odmet.

– Može, zlato.

Nasmiješila sam mu se, ali znala sam da izgledam potreseno.

Ustao je i prišao mi. Nagnuo se i gurnuo mi pramen iza uha, ovio ruku oko moje glave i pomilovao palcem obraz, gledajući me u oči.

– Moja cura i njena ljuljačka – promrmljao je.

– Tu sam.

– Volim te, Hanna.

Srce mi je preskočilo.

– I ja tebe, Raiden.

Gledao me u oči još trenutak, pa spustio glavu, ovlaš dodirnuo moje usne svojim pa se pokrenuo povlačeći me za ruku iz ljuljačke. - Idemo u grad.

Išla sam za njim do kuhinje da ostavi bocu. Otišli smo u grad.

Uzeli smo Z.

Raiden je vozio.

Ja pored njega.

Dirnuta.

Puna nade.

Sretna.

Knjigoteka

POGLAVLJE 20

ČISTA

Raid

Dva tjedna kasnije...

Raid je ušao u skladište, a dva čovjeka Marcusa Sloana koja su ga dočekala privela su sputanog bjegunca iza njega.

Dok su Raid i ostali prilazili, Sloan je stajao unutra, promatrajući ih.

Sloan je bio tamnokos, zgodan i vrlo opasan čovjek u skupom, dobro krojenom odijelu.

Sloan je bio novi klijent.

Oči su mu prešle s Raida na ljude iza njega.

– Isuse - promrmljao je i pogledao Raida. - Što se dogodilo?

Raid je razumio pitanje. Bjegunac nije bio u najboljem stanju, s masnicama oko oba oka, natečenom usnom i natečenim, slomljenim nosom.

– Trebalo mi je dva dana više nego što sam predvidio da ga nađem. A onda je postao još veći davež kad se opirao, pa je naučio kakav je to osjećaj kad zatvoriš ormar licem - odgovorio je Raid mirno.

Marcus Sloan nije ni trepnuo.

– Ne baš ugodna poduka – rekao je tiho pa trznuo bradom svojim ljudima.

Odvukli su bjegunca prema vratima sa strane a Raid je znao da mu slijedi još neugodnih, lekcija.

– Trebat ću svoje lisice natrag – doviknuo je Raid za njih troje i dobio kratko kimanje glavom prije nego su nestali iza vrata. Vratio je pogled na Sloana. – Moram ići. Imaš nešto za mene?

– Naravno – odgovorio je Sloan i otišao do stola na kojem je bila crna sportska torba.

I Raid je prišao, dohvatio ručke i podigao torbu.

– Gnjavaža - rekao je Sloan, a Raid ga je pogledao. - Nabaviti toliko gotovine – objasnio je, pokazujući glavom na torbu. – Mogli smo obaviti uplatu na račun.

– Bez uvrede, Marcuse, ali tvoj biznis nije baš čist – odgovorio je Raid. – Radim isključivo s gotovinom. Znaš da moram paziti šta mi piše na bankovnim izvodima.

– Znaš da mi je biznis čist – odvratio je Sloan.

– Ne tako čist kao moj – rekao je Raid.

Sloanove usne su se malo trznule, pa je promrmljao, – Istina.

Raid nije imao vremena za priču. Ako sad krene, za sat i pol bit će doma sa Hannom.

No za svaki slučaj, ako ima stvari koje ne zna a koje bi mogle biti važne, prebacio je torbu preko ramena i upitao, – Možda me se ne tiče, ali možeš mi reći kako to da si se obratio meni za ovaj poslić, a ne Nightingaleu?

– Stvari su se zakomplicirale između mene i Leeja – odgovorio je Sloan.

Raid ga je nastavio gledati, pretpostavljajući da bi to moglo biti istinito.

Lee Nightingale i njegova privatna ekipa istražitelja Nightingale Investigations radili su već dulje vrijeme za Marcusa Sloana.

Na nesreću za Sloana, njegova supruga se sprijateljila s Nightingaleovom ženom, kao i sa svim ostalim ženama u ekipi. A ako to nije bilo dovoljno, u ekipi su bila i dva policajca i *njihove* žene.

Čovjeku poput Sloana to nije odgovaralo.

Uzimajući u obzir kako je Sloan volio svoju ženu, Raidu nije bilo čudno da bi on prilagodio svoje poslovanje u svrhu čuvanja njenih prijateljstava.

Komplicirano za Sloana, ne za Raida.

Stoga prihvatljivo.

– Shvaćam - promrmljao je Raid, nakrivio glavu i završio, – Hvala na poslu.

Spremao se okrenuti i otići kad ga je Sloan pogledao u oči i primijetio, – Uživaj u Hanninoj dobrodošlici.

Raidovo tijelo se napelo.

– Šta si rekao? – upitao je tiho, a Sloan je stresao glavom.

– Nemoj me krivo shvatiti – odgovorio je jednako tiho.

– Želiš da pitam kako je Daisy? – upitao je Raid, uzvraćajući prijetnju, govoreći o Sloanovoj ženi koju nije poznao osobno, ali za koju su svi znali da Sloan ne bi samo mijenjao poslovanje, nego bi i umro ili ubio zbog nje.

– Nisam to htio reći – rekao je Sloan,

– Predlažem da pojasniš – zatražio je Raid.

– Živiš u prekrasnom gradiću, Milleru, ali ne stižeš u njega kroz vlastiti čarobni portal kroz koji nitko drugi ne može – odgovorio je Sloan.

– Misliš da to ne znam? – odvratio je Raid.

Marcus Sloan ga je par trenutaka samo gledao, pa onda nastavio. – Drago mi je zbog tebe. Lako si mogao završiti kao Deacon. Izgubljen u poslu, ne osjeća ništa, ne želi ništa, ujutro se ustane i prođe kroz dan radeći samo ono što mora i opet liježe u krevet bez da se ičemu veseli ili nada. Hodajući mrtvac s lisičinama i bokserom, živi dok ga sreća ne izda ili mu vještine izbljede i lovac postane lovina. Umjesto toga, ti si našao nešto bolje. Sad imaš u životu nešto važno, nešto što prije nisi imao. Hoću ti reći, poslušaj savjet nekog tko je puno iskusniji od tebe. Pobrini se za njezinu sigurnost.

Ovo je bilo Raidu na umu još od posjete Nicka Sebringa. No njegova ekipa je neprestano bila zauzeta poslom.

Morao se više potruditi da ih dobije na sastanak. Što je on dulje radio taj posao, to je više neprijatelja stvarao. Trebao je čovjeka u Willowu da pazi na sve.

Nije tamo bila samo Hanna, nego i njegova majka, Rachele i gospođica Mildred.

Bilo je vrijeme.

– Shvatio sam – promumljao je Raid.

Vrata su se otvorila i izašao je jedan od Sloanovih ljudi. Prišao je dovoljno blizu da Raidu dobaci lisice. Raid ih je uhvatio, a čovjek se okrenuo i otišao natrag, zatvarajući vrata za sobom.

Raid je zakačio lisice za pojas na leđima i pogledao Sloana. – Jel mi gotova terapija?

Sloan se malo osmjehnuo pa kimnuo glavom.

Raid je krenuo prema izlazu.

– Ima još nešto – doviknuo je Sloan za njim.

Raid je stao i pogledao natrag, podignutih obrva.

– Nadam se da se ništa neće dogoditi. Ali ako se dogodi, savjet. Napravi pouku, Raid. Učini nešto što će biti jasna pouka svima. Razumiješ li? - upitao je Sloan.

Raid je razumio, i nije mu se to sviđalo.

– Ništa se neće dogoditi Hanni – tiho je zarežao.

– Vjerojatno neće, ali ako se dogodi, moli se da bude jaka. Ali učini *svoju* pouku jasnom – ispalio je Sloan natrag.

Raid je osjećao kako mu se krv hladi.

– Znaš nešto što ja ne znam? – oštro je upitao.

– Znam ovaj nas svijet. Ako si ti čovjek kakav mislim da jesi, sad imaš novi prioritet. Pobrini se da svi shvate što je taj prioritet i što ćeš učiniti ako to netko ne shvati.

Jebiga, čovjek je imao još nešto za reći.

Raid više nije popuštao.

Odrezao je, – Jesmo li gotovi?

Sloan je kimnuo.

Raid je ponovo krenuo prema vratima, a u skladištu se čuo jeziv, bolan krik iz pokrajnje prostorije.

Kao i uvijek, Raid je samo nastavio dalje.

Hanna

– Bako, odoh ja! – doviknula sam prolazeći kroz predvorje. Otišla sam do stražnjeg ulaza i odgurnula zaštitna mrežasta vrata koja je Raiden postavio tjedan dana ranije, prije nego što je otišao na put, i vidjela baku kako sjedi pod jednim od mojih pokrivača.

Okrenula se prema meni.

– Kad se on vraća, dijete? – upitala je, a ja sam se nasmiješila.

– Nazvao je prije sat vremena i rekao da stiže za sat i pol.

– Onda idi doma svom dragom, *chere*. Pozdravi ga od mene.

– Hoću – obećala sam. – Hoćeš da ti pomognem ući unutra? Pogledala je prema zalazećem suncu. – Ostat ću vani još malo.

– Bako...

Pogledala me. – Samo još malo, zlato. Bit ću dobro. Eunice uskoro dolazi. – Mahnula mi je rukom. – Ajde, idi. Skoči na taj svoj bicikl i idi kući.

Opet sam se nasmiješila, odjurila do nje, poljubila je u obraz pa odbrzala natrag kroz kuću dovikujući, – Vidimo se!

– Reci dečku da ga očekujem u crkvi u nedjelju! – doviknula je za mnom.

– Budem! – viknula sam.

Otvorila sam prednja zaštitna vrata koja je također postavio Raid i osjetila kako je nešto prozujalo kraj moje noge. Pogledala sam dolje i vidjela kako Spot trči koliko god brzo mu masa dopušta.

– Koji... prasnula sam, gledajući kako skače na stolicu, ogradu pa u košaru mog bicikla koji doista jesam trebala pospremiti za zimu.

Luda mačka.

– Unutra, Spot – naredila sam.

– Mijau – suprotstavio se, namještajući debelu stražnjicu u košaru i zahtijevajući vožnju.

Požurila sam niz stepenice, podigla ga da bi dobila sikuće i otimajuće klupko koje nisam mogla držati. Spustila sam ga natrag, morajući pridržati bicikl da ne padne kad se mačak spustio u košaru.

Sjeo je, pogledao me i rekao, – Mijau.

– Moram kući, frende.

– Mijau.

– Moj čovjek dolazi doma.

Okrenuo je glavu prema prilazu.

Aaa!

Nisam imala vremena za ovo!

Otrčala sam natrag do kuće, otvorila vrata i viknula, - Spot se želi provozati! Raid će ga vratiti kasnije!

– Oki doki! – doviknula je baka natrag.

A *odatile* mi je to.

Nacerila sam se sama sebi, otrčala do bicikla, popela se i nogom podigla držač. Stavila sam noge na pedale i krenuli smo.

– Ti ćeš objasniti Raidenu zašto se mora ustati iz kreveta da bi te vozio doma – obavijestila sam Spota.

– Mijau – odgovorio je vjetru koji mu je puhao u njušku, nezastrašen opakim Raidenom Millerom.

Odvezli smo se kući. Zaustavila sam se pred trijemom i podigla ga iz košare. Popeo se šapama na moja ramena i počeo presti dok sam se penjala uz stepenice.

Nacerila sam se.

Taj mačak je bio stvarno malo lud.

Izvukla sam ključeve i otvorila zaštitna vrata koja je također postavio Raid. S debelim mačkom u ruci i zaštitnim vratima koja su mi bila naslonjena na stražnjicu, gurnula sam ključ u bravu, okrenula ga i ništa se nije dogodilo.

Brava je već bila otključana.

– Zar sam zabor... ? – počela sam govoriti prema bravi, kad su se vrata naglo otvorila.

Ruka mi je bila uhvaćena u snažan stisak i s preplašenim krikom i ja i Spot bili smo povučeni unutra.

Idućih deset minuta osjetila sam veliki strah, i veliku bol.

U predvorju mog doma od djetinjstva tri muškarca su me prebila na mrtvo ime, a četvrti je promatrao.

Jedina stvar koju sam registrirala osim straha i boli bilo je Spotovo siktanje i bolni jauk kad su ga šutnuli u dnevnu sobu.

Na kraju, kad sam bila na trbuhu na podu i gotovo bez svijesti, nepokretna, bol mi je sijevala kroz utrobu dok sam kašljala krv a slomljena ruka je beskorisno ležala ispod mene, netko mi je za kosu povukao glavu unatrag.

Zacviljela sam od dodatne bok i pokušala fokusirati lice čovjeka ispred sebe.

– Samo da znaš, Heather te izdala nakon što smo pred njom Bodhiju prosvirali glavu – rekao mi je.

Oh Bože.

Oh *Bože*.

Hanna Banana, čula sam Bodhijev glas u glavi.

Boj je bila tako oštra, fizička i emocionalna, u glavi mi se mutilo, oči su mi se otvarale i zatvarale, znala sam da ću izgubiti svijest. Htjela sam je izgubiti. Trebalo mi je to.

Ali on nije bio gotov.

– Ne volim gubiti novac. Zbog tebe sam izgubio novac. Sad smo kvit.

Snažno je udario mojom glavom u sag.

Tada sam, na sreću, konačno izgubila svijest.

Polako sam otvorila oči.

Nešto se zbivalo.

Bila sam u agoniji, od glave do pete.

Trebala sam nekako doći do telefona.

Trebala sam se i vratiti u crnilo.

Nešto se pomaknulo uz mene i čula sam otvaranje stražnjih vrata.

Napela sam se, otvorila usta da viknem, pa ih zatvorila.

Oni se ne bi vratili.

Bi li se oni vratili?

Pomaknula sam se i nešto se pomaknulo sa mnom.

Spot je bio pritisnut uz mene.

Nisam se više mogla micati, previše je boljelo. Puno previše. Prestala sam pokušavati.

– Hanna! – čula sam.

Raid. Vjerojatno se pitao zašto mu nisam dotrčala u susret, kao inače.

Usta su mi se otvorila.

Oči su se zatvorile.

– Isuse, jebote! – čula sam krik.

Osjetila sam kretanje, čula udarac čizmi po podu, siktanje mačke, još jednom, maleno tijelo koje se miče, udara, još siktanja pa, – Jebena mačka! Hanna.

Kosa mi je bila maknuta s vrata.

Kapci su mi zatreperili.

– O jebote, jebote, jebote.

Ruka koja me dodiruje.

– Mila, čuješ li me?

Oči su se odbile otvoriti.

– Jebote... da, ovdje Raiden Miller. Adresa je Hunter Lane 10. Ženu su mi napali, pretučena je, nije pri svijesti. Trebam hitnu. – Zastao je i osjetila sam ga kako se primaknuo još bliže. – Hanna, mila, čuješ li me?

Pokušala sam otvoriti oči.

Ali sve se zacrnilo.

Oči su mi se polako otvorile.

Bilo je mračno, s malo prigušenog svjetla, i nisam razumjela mirise koje sam osjetila. Nisam razumjela ni omamljenost koju sam osjećala.

– Zlato.

Pogled mi je skrenuo i vidjela sam Raidena.

– Hej.

Usne su me boljale.

Zašto?

Raidenovo lice je prišlo bliže, što je bilo dobro jer mi je bilo lakše fokusirati se na njega.

– Bit ćeš dobro – rekao mi je.

– Okej.

Moj glas je bio čudan. Tih, slab i promukao.

Nisam vidjela da mu se ruka pomaknula, ali osjetila sam da mi stavlja pramen iza uha.

To je bilo ugodno.

– Bit ćeš u redu – uvjeravao me je.

– Okej – ponovo sam šapnula tim čudnim glasom.

– Ja ću ovo srediti - rekao je.

Nisam razumjela o čemu govori, ali sam odgovorila s još jednim, – Okej.

Oči su mu se zatvorile i čelo se približilo i nježno naslonilo na moje.

Imao je predivne trepavice.

– Volim te, dušo – rekao je, tiho i odlučno.

– I ja tebe – rekla sam, gubeći fokus, očiju koje su se sklapale.

– Pobrinit ću se za ovo – ponovio je svoje obećanje.

– Okej, mili – odgovorila sam, a oči mi se više nisu otvorile.

Osjetila sam dodir njegovih usana na svojim.

I više ništa.

Otvorila sam oči i trepnula od sunčeve svjetlosti.

Ono što sam ugledala natjeralo me da se trgnem i pokušam povući u bolničkom krevetu.

Ruka u gipsu. Bol u rebrima. Licu. Bol koncentrirana oko gornje usne.

Ne.

Bol posvuda. Ne oštra, ali prisutna.

Svuda.

I tri krupna muškarca koje nikad nisam vidjela okružila su moj krevet.

Oh Bože!

– Rekla sam vam da ćete je prepasti – rekao je ženski glas, i oko velikog čovjeka smeđe kose i ožiljkom na licu (koji je usprkos tome bio vrlo zgodan) meni zdesna izvirila je malena, ljupka plavuša s preslatkim dječaćićem na rukama.

Oči su nam se susrele. – Hej, ja sam Sylvie Creed.

Nije mi to ništa značilo i ruka mi je počela tražiti prekidač za poziv medicinskoj sestri.

To joj nije promaklo pa je nastavila, pokazujući glavom na tamnokosog čovjeka s neobično plavim očima koji je bio meni slijeva. – To je Vitez Sebring.

Vitez.

Vitez je bio Raidenov prijatelj.

Pogledala sam prema njemu a ruka se zaustavila.

– Bar zna tko si ti – promrmljala je Sylvie Vitezu, a nevjerojatno lijepa žena ga je zaobišla i pogledala dolje prema meni s laganim osmijehom.

Onda je progovorila tihim, umirujućim glasom, – Hej, Hanna. Ja sam Anya, Vitezova cura, a ti si na sigurnom. Okej?

Nije bilo okej.

Ništa nije bilo okej.

I ništa neće biti okej dok ne saznam gdje je *moj* čovjek.

Jer sam se sjetila. Sjetila sam se svega. I kako god loše bilo ono što mi se dogodilo u mom predvorju, bilo je puno gore što se Raiden zavjetovao da će se pobrinuti za to.

Nakon onog što je učinio Meg (a ispunio je ono što joj je obećao, tako da je zadnje što sam čula o njoj bilo da se seli u Denver jer joj nije preostao drugi izbor), a ovo je *bilo puno* gore, bojala sam se da će se pobrinuti za to.

Zato sam upitala Anyu, – Gdje je Raiden?

– O tome smo došli porazgovarati s tobom – odgovorila mi je.

To mi nije zvučalo dobro.

– Za početak, kao što je rekla Sylvie, ovo je Vitez – pokazala je rukom prema čovjeku do sebe, a on je malo kimnuo glavom. – Ono je Tucker Creed, Sylvin muž – nastavila je pokazujući prema čovjeku s ožiljkom. Pogledala sam ga a on se malo osmjehnuo. – A ono je Deacon – zaključila je predstavljanje.

Moje oči su otišle prema uznožju kreveta i tamo vidjele izuzetno zgodnog, visokog, tamnokosog i zastrašujućeg muškarca.

– Izgleda da i za tebe zna - primijetila je Sylvie.

– Drago mi je, ali gdje je Raiden? – prekinula sam ih.

– U lovu – progundao je opaki tip kod uznožja, i srce mi je počelo lupati.

Jače nego prije.

– U lovu? – prošaptala sam.

– Jučer – Vitez je progovorio blago, i moj pogled ga je pronašao, – Čovjek kojeg tražimo te napao u tvojoj kući. Imaš slomljenu podlakticu, šest polomljenih rebara, potres mozga i dva šava u gornjoj usnici za koji doktori kažu da skoro nećeš ni vidjeti ožiljak. Ostat ćeš ovdje na promatranju bar još jedan dan i morat ćeš se oporavljati, ali liječnici su uvjerali tvoju obitelj da ćeš se potpuno oporaviti. Nema trajne štete.

Osim slomljene ruke, rebara, skoro nevidljivog ožiljka, lagane ozljede mozga, perioda oporavka i vijesti da je moja »obitelj« tu negdje, vjerojatno nasmrt zabrinuta, među njima moja prabaka koja ima devedeset i osam godina, sve je to zvučalo puno bolje od onog kakav je to bio osjećaj proživjeti.

Ali imala sam i većih problema.

– Okej – rekla sam tiho. – Ali što znači da je u lovu?

– Poznaješ svog čovjeka, draga. – Ovo je rekao Tucker Creed, a i on je govorio blago. – Znaš što to znači.

Bio je u pravu. Znala sam što to znači.

O Bože.

Uznemireno sam pogledala Viteza. – Moraš ga zaustaviti. Spriječiti ga da učini nešto zbog čega će upasti u nevolje. Spriječiti ga da učini nešto s čime neće moći živjeti.

– Moći će živjeti s ovim - zabrujao je Deaconov glas s druge strane. Pogledala sam ga.

– Nemoj dopustiti da to učini – preklinjala sam Deacona, njegovog mentora, čovjeka kojem je vjerovao.

– Ženo, mi smo došli saznati kako da mu pomognemo – rekao mi je Deacon, a ja sam zurila u njega,

– Moramo ga pronaći, Hanna – rekla je Sylvie Creed, i moj pogled je prešao na nju. – Pronaći ga, smiriti i pronaći one koji su ti ovo učinili. Moraš nam pomoći.

Okej, bilo je dobro da ga misle smiriti.

– Ispričaj nam sve što znaš - naredio je Tucker Creed.

Prokletstvo.

– Ne znam ništa – rekla sam mu.

– Ne, sunce, ispričaj nam što si vidjela, sve što su rekli, sve čega se možeš sjetiti – pojasnio je.

Stresla sam glavom. – Oni... toliko brzo su skočili na mene da...

Sylvie (i njezina slatka beba) nagnuli su se prema meni i ona je pažljivo dotakla gips na mojoj ruci. – Kužimo da ovo nije lako, tako brzo nakon što se to dogodilo, ali znaš i sama, vrijeme je bitno. Bilo što čega se sjetiš, Hanna. Znam da zvuči čudno, ali može pomoći čak i ako si vidjela kakve cipele imaju na sebi. Naglasak koji si čula.

Oči su mi se raširile, a one je to vidjela i nagnula se bliže.

– Reci mi, curo – potaknula me.

Govorila sam.

Postavljali su pitanja.

Odgovarala sam koliko sam mogla.

Onda su bili gotovi, a znala sam to po tome kako su se pogledali među sobom a Anya je zaobišla krevet.

– Daj mi Jessija, Sylvie – rekla je.

Sylvie je dodala dijete Anyi, nagnula se i poljubila svog sina, nježno prešla prstom preko njegovog obraza pa se okrenula prema meni.

– Naći ćemo tvog čovjeka i sve će biti u redu. Obećajem ti, Hanna.

Kimnula sam. Ona je uzvratila, okrenula se, nakrivila glavu prema svom mužu i krenula van. Tucker Creed je krenuo za njom.

Trgnula sam se, bol me presjekla, ali sam uhvatila Vitezovu ruku.

Stao je i pogledao dole u mene.

Doista neobično plave oči

– Hanna? – upitao je.

– Nemoj ga pustiti da učini nešto s čime neće moći živjeti – Šapnula sam. – Ima već i previše toga. Ne treba mu više. Ne zbog mene.

– Ovo što ti se dogodilo je bilo zbog mene – odvratio je Vitez, a moje obrve su se zbunjeno skupile. – Neće se Raid pobrinuti za tog prokletog kretena, ja ću. – Vidio je kako sam se namrštila pa je završio, – Drugim riječima, ne brini.

To je zvučalo vrlo odlučno.

Ipak.

– Vjerujem ti – rekla sam mu.

Ruka mu se okrenula tako da je primila moju i nagnuo se bliže,

– Meni to nešto znači – izjavio je tiho.

– Kad on kaže da mu to nešto znači, to je ozbiljna stvar – rekla mi je Anya, njišući Jessija na boku.

– Jesam li ja to upravo bila okružena grupom zgodnih tipova i malecnom ali očito opakom plavušom koji su svi otišli u potragu za mojim čovjekom, koji je otišao u lov za čovjekom čije su me tri gorile pretukle?

Nacerila se i odgovorila, - Aha.

Naslonila sam se natrag s uzdahom, i nastavila gundžati. – Znaš, kad je Raiden postao dio mog života, znala sam da će biti velikih promjena. Bila sam u pravu, sami temelji mog svijeta su se pomakli više puta. Većina toga je bila dobra, ali moram priznati da mi je sad dosta – povjerila sam se, a ona se nasmiješila.

Onda mi je rekla, – Naviknut ćeš se.

Zurila sam u nju.

Super.

Onda je okrenula glavu i zagugutala malom, slatkom Jessiju.

Gledajući to, uzdahnula sam, misleći da možda i hoću.

A onda sam se opet nastavila brinuti.

Raid

Tri tjedna kasnije...

Svi su stajali na mračnom parkiralištu *Kuće palačinki* radi izvještaja prije nego se razidu. Konačno su riješili problem čovjeka koji je bio odgovoran za napad na Hannu i Vitezove djevojke.

– Želim Naira – gundžao je Raid.

– Strpi se, Raid – tiho je rekao Vitez.

– Mislim da ga trebaš dobiti – izjavio je Creed. – Pronašao je ženu na podu njihove kuće s licem u lokvi krvi koju je iskašljala. To se mora uskoro riješiti.

– Dripac kojeg smo riješili nije imao pojma da Hanna ima bilo kakve veze s Vitezom, jer nije ni znao da ga Raid traži. Ne zna ni tko je Raid – rekao je Deacon. – Samo je bio popizdio što je ostao bez hrpe proizvoda a Hanna je bila ta koja je prijavila drogu. Naša operacija je još uvijek solidna.

– Kad budeš imao ženu ili djecu ili, šta ja znam, barem *kuću* za koju iole mariš, Deacon, onda se javi s time kako je operacija solidna – zarežao je Creed.

Deaconovo tijelo se opasno umirilo.

– To je bio nizak udarac – odrezao je.

– Ali je dobro pogodio – Creed je uzvratio.

– Ne zanimaju me jebeni izvještaji i ne zanima me gledati kako se vas dvojica natežete. Hoću kući svojoj ženi – ispljunuo je Raid i pogled mu je skrenuo na Viteza. – Kad povučemo crtu, Nair je kriv za ovo. Želim ga.

– Ja sam indirektno doveo tvoju ženu u opasnost, Raid. Ja sam kriv – izjavio je Vitez.

– Stvarno mi je jebeno dosta ponavljati jedno te isto već tri tjedna. To je glupost. – Raidove oci su oštro zurile u Viteza, a glas mu je bio grub. - Želim. Naira.

– Ako ćemo ga rješavati, moramo to izvesti na trajan način – odgovorio je Vitez. - Trebamo plan.

– Mislim da smo prije deset sati jasno vidjeli da nitko od nas nema problema s trajnim rješenjem
– podsjetio ga je Deacon.

Utihnuli su.

Vitez je prekinuo tišinu. – Moram saznati kako je moj brat umiješan u sve ovo, Raid, Znam da to razumiješ.

– Razumijem. Zato saznaj to već jednom, jebote, i pusti me na Naira – ispalio je Raid natrag.

– Ja ću se pobrinuti za Naira – odvratio je Vitez.

– Znam da ti je radio sranja, i ne dao bog ako nešto učini Anyi, Kat ili Kashi, slobodno radi što hoćeš. Ali dok ne dođeš kući i nađeš nekoga koga voliš na podu u krvi, tip je moj.

Vitez je zurio u Raida.

Onda je trznuo bradom i rekao, – U redu.

Raid je otišao prema svom terencu.

Ušao je u njega, krenuo i nije se osvrtao.

Bio je na putu kući.

Dvadeset minuta kasnije...

Raid je odvezao Jeep iza kuće.

Bilo je prošlo jedan ujutro i sva vanjska svjetla bila su uključena. Kuća je bila u mraku, osim svjetla u kuhinji.

Bila je budna.

Parkirao je, izvukao se van, brzo prešao preko dvorišta pa uz stepenice i primio bravu.

Zaključala je.

Skoro se nasmiješio od olakšanja kad je ubacio ključ, otključao, ušao i ukočio se.

U kuhinji je stajala gospođica Mildred.

Jebote.

Stajao je bez riječi, nestrpljiv dok je ona polako došla do njega, zaustavila se na pola metra i zabacila glavu unatrag.

Prodorne oči promotrile su njegovo lice.

Dao joj je taj trenutak. Dobro utuvljene lekcije o pristojnosti njegove majke spriječile su ga da je podigne, makne ustranu i ode Hanni.

Gledao ju je kako zatvara oči.

Kad ih je ponovo otvorila, šapnula je, - Operi to sa sebe. Bog šalje svoj alat na Zemlju, sine. Šalje muškarce poput tebe da vole žene poput nje, da ih štite – podigla je ruku i spustila je na njegova prsa, a oštre oči ljutito su bljesnule, – i, ako treba, da ih *osvete*.

Tad je Raid zatvorio oči.

Znala je.

– Ali ti to već znaš, zar ne, Raiden? – upitala je. – Ti već znaš za što te je Bog namijenio, jer te je već i prije koristio.

Raid je stajao šutke, zatvorenih očiju.

– Operi to sa sebe – šapnula je još jednom, riječi koje su protekle kroz njega, ostavljajući ga čistim.

Isuse.

Prokleta čistim.

Raid se nije osjećao čistim već skoro pet godina.

Otvorio je oči.

Ona se polako odmicala, mrmljajući, – Idi k njoj. Pozvat ću Eunice. Kasno je, ali doći će po mene.

– Gospođice Mildred...

Polako je okrenula glavu i zaustavila ga pogledom. – Ponosna sam na tebe, sine. Radiš stvari koje drugi nisu u stanju i ostaješ na nogama. Idi gore po svoju nagradu.

Isuse, razumjela je *sve*.

Raid nije trebao više nagovaranja. Krenuo je kroz kuhinju, ali je zastao kad ga je pozvala, – Mladiću?

Okrenuo je glavu prema njoj.

– Otkad je došla kući, Spot se ne da maknuti od nje. Nije hitno, ali očekujem da to riješiš. Želim svog mačka natrag doma.

Raid se opet skoro nasmiješio.

Ali nije.

Trznuo je bradom prema gore.

Polako se spustila u stolicu i posegnula za telefonom koji je bio na kuhinjskom stolu.

Raid se okrenuo, prošao kroz predvorje i zagrabio stepenicama po tri odjednom.

Soba je bila mračna, ali vidio je Hannu kako spava.

Otišao je k njoj, sjeo na rub kreveta i istog trena bio dočekan napadom.

Raid je s obje ruke primio pozamašni krznati trbuh, podigao mačka i spustio ga na pod.

Kad se okrenuo natrag, Hanna se bila podigla na lakat.

– Raiden?

Mačak mu je napao gležnjeve.

Nije obraćao pažnju. Posegnuo je i zagladio pramen Hannine kose iza uha. – Da, zlato.

– Raiden – dahнула je, pokrenula se i došla mu u zagrljaj.

Hanna, na sigurnom, sretna da je došao kući, u njegovom zagrljaju.

Hvala Isusu.

Jebote.

Raid ju je držao čvrsto, ali pažljivo.

Hanna je grlila čvrsto.

Čist.

Povukla se unatrag, podigla ruke prema njegovom licu pa stala gundajući, – Glupi gips.

– Srce, daj da skinem čizme pa ćemo leći.

– Želim ti vidjeti lice.

– Vidjet ćeš mi lice sutra. Daj mi dvije sekunde.

– Želim ti vidjeti lice *sada* – zahtijevala je.

Posegnula je za prekidačem, a on je uzdahnuo pa ga dohvatio preko nje i uključio svjetlo.

Mačak je skočio natrag na krevet. Raid ga je ponovo spustio dolje i vratio se Hanni.

Podigla je zdravu ruku do njegovog lica i pažljivo ga promotrila.

Prokleta se nadao da neće vidjeti ono što je njena baka vidjela.

Oči su joj se zaustavile na njegovima. – Dobro si?

– Aha.
– Jesi li ga našao?

Nije ga pročitala.

Hvala Isusu.

Jebote.

– Aha.
– Jesu li tvoji dobro?
– Jesu.

Opet ga je promotrila.

– Idući put kad kreneš u osvetnički pohod, Raidene Ulyssesu Milleru, očekujem izvještaje direktno od tebe. Kako god Sylvie bila zabavna, i usput, možeš reći Deaconu da su njegovi progundani »Sve pet. Ne brini. Raid će uskoro doma« potpuno nekorisni.

Gledajući u te pospane, ali i malo ljutite lijepe plave oči, znao je da je Hanna dobro.

Tad si je Raid dopustio da se nasmiješi.

Osam sati kasnije...

Raid je otvorio oči, ugledao strop i shvatio da ne može disati. Na prsima mu je ležao krupni mačak.

Na ramenu mu je ležala ženska glava, a teška ruka u gipsu ležala mu je preko trbuha.

Nije se pomaknuo.

Prošlo je neko vrijeme.

Svejedno se nije micao.

Znao je kad se probudila jer joj se tijelo malo pomaknulo pa se stislo uz njega,

I ona je malo pričekala prije nego je šapnula, – Jesi budan, mili?

– Aha.

Privinula se još bliže.

Mačak se probudio i počeo presti.

– Htjet će dobiti jesti za nekih pet sekundi – upozorila je Hanna.

Ni Raid ni Hanna nisu se pomaknuli.

– Morat će pričekati – odgovorio je.

– Možeš li disati? – upitala je.

– Ne – odgovorio je.

Osjetio je njezin osmijeh na svojoj koži.

Utihnula je.

Nakon nekog vremena, upitala je, – Želiš li razgovarati o tome?

Nije želio.

– Gotovo je – objavio je u nastojanju da joj to da na znanje.

– Shvatit ću to kao da ne želiš razgovarati o tome – promumljala je.

Shvatila je.

Nije se trudio potvrditi.

Nakon još jedne pauze, rekla je, – Sylvie je živa vatra.

Sylvie Creed bila je i puno više od toga.

– Aha – složio se.

– Bilo je jako lijepo od nje i Tuckera što su se toliko potrudili oko nas – primijetila je. – Naročito što su zato morali ostaviti Jessija.

– Ostavili su ga samo na jedan dan – rekao joj je Raid. – Našli su se sa mnom, pa se Tucker vratio u Denver jer je Sylvie imala bolje sreće s doušnicima. Onda je Sylvie shvatila da ne može bez svojih dečki pa je otišla Tuckeru i Jessiju u Denver, i neko vrijeme su radili tamo. Tucker se vratio ovamo, pa opet natrag a Sylvie je došla na njegovo mjesto. Na kraju, Tucker se vratio, Sylvie je otišla Jessiju i onda je sve bilo gotovo.

– To zvuči zbunjujuće.

– Ne vole biti razdvojeni i ne vole biti daleko od svog sina. Sad su svi zajedno i vraćaju se u Phoenix.

– Dobro je – promrmljala je.

– Je li? – upitao je, a ona je podigla glavu i pogledala ga još uvijek snenim očima.

– Pa, da. Obitelj je ponovo na okupu, sve je gotovo.

– Nisam na to mislio – odvratio je.

Glava joj se nagnula ustranu i pogled joj je postao topliji. - Misliš na nas dvoje?

– Grliš me, sunce, jučer si mi se bacila u zagrljaj kad sam stigao, pretpostavljam da smo dobro. Želim znati jesi li ti dobro.

Oči su joj polako skrenule prema njegovoj ključnoj kosti.

– Trebala sam popričati s tobom u Chiltonsu, ono kad sam čula tvoj telefonski razgovor – tiho je rekla.

Tad se pomaknuo a mačak je odskočio, začudo bez prigovora. Raid se okrenuo na bok i privukao Hannu u zagrljaj.

Spustila je ruku u gipsu na njegova prsa i zabacila glavu da bi mu vidjela lice.

– Ti nisi kriva za ovo – rekao je odlučno.

– Ti si bio u po posla da to riješiš. Ja sam to omela.

– Ti nisi kriva za to.

Gledala ga je duboko u oči, pa spustila glavu i naslonila lice u njegov vrat.

– Ubili su Bodhija – rekla je tiho.

– Jesu, i sjebali su Heather tako da se nikad neće oporaviti – rekao je. Tijelo joj se trznulo i ponovo je odmaknula glavu i pogledala ga u oči. - To su posljedice njihovih postupaka. Ne tvojih. Nitko nije kriv osim bijednog ološa koji donosi krive odluke i prebacuje to na dobre ljude koji rade ispravne stvari za taj isti ološ koji snosi posljedice za svoje vlastite sjebane postupke. Rade još toga, snose još posljedica. Sad su gotovi i ti si gotova. Na sigurnom si.

Hanna ga je proučavala još jedan trenutak, a onda je vidio da je shvatila, i to doista, fala kurcu.

Onda je upitala, – Shvatila sam da ne želiš pričati o tome, ali kako si sad pronašao tog tipa u samo tri tjedna, kad si ga prije lovio mjesecima?

– Fantome ne možeš vidjeti na suncu. Ljudi mogu neko vrijeme biti fantomi, ali prije ili poslije pogriješe. On je uvijek bio u sjeni. – Raidove ruke su se stegnule oko nje. – Napravio je pogrešku kad te napao. Izašao je iz sjene.

– Ovaj... to je onako malo na jeziku lovaca na glave – rekla mu je ona, a Raid se skoro osmjehnuo.

– Hoću reći da se on nikad nije osobno bavio svojim poslovima. Ovaj put se pojavio osobno. Tvoji susjedi vidjeli su auto i registraciju iz Nevade. Ti si ga vidjela i ispričala mom timu o njemu. Ovaj put je ostavio trag. Slijedili smo ga.

– Aha - odgovorila je ona, a njegov osmijeh se proširio.

Pritisnula se uz njega, a oči su joj postale tople i intenzivne i upitala je, – Jesi li *ti* dobro?

– Apsolutno.

Znao je da ona zna da je to istina kad joj je lice postalo nježno. Šapnula je, – Volim te, Raiden.

– Znam, zlato. Zato i jesam tako apsolutno dobro.

Hanna se nasmiješila.

Raid je upitao, – Misliš da te mogu pojebati a da mi ne razbiješ glavu s tim gipsom kad mi se uhvatiš za kosu?

Osmijeh joj se promijenio kad su joj oči postale uzbuđene.

– Mogu probati, ali samo da znaš, rebra mi još nisu sasvim okej - upozorila je.

Na to se prebacio prema njoj, ali pažljivo. Onda je gurnuo lice u njen vrat.

– Pazit ću na to.

S poda se začuo uznemiren mijauk.

Raidove ruke bile su pod njenom majicom, Hannini prsti prelazili su preko njegovih leđa. Raid je podigao glavu i našao njene usne. Debeli mačak morao je dugo čekati svoj doručak.

Preživio je.

Knjigoteka

EPILOG

UVIJEK JE BILA U PRAVU

Tri godine, dva mjeseca i dva tjedna kasnije...

Izašla sam iz kuhinje u bakinju kud i zastala u predvorju. Raiden je čučao pred vratima sobe s kamerom u ruci. Okrenuo je glavu prema meni i stavio prst na usne.

Došla sam do njega na vršama prstiju, provirila oko dovratka da vidim što snima i nasmiješila se.

Baka je sjedila u naslonjaču s našim sinčićem Claytonom u rukama. Sobu su osvjetljavale lampice na božićnom drvčetu koje smo upravo okitili i postavili pored prozora. Spot je drijemao na naslonu za ruke bakinog naslonjača.

– I tako sam ti ja ušetala kroz stražnja vrata mamine i tatine kuće, još uvijek se dimeći, i pitala mamu, »Šta ima za večeru?« – čula sam kako baka priča Clayu, koji s obzirom da je imao tri mjeseca i također spavao, nije imao pojma što se zbiva.

Ugrizla sam se za usnu da ne prasnem u smijeh.

Priča o udaru munje i groma.

Čula sam zvuk Raidenove kamere.

– Znam da ste tu – izjavila je baka, ne skrećući pogled s bebe. Imala je sto i jednu godinu, još uvijek je čula kao njemački ovčar a sad je dokazala i da ima oči sa strane glave.

Ugrizla sam se još jače za usnu i pogledala dolje prema svom mužu.

Zabacio je glavu prema meni i široko se nasmiješio. Onda je vratio pogled kameri i nastavio snimati.

Tri sata kasnije...

Osjetila sam kako se Raid naslonio uz moja leđa i obavio me rukama.

Onda sam osjetila njegove usne na koži ispod uha.

– Znaš, može on spavati i kad ga ti ne gledaš – Šapnuo je. Nisam skinula pogled s mog dječaćića koji je spavao u svom krevetiću.

– Znam - šapnula sam. – Ali sigurna sam da mu to što ga gledam pomaže da ljepše sanja.

Njegove ruke su se stegnule čvršće a glas je bio promukao kad je odgovorio, – Da, i ja sam siguran u to.

Bilo je nešto posebno u tim riječima. Nešto zbog čega sam se jače privila uz njega.

Nešto što je imalo veze s tim da već godinama nije imao noćnih mora.

Nisam ja bila ta koja ih je odagnala. On ih je otjerao, prolazeći sve sa Halom,

Svejedno je meni pripisivao zasluge.

Dugo smo stajali tako, gledajući maleni, živi, dišući san koji smo stvorili.

Raiden je na koncu progovorio.

– Mogao bih ovako cijele noći, zlato, ali moramo razgovarati. Prije nego što sam stigla odgovoriti, pokrenuo se, ruka mu se omotala oko moje i povukao me je iz dječje sobe u našu spavaću. Otišao je ravno do kreveta, sjeo na rub i spustio se natrag, povlačeći me za sobom.

Pala sam na njega i ispružila se.

Podigla sam se na ruku na njegovim prsima i nasmiješila se.

– Koliko dugo moramo pričati? – pitala sam, dok mi je druga ruka prelazila njegovim rebrima.

Nacerio mi se i podigao ruku da bi gurnuo pramen moje kose iza uha. – Ne dugo.

– Fino, jer će se Clay brzo probuditi a moj je red za hranjenje, pa moram malo odspavati – rekla sam mu, dok mi se tijelo pomaknulo tako da bi mi ruka mogla preći preko njegovog trbuha pa dolje.

Njegova glava na jastuku se nakrivila.

Seksi.

Zašto se meni to toliko sviđalo?

Nije bilo važno. Sviđalo mi se.

– Krenula si odspavati, srce, ili si krenula po moj kurac?

Spustila sam lice prema njemu i tiše mu rekla, – Kad dobijem potonje, ono prvo je bolje.

Ruka mi je kliznula pod njegovu pidžamu i pronašla ga tvrdog.

Oči su mu bljesnule,

– Isuse, mala – zastenjao je.

Njegove ruke koje su me grlile pomaknute su se na moju stražnjicu.

Milovala sam ga, čula brujanje u njegovim grudima, i potaknula ga, – Htio si nešto popričati sa mnom?

Raiden nas je okrenuo na krevetu, jedna ruka mu je otišla niz moj trbuh ravno do mojih gaćica i *unutra*.

Oči su mi se napola sklopile i ugrizla sam se za usnu.

Trljala sam.

Raid je kružio.

Oh Bože.

– Misliš pričati? - dahнула sam i podigla kukove da dobijem više.

Nastavio je kružiti, zbog čega sam. još trljala i istovremeno pritiskala prema gore, osjećajući kako njegovi bokori guraju moju ruku.

– Promjena plana – objavio je.

– Nema priče? – upitala sam s nadom.

– Ne. Neće biti odlaska u mirovinu u četrdesetoj.

Treptala sam i upitala, - Molim?

Nije ponovio. Rekao je, – I bar jednu kćer.

– Raid...

Lice mu je prišlo bliže. Prsti su kružili, moja ruka se stegnula na njegovom kurcu. Rekao je, – Uvijek mi je bilo teško otići od tebe. Svaki put mi je sve teže i teže. Otići od tebe kad je moj sin rastao u tebi, čisto mučenje. Otići od tebe i od našeg dečka, nepodnošljivo. Još dvije godine i gotov sam.

Milovala sam ga, gledala ga u oči a srce mi je poskočilo od sreće.

– A želim i curicu – završio je.

O moj Bože! Može li se umrijeti od sreće?

Nadam se da ne.

– Mili...

Usne su mu našle moje. – Kasnije ćemo početi raditi na curici. Prvo ću osigurati da se mogu brinuti za obitelj kad se ostavim ovog posla. Slažeš se?

Je li očekivao da ću odbiti?

– Potpuno.

Osjetila sam njegov osmijeh uz svoje usne, onda sam izbliza vidjela kako mu oči gore dok mu se prsti miču pa prodiru.

Dahnula sam.

– Dosta priče – rekao je promuklo i zapovjedno.

To mi je na sreću bilo okej, jer mu se glava nakrivila a usta uzela moja u strastvenom poljupcu, tako da nisam ni imala nekog izbora.

Raid

Rano poslijepodne slijedećeg dana...

Raid je vozio terenac prema kafiću svoje sestre gdje se trebao naći s Hannom i Clayom na ručku kad se oglasio njegov mobitel.

Broj na ekranu mu je bio nepoznat i zamalo se nije ni javio.

Kad se ipak javio, bilo mu je drago da jest, ali samo zato što bi inače bili nazvali Hannu.

– Miller – javio se.

– Raid? – upitao je ženski glas.

– Da – odgovorio je.

– Dobar dan. Um, ovdje Judy iz Patronažne zaštite starijih osoba. Ah...

Utihnula je.

Raid je osjetio kako mu se želudac instinktivno stegnuo. Koncentrirao se na vožnju.

Kad nije nastavila, Raid je upitao, – Judy, imate mi nešto za reći?

Oklijevanje, pa tihim glasom, -Jako mi je žao. Razgovarali smo i mislili da je najbolje da prvo nazovemo vas. Stvarno mi je žao što vam to moram reći, ali kad je Fran jutros otišla do gospođice Miller, otkrila je da je gospođica Mildred preminula u snu prošle noći.

Raid je stao ustranu, izbacio mjenjač iz brzine i podigao ručnu.

– Ponovite – naredio je.

– Doista mi je jako, jako žao, Raid. Nismo htjeli zvati Hannu. Mislili smo da je bolje da to sazna od vas. Gospođica Mildred je preminula prošle noći.

Zatvorio je oči, nagnuo se naprijed i spustio čelo na volan.

– Jeste li dobro? – čuo je glas iz mobitela.

Nije bio.

Podigao je glavu i lagao, – Jesam.

– Uh... ima nekih stvari koje trebate...

Raid ju je prekinuo. – Komunicirat ćete sa mnom, ne s Hannom. Ja ću doći to srediti, ili moja majka. U redu?

– Jasno, u redu.

– Pričekajte da vas nazovemo. Netko će vam se uskoro javiti da riješi sve što treba – nastavio je.

– Dogovoreno.

Uvukao je oštar udah kroz nos i ponovo slagao. - Hvala vam na pozivu.

– Jako mi je žao.

I njemu je bilo.

Judy je nastavila. – Molim vas prenesite Hanni našu sućut. Doviđenja, Raid.

Prekinuo je vezu bez pozdrava, otvorio kontakte i pronašao broj sestrinog kafića.

– Rachellin kafe, na telefonu Velika Gospodarica kuhinje i svega gastronomskog, Rachele osobno. Kako vam mogu pomoći? –javila se njegova sestra.

U normalnim okolnostima bio bi se nasmijao na to, ili bar nasmiješio.

Ništa od toga.

– Rache, jel' Hanna već tamo? – upitao je.

– Pa bok i tebi, a kako si ti? – odgovorila je.

– Rache. Je. Li. Hanna. Već. Tamo.

Utihnula je, pa odgovorila ozbiljno. – Da.

Ubacio je mjenjač u brzinu, provjerio retrovizore pa se ponovo uključio u promet, naređujući, – Nazovi mamu. Neka dođe do tebe. Nakon što to učiniš, idi do Hanne i nađi načina da uzmeš Claya. Bit ću tamo za deset minuta.

– Što se dogodilo?

– Želim prvo reći ženi. Pozovi mamu i uzmi nećaka.

Još jedan trenutak tišine pa, – Okej, Raid.

– Hvala, Rache.

Prekinuo je vezu i učinio kako je obećao, parkirajući na kraju gradića, pa trčeći preko ulice i jedan blok natrag. Bio je tamo za deset minuta.

Rachele je napravila kako je zatražio, ne da je sumnjao. Sjedila je s Hannom za stolom pored prozora, njišući Claya na rukama, nagnuta nad nećakom i tepajući mu.

Pogled mu je otišao Hanni da bi vidio kako ga gleda sa osmijehom.

– Hej, dušo – pozvala ga je.

Isuse, prokleta je volio kad ga je zvala dušom.

I prokleta je mrzio ono što sad mora učiniti.

Nije se pomaknuo s vrata, samo ju je pozvao prstom sebi.

Obrve su joj se približile, osmijeh se proširio i pogledala je prema Rachele. Promrmljala joj je nešto što nije mogao čuti, a zbog čega se Rache nasmiješila, ali ne od srca. Ustala je i prišla mu.

Čim je došla bliže, posegnuo je za njenom rukom i izvukao je van kroz vrata.

– Što ti je? Jesi li poludio? – pitala je veselo prema njegovim leđima dok ju je vukao niz ulicu.

– Budi tiho, srce.

– Svašta – promrmljala je, pa dodala, – Poludjeli mačo.

I na to bi se inače nasmiješio, ali sada nije.

Pogledao je na obje strane pa je preveo preko ceste do džipa. Kad su stigli, okrenuo ju je, naslonio na vozilo i prišao joj blizu.

Trepnula je i pogledala uokolo, krivo ga shvatila i izraz joj se promijenio kad je podigla pogled prema njemu.

– Znaš, sad smo vjenčani pa mislim da je u redu da me poljubiš u javnosti, čak i francuski – obavijestila ga je. – Iako ću te podsjetiti da čak i kad nismo bili u braku nisi imao problema s tim, tako da me ovo malo zbunjuje,

Raid ju je s obje ruke primio sa strane uz vrat, nagnuo se prema njoj i šapnuo, – Drži se za mene.

Oči su joj prelazile preko njegovog lica. Konačno je pročitala njegov izraz, vidio je kako se napela. Bez daljnjeg oklijevanja, podigla je ruke i primila se za njegovu jaknu.

– Što se zbiva? – upitala je, zabrinutih očiju, s drhtajem u glasu.

– Mila... – počeo je pa odrezao, – *jebate*.

Trznula je njegovom jaknom. – Raid...

Kliznuo je rukama uz njenu čeljust, prišao bliže i brzo i tiho rekao, – Nazvala me patronažna sestra. Fran je otišla jutros i vidjela da je gospođica Mildred preminula prošle noći.

Bol je sijevnula kroz njega dok je gledao kako ta ista bol udara i preplavljuje njegovu ženu, čineći je blijedom i ranjivom.

Ostavljajući je duboko nesretnom.

Jebote kako je mrzio što to mora učiniti.

Hanna se progurala kroz njegove ruke i spustila lice na njegova prsa, čvrsto ga grleći.

Raid ju je privio, savio vrat i šapnuo u kosu, -Jako mi je žao, ljubavi. *Prokleta* mi je žao, srce.

Nije ništa rekla.

Samo se čvrsto držala, čak i kad se počela tresti.

– Mama će doći u kafić. Uzet ćemo Clayu i otići doma. Ona ili ja ćemo ostati s tobom a drugo će otići pobrinuti se za neophodna sranja – rekao je.

Hanna nije odgovorila.

– Kad se dogovorimo, nazvat ću tvoje – nastavio je.

Hanna još uvijek nije ništa rekla.

– Srce, pogledaj me – potaknuo ju je.

Nije se pomaknula.

Raid je podigao ruku do njene brade, pokušavajući joj podignuti lice da je vidi, ali ona se samo još jače privila pa je stao.

– Hanna...

– Neće se sjećati – rekla mu je u grudima.

– Šta, zlato?

– Clay. Dobio je ime po čovjeku kojeg nikad neće upoznati i odrasti će ali se neće sjećati kako mu je pričala priču o munji i gromu.

Raid je zatvorio oči, zagrlio je i čvrsto je držao.

Bez ikakvog preostalog prostora, njegova žena je našla načina da se još jače privine uz njega,

– Ne smijemo dopustiti da je zaboravi – rekla je.

– Nećemo dopustiti da je zaboravi – obećao je.

– Nikada ne smije zaboraviti.

– Neće nikad zaboraviti.

Hanna se držala.

I Raid.

Nastala je tišina.

Prekinula ju je njegova žena.

– Rekla je za tebe da si šlag na torti – rekla mu je.

To mu se jebeno sviđalo.

Nije ništa rekao.

– Rekla mi je da misli da si pravi komad - nastavila je.

I to mu se jebeno sviđalo.

Raid opet nije ništa rekao.

Na kraju, glas joj je pukao kad je šapnula, - Bila je uvijek u pravu.

Raid je gurnuo ruku u njenu kosu i prislonio joj glavu uz svoja prsa dok je izlijevala tugu u njegov pullover.

Kroz suze je rekla, – U redu je. Čak bi i bakica rekla da u tvom zagrljaju Boudreaux smije plakati.

Raid je zatvorio oči i samo je držao.

Kad se smirila, odveo ju je do kafića i prenio tužnu vijest majci i sestri. Njegova majka je otišla pobrinuti se za detalje, a Raid je uzeo svog sina i odveo obitelj kući.

Na Hannin zahtjev, stali su usput.

Ostavio je ženu i sina da ga pričekaju u vozilu i otišao u kuću gospođice Mildred pokupiti Spota.

Mjesec dana kasnije...

Raid je prošao kroz kuću prema prednjem ulazu.

Otvorio je vrata, gurnuo zaštitnu mrežu i izašao na trijem, okrenuo se udesno i ukipio se.

Hanna je bila tu. U vunenom džemperu, sa šalom oko vrata i širokom flanelnom vrpcom oko glave koja je pridržavala kosu i pokrivala uši. Ostatak je bio pokriven crnim kašmirskim pokrivačem koji je uzela s njihovog kreveta. Njihov umotani sin spavao je na njenim prsima ispod pokrivača.

Sjedila je na ljujčaci, jedne noge povijene, druge na trijemu, ljujajući ih oboje.

Zapeklo ga je u grudima.

Njen pogled je pronašao njegov i nasmiješila se.

Pritisak u grudima je popustio.

Prišao im je i spustio se u stolicu od ratana koja im je bila najbliža.

– Dosta m ije zime. Fali mi bicikl – obavijestila ga je kad se smjestio.

– Vrijeme je za odmor u toplijim krajevima – odvratio je.

– Negdje gdje se uz plažu može unajmiti bicikl – dodala je, a on se široko nasmiješio.

Dat će joj to.

Dao bi Hanni Miller što god poželi.

Oči su joj se spustile na njegov osmijeh a usne se povile nagore.

Te usne su znale da bi joj on dao sve što poželi.

Onda je okrenula glavu, savila vrat i dotakla tim nasmiješenim usnama kapicu na Clayovoj glavi.

Nakon toga pogled je prešao dvorištem.

Raid je ispružio noge, prekrizio ih na gležnjevima i nije skidao oka sa svoje žene i djeteta.

Neko vrijeme su ostali tako. U ugodnoj, udobnoj tišini. Zajedno.

Hanna je progovorila.

– To je bio izazov – proglasila je.

– Molim?

Nastavila je gledati u dvorište. – Razmišljala sam o tome i shvatila. Znala je što ću učiniti kad me je upozorila da si opasan.

Raid je osjetio napetost u ramenima.

– Šta?

Konačno je pogledala u njega. – Bakica. Voljela te je. Poštovala te je. Htjela je da budem s tobom. Znala je točno tko si. Znala je sve. Brinula se da možda neću sve izdržati. Zato me upozorila na tebe, znajući da ću se istog trena ustobočiti. Preplašila me na mrtvo ime, a onda mi rekla da ako izdržim, u životu neću doživjeti ništa ljepše – prigrlila je Claya bliže pa mu objavila, – od ljubavi koju mi ti pružaš.

Raid ju je gledao. Malo mu je izmaknula tlo pod nogama.

– A bila je uvijek u pravu – završila je Hanna, i ponovo ga je zapeklo u grudima.

Jebote.

Jebate, kako voli tu ženu.

I kako mu nedostaje njezina prabaka.

– Raiden? – pozvala ga je iako je gledao ravno u nju.

– Tu sam, zlato – odgovorio je tiho.

– Mislim da je znala još nešto, i zanima me je li i oko toga bila u pravu.

– Šta to?

– Samo ti znaš odgovor – rekla mu je.

– Reci, zlato.

Rekla mu je.

– Znala je da ti nećeš doživjeti ništa ljepše od ljubavi koju ti ja pružam.

Isuse, jebote.

– Je li bila u pravu? – pitala je Hanna.

Raid ju je gledao u oči.

Onda se polako ustao, upijajući je kako sjedi na ljuljački s njihovim sinom na grudima, obavljena toplinom, udobnosti, domom.

Ljubavlju.

Prišao je bliže i sagnuo se, primaknuo lice njenom, pogledao u te lijepe plave oči i ovio dlanom njenu glavu.

Tek tad je odgovorio. – Apsolutno.

Harley Quinn